

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CITRUS COVE BOOK 3

HIDDEN ROOTS

CLIO EVANS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Gidđen coo3r

CITRUS COVE

KİTAP 5

CLIO EVANS

Telif Hakkı © 2025 Clio Evans

Kapak Tasarımı Emily Wittig

tarafından yapılmıştır

Geliştirme Editörlüğü: Serpent & Sword Yazar Hizmetleri'nden Samantha

Ninmo Çizgi Editörlüğü: Emily in the Archives @emilyinthearchives

Sanat: Jess @dalooch__

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü Yapay Zeka ile yazılmamıştır. İnsan yaratıcılığını destekliyorum ve asla üretken yapay zeka kullanmayacağım.

clioevansauthor.com

contents

İçerik Uyarıları Emma

1. Emma
2. Avcı
3. Emma
4. Avcı
5. Emma
6. Hunter
7. Emma
8. Emma
9. Hunter
10. Emma
11. Avcı
12. Avcı
13. Emma
14. Emma
15. Avcı
16. Emma
17. Avcı
18. Emma
19. Avcı
20. Emma
21. Avcı
22. Emma
23. Emma
24. Avcı
25. Emma
26. Avcı
27. Avcı
28. Emma
29. Emma

30. [Avcı](#)
31. [Avcı](#)
32. [Emma](#)
33. [Emma](#)
34. [Avcı](#)
35. [Emma](#)
36. [Emma](#)
37. [Avcı](#)
38. [Emma](#)
39. [Avcı](#)
40. [Emma](#)
41. [Avcı](#)
42. [Emma](#)

[Teşekkür ederim](#)
[Ayrıca Clio Evans](#)
[tarafından Clio Evans](#)
[hakkında](#)

Olduğun gibi sevmeye

content warnings

- Ebeveyn ölümü
- Hayvan yaralanması (hayvan ölümü yok)
- Takip
- Yasla başa çıkma
- Saldırı
- Silah şiddeti
- Bıçaklama
- Adam kaçıırma
- Hamile kalmada zorluk tartışmaları
- Şibari, şaplak, pegging, dub- con röntgencilik, üreme kink, seks oyuncakları kullanımı, rol oynama, anal, rimming ve daha fazlasını içeren *ayrıntılı* seks sahneleri.

İçerik uyarılarıyla ilgili herhangi bir sorunuz varsa, lütfen bana Instagram **@clioevansauthor** üzerinden veya e-posta yoluyla ulaşın clioevansauthor@gmail.com

emmD

Üç Yıl Önce

"Aman Tanrım, öleceğim."

Sadece ölmekle kalmayacaktım, gecenin bir vakti hiçliğin ortasında, tepeler ve koyunlardan başka bir şeyle çevrili olmayan iki şeritli bir yolda ölecektim. Ya da ineklerle. Ya da Teksas'ın aptal tarlalarında hangi hayvan varsa.

Uzun otların arasına girdiğimde arabam tekleyerek durdu. Arabayı park ettim ve dramatik bir iniltiyle başımı koltuğa yasladım.

Citrus Cove'a giden bu son yolda ihtiyacım olacak benzin miktarını hafife almıştım ve şimdi bunun bedelini ödeyecektim. Acıkmıştım, işlemem gerekiyordu ve küçük kasabaya o kadar yaklaşmıştım ki bu beni daha da üzüyordu.

Telefonumu bardak tutucusundan çıkardım ve başımı salladım. Sinyal yok.

"Orospu çocuğu," diye iç geçirdim.

Donnie'ye baktım - küçük, yaşlı köpeğime. Küçük taşıyıcısının içinde minik bir topun içinde kıvrılmış, dünyayı umursamadan mışıl mışıl uyuyordu.

Böyle bir yere taşınmayı düşünmemin tek nedeni Haley'di. O benim en iyi arkadaşımdı, ölsem de kurtulsam da yanımdaydı ve *gerçek* bir seri katille yaşadığı cehennemden sonra onun yanında olmak istiyordum. Hatta isteksizce de olsa yeni adamına da yer açabilirdim. Paylaşmayı sevmezdim.

, *Emma*. Düşün, düşün, düşün. Karanlıkta yanan boş benzin deposu mührü, zamansız ölümümün parlayan bir simgesiydi. Onu görebiliyordum.

Şimdi manşetlerde. *Seksi Şehirli Kız Teksas İneği Tarafından Parçalandı*. Öne doğru eğildim ve söz konusu hayvanlardan herhangi bir iz var mı diye pencereden dışarı baktım.

Korkularıma rağmen bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım. Yıldızlar çok güzeldi. Hayatım boyunca bir şehirde ya da başka bir şehirde bulunmuştum ve onları böyle gördüğüm bir zamanı hatırlayamıyordum. Üzerimdeki enginlik paniğimi bir kademe azalttı.

Kasabaya kadar yürümeyi gerçekten istemiyordum. Saat neredeyse gece yarısıydı ve bu öldürülmek için harika bir yol gibi geliyordu.

Farlar dikiz aynasında parladı. Kalbim göğsümde yerinden fırladı. Ön koltuktan çantamı aldım, kapıyı açtım ve dikkatlerini çekmek için elimi düzensiz bir şekilde salladım.

Belki otostop çekebilirim. Bir şok tabancam vardı ve nasıl kullanılacağını biliyordum. Sonra birkaç yıl dövüş sanatları eğitimi aldım. Aptalca bir şey yapmaya kalkarsa yetişkin bir adamı haklayabilirdim.

Bir kamyon yavaşladı ve önümdeki yoldan çekildi. Çantamdan şok tabancamı çıkarıp çalıştırdım ve her ihtimale karşı arabadan inerken yanıma sakladım.

Kamyonun şoför kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Lanet olsun, buradaki suya ne koymuşlar böyle? Siluetinden bile uzun boylu ve kaslı olduğunu görebiliyordum. *Ya aynı zamanda bir seri katilse?*

Baltimore'dan buraya kadar araba kullanmak beni yorgun, dengesiz ve paranoyak yapmıştı. Arabada geçirdiğim yirmi dört saat düşüncelerimle baş kalmak için uzun bir süreydi. Ama çok dikkatli olamayacağıma karar verdim.

"İyi misin?" diye .

"Arabamın benzini bitti," dedim.

"Burada yalnız mısınız?"

Bu ne biçim bir soruydu böyle? Bir psikopatın sorduğu bir soruydu. "Seni ilgilendirmez," diye tersledim.

Ondan bir ses yankılandı. Az önce bana *homurdandı* mı? Kamyonetin arka kapısını açıp içeri uzanırken gözlerimi kıstım.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Silah çıkarma ihtimaline karşı şok tabancasını ona doğrulttum. Kamyonun içine doğru iyice eğildi ve sonra doğruldu, kırmızı bir benzin bidonu çıkardı. Ne tür bir insan arabasında bir bidon benzin bulundurur?

Döndü ve donakaldı, benzin bidonunu yavaşça koltuğa geri koydu. "Ne yapıyorsun be kadın?"

"Şey, paranoyaklaştım-"

Parmağım kaydı.

Şok tabancası iki sondayı doğrudan yabancıya doğru fırlatırken ciyakladım. Karnına isabet etti ve tüm vücudu çarpmanın etkisiyle kaskatı kesildi, vızıltı sesi cırcır böceklerinin cıvıltısından daha yüksekti.

Bir çığlıkla şok tabancasını düşürdüm. "Tanrım, bu bir kazaydı!" Ağır bir gümbürtüyle yere düştü ve ardından bir inilti duyuldu.

"Siktir!" Ona doğru koştum ve çimlerin üzerine diz çöktüm. "Çok özür dilerim!" "Senin derdin ne lan?" diye hırıldadı. Çimlere uzandım. sondaları çekip kurtardım ve ondan bir inilti daha duydum. Ellerime vurdu. "Ciddi misin?"

"Özür dilerim! Bu bölgede bir seri katil var ve ben çok yorgunum, sen de bir yabancısın ve ben sadece Citrus Cove'a gidip kadın yiyen ineklerden kaçmaya çalışıyorum."

Tekrar homurdandı ve çenesini ovuşturdu. Yakından bakınca tahmin edebileceğimden çok daha yakışıklıydı. Kısa sakalının, koyu renk saçlarının ve yakıcı bakışlarının üzerinde gölgeler dans ediyordu. Gözlerinin ne renk olduğunu söyleyemiyordum ama onlar da güzeldi.

Ayrıca çamur ve kir içindeydi.

Sanki dünyada görmek istediği son kişiymişim gibi bana ters ters bakıyordu.

"Sadece 129 Hummingbird Lane'e gitmem gerekiyor," dedim çabucak. "Eğer beni bırakabilirsen, sana yirmi dolar verebilirim."

"Neden oraya gitmen gerekiyor ki?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?" Ona ters ters baktım.

"Yakında baldızımın kız kardeşi orada yaşıyor."

O bana bakarken ben de ona baktım. Yüz ifadesi yavaşça buruştu.

Farkına vardım. "Hayır," dedim.

Ona da çarpmış olmalı, çünkü inledi. "Tanrı aşkına. Benimle dalga geçiyor olmalısın." Başını salladı, kaşları çatık bir şekilde birbirine yaklaştı.

"Sakın bana söylemeye cüret etme." Alay ay kalktım.

Tabii ki Citrus Cove'a giderken karşılaştığım tek orospu çocuğu oydu.

Yüzünü ovuşturdu. "Sinir bozucu sesini tanımalıydım," diye mırıldandı oturduğu yerden kalkarken.

"Affedersiniz," diye tersledim. "Ben tam buradayım."

"Farkındayım. Sen gerçekten Emma mısın?"

Kollarımı kavuşturdum. Şu anda ona vurduğum için kesinlikle pişmanlık duymuyordum. "Kesinlikle öyleyim. Tanıştığımıza pek memnun olmadım, ben Emma Madden."

Yavaşça ayağa kalkarken homurdandı. "Hunter Harlow."

"Oh, biliyorum. *Sinir bozucu* sesini tanıyorum."

Hunter gözlerini devirdi. "Nasıl olur da birinin benzini biter? Fark etmedin mi? Gerçekten bu kadar dikkatsiz misin?"

Bu adam tamamen siktir olup . "Depoyu ne zaman doldurmam gerektiğini yanlış . Bana benzin bidonunu ver de yoluma gideyim."

"Boş. En yakın benzin istasyonuna gitmemizi önerecektim ama bunu yarına bırakmak daha kolay olabilir."

"Tamam. Beni mısın, bırakmayacak ?"

İçini çekti, önce kendi kamyonetine sonra da benim arabama baktı. "Evet. O zaman sen Haley ve Sarah'nın soronusun."

"Bana uyar."

"Peki."

"Peki," dedim tekrar.

Gözlerini bana dikti. "Her zaman son sözü sen söylemek zorundaymışsın gibi hisseden kadınlardansın, değil mi?"

"Ses tonunu kontrol etmezsen seni tekrar mutlu bir şekilde şoklayacak ve sonra topuklarımın altında taşaklarını ezecek *kadınlardan* biriyim," dedim hoş bir şekilde.

Bakışları ayakkabılarıma kaydı ve başını salladı. "Burada bir aydan fazla kalamazsın. Gerçekten buraya kadar bunları giyerek mi geldin?"

"Sadece üç inçlik bir topuk. Ama tabii sen üç santimin çok olduğunu düşünürsün," diye alay ettim, gözlerim kasıklarına kaydı.

Kaşlarını kaldırdı ve ayağa kalkarak üzerimde yükseldi. "Çantayı alıp arabama binmeye ne dersin *prenses*?"

İğrenç. Bu lakaptan şeyden çok nefret ediyordum. "Evet, tam da ihtiyacım olan şey. Çamurla kaplı bir köylü şövalye."

Bakışlarında sıcaklık titreşti. "Eşyalarını topla ve şu lanet kamyonu bin."

"Bana yardım edecek misin?"

"Hayır." Dönüp arka kapıyı çarptı ve sonra ön koltuğa kaydı. "Acele et. Geç oldu."

Ben ona çıkışamadan kapısını kapattı. Başımı sallayarak anahtarlarımı, çantamı, valizimi ve Donnie'nin çantasını almak için arabaya doğru yürüdüm.

hepsini kamyonu taşımadan önce.

Dev kamyonunun arka kapısını açmak için mücadele ettim ve bavulumu içeri attım. Donnie'yi taşıyıcıdan çıkarıp Hunter'ı benimle birlikte yargılamasına izin vermeye karar verdim.

"Bu şey de ne böyle?"

Hunter koltuğunda iki büküm olmuş, bize bakıyordu. "Bu Donnie," dedim. "Benim köpeğim."

"O bir sıçan."

"O zaman akraba olmalısınız." Yolcu kapısını açtım ve kendimi içeri çekmek için tavandaki kolu tuttum. Donnie'yi tutarken biraz manevra yapmak gerekti ama sonunda ona dönmeden önce koltuğa yerleşmeyi başardım. "Kimin bu kadar büyük bir kamyonete ihtiyacı var ki?"

"Çiftlikte çalışan biri."

Donnie içini çekerek Hunter'a kalbimde taşıdığım küçümsemeyle baktı.

"Sadece sür," diye tersledim. "Nasıl

isterseniz, *prenses*."

BİRİNCİ BÖLÜM

emmD

Günümüz

"ONUNLA ÇALIŞMIYORUM."

Kollarımı kavuşturdum ve Haley ile Sarah'ya *o bakışı* attım. Fikrimi değiştirmeyeceğimi ve onları ne kadar sevsem de bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını söyleyen bir bakıştı bu.

Güneş ışığı bahçemdeki masanın etrafında üçümüzü ısıtıyordu. En sevdiğim güneş elbisem vücudumu sarıyordu. Geniş kenarlı şapkam yüzümü ve omuzlarımı korurken, yumuşak kumaşın üzerinde kırmızı güller açmıştı. Çıplak ayak parmaklarımı oynattım ve parıltımı görebilmeleri için güneş gözlüklerimi burnumdan aşağı kaydurdum. Donnie yanımda güneşleniyordu, dili sarkıktı ve gözleri hayalini kurduğum bir huzurla parlıyordu.

Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve en iyi iki arkadaşım Hunter Harlow'la çalışmamı sağlamaya çalışmayı bıraksa mükemmel bir gün olacaktı.

Haley parmaklarını sarı buklelerinin arasında gezdirdi ve sıcak pembe kamp sandalyesinde arkasına yaslandı. Sarah'ya çok iyi tanıdığım bir bakış attı; bana gelmeden önce bu konuyu kesinlikle konuştuklarını söyleyen bir bakış.

"Bana karşı komplo kuruyormuşsunuz," diye tısladım onlara. "Alice'in de burada olmamasına çok şaşırdım."

"Dürüst olmak gerekirse, olacaktı ama bugün kafede olması gerekiyordu. Mesaj güncellemelerimizi bekliyor."

İnançsızlıkla başımı salladım. "Hainler. Bu asla ." "Hunter'la çalışmak kolaydır, Em," dedi Sarah.

"Senin için kolay, belki. Sarah, senin *iki* kocan var. Neden onlardan biriyle çalışmıyorum?"

Geçtiğimiz bahar Sarah, Colt ve Sammy'nin evlenmelerini kutladık. Düğünleri kesinlikle çok güzeldi ve hala düşündükçe gözlerim doluyor. Ona evrenlerinin merkeziymiş gibi bakmaları beni her zaman özlem dolu hissettirdi ve bir gün birinin bana bu şekilde bakacağını hayal ettim.

Bu gidişle asla gerçekleşmeyecekti. Bütün iyi adamlar ya kaçırılmış ya da ölmüştü ve Citrus Cove'da avlanma çok azdı.

Haley güldü ve Sarah bana başını salladı. "Sammy ya da Colt ile neden çalışamayacağını biliyorsun. Onların zaten elleri dolu."

Haksız değildi, ama bu o kadar kolay pes edeceğim anlamına gelmiyordu.

Kır Çiçeği Festivali Citrus Cove'da her yıl düzenlenen bir etkinlikti. Lynn Harlow ve Honey, Haley ve Sarah'nın büyükannesi tarafından tüm ailemiz bu festivali düzenlemeye zorlanmıştı. Her nedense bu işi en iyi bizim karar vermişler ve kolektif sosyal etkileriyle Citrus Cove'daki diğer herkesi de ikna etmişlerdi.

Aslında haklıydılar. Aramızda kalsın, bir festivali kolayca yönetebiliriz. Cowboy Ciders - Cam ve Colt'un şaraphanesinin yeni adı

-alkol sağlayacaklardı. Sammy ve Sarah lezzetli ikramlar pişirecek ve daha fazla yiyecek seçeneği için diğer yerel işletmeleri devreye sokacaktı. Hunter, 'kır çiçeği' yönünü gerçekten yerine getirmek için satıcıları getirmek için gereken tüm bağlantılara sahipti. Bir de ben vardım; kalabalığı çekmek için pazarlama alanında uzun yıllara dayanan deneyime sahip biri.

Her şey Ana Cadde'de oluyordu. Bu kasabaya tüm cazibesini veren tarihi binaları vurgulamak istedim. Eski Mahmuz Müzesi, Eski Banka, kitapçıya dönüştürülmüş Viktorya dönemi evi. Citrus Cove, canı ev yemeği çeken herkese satabileceğim güney cennetinden bir kesitti.

Kır çiçekleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama biliyormuş gibi pazarlayabilirdim. Taze çiçekler, çiğ bal, bahçede yetiştirilen sebzeler ve çökmekte olan ekmekler - *bahar için mükemmel bir ödül! Eğlenceli bir randevu ya da tüm aile için bir gezi!* Bu noktada tüm pazarlama planını hazırlamıştım. Kır Çiçeği Festivali taçlandırıcı bir başarı olma yolunda ilerliyordu, tek bir sorun dışında.

Herkes Hunter ve benim birlikte festivalin yüzü olmamızı istiyordu.

Geçen sonbaharda işletmeye yardım etmeyi kabul ettiğimde bu konu hiç gündeme gelmemişti. Aksine, Citrus Cove'un en sinir bozucu, gülünç derecede yakışıklı, pislik huysuzuyla yan yana çalışmak zorunda kalmadığım sürece *herkese* yardım edeceğimi söylediğimi çok net hatırlıyorum.

Colt'un hatasıydı. İkimizin de 'bekâr ve seksi' olduğumuzu, bu sayede bizim yaş aralığımızda daha fazla insanın festivale geleceğini söyledi. Bu çok saçmaydı. Hunter çekici *olsa* da, bir erkeğe bahşedilmiş en berbat tavırlara .

Artık Mart ayının sonuna gelmiştik, festivale bir ay kalmıştı ve ben onunla zaten olduğundan daha fazla etkileşime girme fikri yüzünden kendimi yiyip bitiriyordum. Neredeyse üç yıldır burada yaşıyordum, tüm tatilleri onun etrafında geçiriyordum, onu haftada en az bir kez görüyordum ve hâlâ ondan nefret ediyordum.

Nefret güçlü bir kelimeydi. Kesinlikle hoşlanmadım.

Haley, "Hunter o gün elleri boş olacak diğer tek kişi," dedi. "Cam, Colt ve ben içecek standlarını işleteceğiz. Sarah ve Sammy çocukların yardımıyla Bentley Bakery'nin ikramlarını satacaklar ve Sarah da o güne kadar olan günlerde kışını yırtacak. Diğer her şey yerli yerine oturacak ama büyük resimden sorumlu birine ihtiyacımız var. Bu yüzden sen ve Hunter yardımcı kaptanlar olarak seçildiniz. Sadece bir ayımız kaldı Emma ve bunun iyi gitmesine ihtiyacımız var."

"Yardımcı kaptana ihtiyacım yok," diye karşı çıktım, ellerimi kucağımın üzerinde kavuşturarak. "O adama ne yapması gerektiğini söyleyebilecek durumdayım. Hepimiz yardım etmeyi kabul ettik ama ben Hunter'la çalışmak için kaydolmadım. Bu işi Honey ve Lynn'le birlikte yürüteceğimi sanıyordum. Haklısın, bir ayımız var ve şimdiden çok iş yaptık. Hunter'ın her şeyi mahvetmesine ihtiyacım yok."

"Honey ve Lynn yarışmaları ve oyunları yürütüyorlar. Hunter satıcılara ulaşarak, çadırlarımız, sahnemiz ve ihtiyacımız olan diğer tüm rastgele şeylerin olmasını sağlayarak üzerine düşeni yaptı. İkiniz iyi geçinemez misiniz? Birbirinizden bu kadar nefret etmenize ne sebep oldu?" Sarah sordu.

Gözlerimi ona diktim ama Sarah'ya ters ters bakmak zordu. Onu da en az Haley'i sevdiğim kadar seviyordum ve onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu. Şort ve tişört giymişti, koyu renk dalgaları gevşek bir topuzda toplanmıştı, teni kesinlikle sevmekten ve sevilmekten gelen altın bir parıltı taşıyordu. Citrus Cove'a ilk geldiğimde tanıştığım Sarah ile bu kadın arasında gece ve gündüz kadar fark vardı.

Başka ne diyebilirdim ki? Hunter Harlow pisliğin tekiydi. Yıllar önce telefonda ilk konuştuğumuz andan beri böyle düşünüyordum. Biz yağ ve su gibiydik. Her zaman söyleyecek bir şeyi vardı, her zaman sinirlerimi bozardı. Beni çileden çıkarırdı.

"Pisliğin teki," diye mırıldandım.

"O da senin için aynı şeyi söylüyor," diye homurdandı Haley. "Hey, senin benim tarafımda olman gerekiyordu."

"Öyleyiz," diye ısrar etti Sarah. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve kız kardeşine çaresiz bir bakış attı. Beni ikna etmek için gerçekten çok uğraşıyorlardı, değil mi? "Bazen siz ikiniz bana kavga eden çocukları hatırlatıyorsunuz. Ama aynı zamanda..."

Haley kaşlarını kaldırarak, "İkiniz de yetişkinsiniz," dedi. "Benim *sevgili* melek arkadaşım. Lütfen hepimizin iyiliği için onunla ateşkes ilan et ki bu kasabanın gördüğü en iyi festivali düzenleyebilelim. Başka birinin bizi geçmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu aynı zamanda Citrus Cove'daki dedikoduları bizim hakkımızda daha olumlu olmaya zorlamak için de iyi oldu."

Ah, dedikodu. Benimle ilgisi olmadığı sürece dedikoduyu severdim. Kahretsin, ben bunun kraliçesiydim. Ne yazık ki, Haley haklıydı.

Thomas Connor yüzünden hepimiz iki yıldan fazla bir süredir küçük kasaba spekülasyonlarının ve yan bakışların kaynağıydık. Sarah, Colt ve Sammy çıkmaya başlayınca, bu fısıltılara yepyeni bir katman daha eklendi. Bunun da ötesinde, onların etrafında da büyük bir tehlike fırtınası patlak vermişti.

Sonunda işler yoluna girmişti. Bahar gelmişti, Citrus Cove'da ılıman bir kış daha atlatmışım ve dört gözle acımasız bir yaz vardı. Sıcak Teksas aylarının geri kalanında toprağın içinde erimeden önce Mart, Nisan ve Mayıs aylarının tadını çıkarmayı öğrenmişim.

Parlak dudaklarımı birbirine bastırdım ve bakışlarımı sessiz sokağa çevirdim. Geçen yıl Sarah, Sammy, Colt ve çocukların peşine düşen çılgın bir çift yüzünden evin yarısı yanmıştı. O zamandan beri birlikte Colt'un evine ve ben de burayı Haley'den satın almışım. Şimdi hoş, büyüleyici ve bazen sinir bozucu derecede sessiz bir mahallede yalnız yaşıyordum. Hummingbird Lane küçük, şirin bir kasabanın mükemmel bir resmiydi.

Tadilattan sonra evi pastel pembeye boyamışım. Hayal ettiğim her şey vardı, bir de babamı dehşete düşürme bonusu. Ona ve şirketinin bazı yönetim kurulu üyelerine göndermek için Donnie ile önünde otururken çekilmiş bir fotoğrafım olduğu tatil kartları bastırdım.

Etrafta dolanmayı bırakıp ne zaman eve döneceğimi soran on kızgın e-postaya değdi.

Cevap asla değildi. Baltimore'da yaşarken babamdan ve üvey annemden uzak durmayı başarmıştım ve şimdi Citrus Cove'da olduğum için bu daha da kolaydı. Beni görmek için bile olsa böyle küçük bir kasabaya adım atmayacağından emindim.

Özellikle de beni görmek için.

"Çocuklar şu anda Hunter'la aynı konuşmayı mı yapıyorlar?" Ben sordum.

Sarah yüzünü buruşturdu. Haley usulca gülümsedi, tatlı çayından bir yudum alırken alyansı parlıyordu. "Belki."

"Seni kaltak," diye iç geçirdim. "Tamam. Citrus Cove'daki en büyük penisle iyi geçineceğim."

"Emma," diye tısladı ikisi de.

"Ama bundan hoşlanmayacağım. Bir an bile."

Haley zaferle gülümsedi. "Teşekkür ederim. Şimdi, ikinizin bazı toplantılar ayarlamanız gerekebileceğini düşünüyorum..."

İnledim ve ona yeni bir bakış fırlatmadan önce gözlerimi bir saniyeliğine kapattım. "Bana borçlusun. İkiniz de borçlusunuz. Sanırım ona mesaj atacağım. Umarım neye bulaştığını biliyordur."

"Üzerine fazla gitme," diye yalvardı Haley.

Ona keskin bir gülümseme verdim. "Oh, *çok* tatlı olacağımı biliyorsun." İkisi de bana inanmadı.

Sarah gergin bir kıkırdamayla toparlandı. "Her şey yoluna girecek. Gerçekten üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey yok. Değil mi?"

Başlangıçta yaşadığım gerginliğin bir kısmı bu sayede azaldı. İkisine de asla kızgın kalamazdım. "Haklısın. Her şey yoluna girecek. Ve eğer kontrolden çıkarsa..."

"Cam ve Sammy devreye girebilir," dedi Haley. "Hunter'ı dizginleyebilirler."

Yapabilirler miydi? Pek emin değildim. Ama bu düşüncüyü kendime sakladım ve başımı salladım.

Harlow kardeşler başka bir şeydi. Aslında tüm Harlowlar öyleydi. Her zaman birbirlerinin arkasını kollar ve birbirlerine yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olurlardı.

Kız kardeşim ölmemiş olsaydı hayatım nasıl olurdu diye merak ettim. Hala hayattayken, ikimiz bu kadar yakındık. tek kişiydi ve ne kadar berbat durumda olduğumu anlıyordu.

Ailemiz büyüdü. Annemiz biz küçükken öldü ve babamız bizi birbirimizle rekabet etmemiz için yetiştirdi, ama biz her zaman bunun üstesinden geldik.

Citrus Cove'u utandıracak şekilde özel jetler, akşam yemeği partileri ve Jones'lara ayak uydurma dünyasından geldim. Babam Sacramento'da Madden Enterprises olarak bilinen bir bilgisayar çipi şirketinin kurucusuydu. Daha büyük bir holding tarafından satın alınmamış son yarı iletken şirketlerinden biriydi. İnatçılığımı Michael Madden'dan aldığımı rahatlıkla söyleyebilirim - babam ve sıkıntılarımin çoğunun kaynağı.

Onun beklentilerini karşılayamamıştım ve asla da karşılayamayacaktım.

Beni evlat edinmiş olmalarına rağmen Harlow ailesini kıskanıyordum. Haley sayesinde onların tatillerinin, günlük yaşamlarının ve daha fazlasının bir parçasıydım. Cameron'ı kabul etme konusundaki çekincelerime rağmen, o da bana alışmıştı. Haley'i ne kadar çok sevdiğini görmek onu daha da çok sevmemi sağladı ve artık o benim ağabeyim gibiydi. Sammy beni çabucak kazandı. Colt da öyle, Hunter'la birlikte çalışmamızı isteyen aptalca fikrine rağmen.

Sarah'nın çocuklarını sevdim, fahri yeğenlerimi. Honey'i de severdim. O benim *Altın Kızlar* dostumdu ve Sarah ya da Haley meşgul olduğunda kendimi sık sık onun evinde, ev yapımı bir yemeği mideye indirirken ve Rose'un Dorothy'yi kızdırmasını izlerken bulurdum. O benim hiç sahip olmadığım büyükannemdi.

Bob ve Lynn Harlow da çok naziktiler. Ayda bir kez akşam yemeği için evlerine gitmem alışılmadık bir durum değildi. Burada herkes birbirinin hayatına o kadar karışmıştı ki, bunun bir parçası olmak doğal geliyordu.

Her biri hayatımın ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Beni kabul ettiler, sevdiler ve evimde hissettirdiler.

Gerçekten, Hunter benim tarafımdaki tek dikendi. Seksi, sert elli bir diken. Ama bir diken, daha az değil.

Haley sandalyesini geriye itti ve gerinmek için ayağa kalktı. Sağa sola döndükten sonra ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yapmam gereken birkaç iş var, da bar açılmadan önce Cam'i alıp gideceğim. Emma, gelecek hafta vardiyada çalışmak için hâlâ hazır mısın?"

"Evet," dedim. "Sarah'nın bana ihtiyacı olmadığı sürece yardım edebilirim." "Hayır, hayır, sorun değil," diye ağzından kaçırdı Sarah.

Homurdandım. "Bir şey pişirmemi istemiyorsun çünkü bu konuda çok kötüyüm."

"Kek tarifime kabartma tozu yerine karbonat koymuşsun." Ona karşı burnumu kııştırdım. Sarah bana sırıttı. "Seni seviyorum. Ama hayır,

Tabii sadece bana eşlik etmek istemiyorsan. Bence barın senin yardımına daha çok ihtiyacı var."

"Birlikte yaşamayı özledim." *Bu da nereden çıktı şimdi?* Onu suçlu hissettirmek istemediğim için yüzümü buruşturdum. Onunla yaşamayı özlüyordum ama bazen bu daha çok yalnız kalmak istememekle ilgiliydi. Alice dışında hiçbir arkadaşım yalnız değildi ama o da hayatı daha az yoğun olana kadar katı bir 'flört yok' kuralı uyguluyordu.

Sarah'nın gözleri yumuşadı. "Gelecek hafta bize gel. Dar bir yer ama yeni evin inşaatında her şey yolunda gidiyor."

"Tamam," dedim. "Bir ara uğrarım. Belki önümüzdeki Salı günü çocukları alabilirim."

"Yani, eğer istersen tartışmayacağım." Sarah bana gülümsedi ve ben de onun ne kadar çok iyileşme sağladığını bildiğim için bir an gurur duydum.

"Yakında bir kızlar gecesine ihtiyacımız var," dedi Haley. "Testosteron içermeyen bir gece." "Donnie hariç," dedi Sarah ona gülümseyerek.

"Hayatımdaki en iyi adam," diye takıldım, başının üstündeki küçük kürk parçasını karıştırmak için eğildim.

Küçük kırmızı bir arabanın sokağa devam etmeden önce evin önünden yavaşlayarak geçişini izledim. Muhtemelen meraklı komşulardan biriydi. Sonra *gürültüyü* duydum. *Ugh*. Hunter'ın akıl almaz büyüklükteki kamyonu arabamın arkasına park ederken Haley ve Sarah başlarını öne eğdiler.

Cameron yolcu kapısından atladı ve Hunter da sürücü kapısından dışarı kaydı.

"Şeytana bak," diye iç geçirdim. "Bu iyi olacak."

Haley, ellerini havaya kaldırarak bize yaklaşan kocasına kaşlarını kaldırarak baktı. Sonra Haley'i tutup kendine doğru çevirdi ve dudaklarından öptü. "Huzur içinde geldim."

"Haley huzurlu mu?" Ben sordum.

Sarah ağzından bir kahkaha kaçırды ve ağzını kapattı. Cam'in yanakları kıpkırmızı oldu ve Haley başını salladı, dudakları sinsi bir sırıtışa dönüşerek ona doğru eğildi.

Tanrım, vurulmuşlardı. Sarah, Colt ve Sammy de aynı şekildeydi. Hepsi Teksaslı kızlarından güneş doğup batıyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı ve ben burada yalnız, buruk ve baharın sonundaki bir mavi bülbül gibi solup gidiyordum.

Bana geçen yıl bir şekilde on farklı erkekle çıkmayı başardığımı ve bunların her birinin

Büst. Kısa bir süreliğine düzenli bir erkek arkadaşım olmuştu ama tatilden hemen önce batmıştı.

Bu bir rekor olmalı, değil mi?

Haley ona, "Hunter uzlaşmaya hazır olsa iyi olur," dedi.

"Evet, bu konuda..." Ağabeyi avluda bizim gruba doğru ilerlerken Cam'in sesi kesildi.

Donnie başını kaldırdı ve kuyruğunu sallayarak Hunter'a baktı. Kaşlarını çattım, tamamen hayal kırıklığına uğramıştım - kendi oğlum bana ihanet etmişti.

Hunter kahverengi tulum üzerine lacivert bir tişört, kovboy çizmeleri ve üzerinde Cowboy Ciders logosu olan ters bir beyzbol şapkası giymişti. Kollarını kavuşturmuş, sert görünmeye çalışırken pazuları şişiyordu. Gerçekten spor salonuna mı gittiğinden yoksa üzüm bağında çalışmaktan mı bu hale geldiğinden emin değildim.

Dikkati doğrudan bana yöneldiğinde alnındaki damar zonkladı. Ayaklarını çimlerin üzerine dikti. "Olmuyor."

"Ah, hadi ama," diye inledi Haley. "Emma seninle çalışmayı kabul etti!"

"Evet," dedim, ona sahte bir gülümseme göstererek. "Çünkü ben bir yetişkinim ve öyle davranabilirim. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Donnie doğrulup Hunter'ın bakışlarını üzerine çekti, kuyruğu gümbürdüyordu. Hunter içini çekti ve diz çökerek parmak uçlarını Donnie'nin başında gezdirdi. "Merhaba sıçan." Başını kaldırıp bana baktı. "Bu çok saçma zaten. Ne yapmamız gerekiyor ki? Hâlâ bir ayımız var."

"Tüm koordinasyon, kurulum, satıcılarla mücadele ve soruları olduğunda insanlara yardımcı olmak için iki kişiye ihtiyacımız var. İşlerin sorunsuz yürüdüğünden emin olmak için" dedi Cameron. "Siz de güzel yüzlerinizle gazetede olacaksınız. Hadi ama dostum. Emma harika biri."

Hunter, "Bu işi iki kişinin birlikte yürütmesi çok fazla gibi görünüyor," dedi.

"Haklısın. Sensiz de halledebilirim," diye karşılık verdim.

Bana kaşlarını çattı ve ayağa kalkmaya başladı ama Donnie sırt üstü yuvarlandı. Küçük haine ters ters baktım. Hunter neredeyse gülümsedi ve konuşurken çölmeye devam etti. "Bu çok kötü oldu. Sen olsan da olmasan da bu işi yürüteceğim."

"Oh, yani şimdi gemide misin?" *Lanet olsun.* Belki de ona bu şekilde meydan okumamalıydım. O da benim kadar inatçıydı.

Hunter'ın bakışları benimkileri hiç terk etmedi. Kardeşlerinin aksine gözleri kahverenginin zengin bir tonundaydı ama aynı derecede deliciydi. "Korkarım artık benden kurtulamazsın. Geri çekilmek istemediğine emin misin?"

Beni kesinlikle delirtecekti. Ama şimdi geri adım atma yoktu. "Eminim," dedim tatlı bir sesle. "Ayrıca Cam, kardeşinin egosunu gömmek için bir parça toprak temizlemek isteyebilirsin."

Hunter, "Seninkinin hemen yanına gömülebilir," diye espri yaptı.

"Tamam, tamam," dedi Sarah, ayağa kalkarken ellerini kaldırarak. "*Çocuklar. Gidip bir şeyler yapmam gerekiyor. Hepinizi seviyorum, sonra konuşuruz.*"

Yeni arabasına doğru koşarken başımı salladım. Arabaya binip bize el salladıktan sonra garaj yolundan geri geri çıkarken yüz ifadem bozuldu. Colt ve Sammy'yi arayıp bu küçük alışverişten haberdar edeceğini zaten biliyordum.

"Bugün herkes bana ihanet ediyor," diye iç geçirdim.

Haley göz kırptı. "Bu Citrus Cove'un iyiliği için, değil mi?"

Öyle miydi? İçimde öyle olmadığına dair bir his vardı. Herkes bir şeylerin peşindeydi ama ne olduğundan emin değildim. Beni neden Hunter'la eşleştirmeye çalıştıklarını anlayamıyordum, tabii bizi arkadaş olmaya zorlamıyorlarsa.

Milyon yıl geçse de böyle bir şey olmaz. Ben onun huysuz varlığından zevk almadan önce domuzlar uçar ve cehennem donardı.

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Bu işi halledeceğiz. İkiniz de gidin buradan. Saçma sapan aşk standartlarınızla midemi bulandırıyorsunuz. Hunter, sanırım şimdi bir tür toplantı yapmak istersen kalabilirsin. "

"Başka bir zaman ayarlayabiliriz," diye kızdı. "Tam da bağda bazı işleri halletmek üzereyken bombardımana tutuldum. Tabii benimle gelip asmaları kesmek istemiyorsan."

"Ve manikürümü mahvetmek mi? ," dedim. "Sonra görüşürüz. Şimdi çimlerimden defol."

Haley çıkarken kıkırdadı, bana sarıldı ve Donnie'yi tırmaladıktan sonra Cam'i de yanına alarak arabasına doğru ilerledi. Hunter bir an garip bir şekilde durdu ve onları takip etmek için döndü.

"Bil diye söylüyorum, bunu sadece onlar için yapıyorum," dedim. "Ve bunu senin için kolaylaştırmayacağım. İlk işimiz için yarın sabah gelebilirsin."

Hunter bana bir bakış bile atmadı. "Sabah görüşürüz prenses."

İKİNCİ BÖLÜM

Gun3ec

Hayatım boyunca tanıştığım onca insan arasında hiç kimse bana Emma'nın hissettirdiği gibi hissettirmeyi başaramamıştı.

Herkes ondan nefret ettiğim izlenimine kapılmıştı. Emma bile buna inanıyordu.

Ama ondan nefret etmedim.

Ona kafayı takmıştım.

Derin bir nefes çektim, kokusu hâlâ üzerimdeydi. Tanrım, o kadar güzel kokuyordu ki. Üç farklı parfüm arasında gidip geliyordu ama benim favorim siyah menekşe ve safran olanıydı.

Onu orada güneş elbisesi içinde otururken, koyu kestane kahvesi saçları minyon omuzlarından aşağı kıvrılırken, dudakları kıpkırmızı boyanırken gören daha zayıf bir adam onun huzurunda konuşamazdı bile.

Emma doğrudan kalbime doğru ilerlemişti. Neredeyse üç yıl önceki o geceden beri, uyanırken her düşüncemin merkezi haline gelmişti. Sık sık rüyalarım da giriyordu. Ondan kaçamıyordum.

Onun hakkında herkesten çok şey biliyordum. Ailesini, geçmişini, çıktığı erkekleri biliyordum. Ayrıca bir erkek arkadaşını neden üç aydan fazla elinde tutamadığını da biliyordum.

O kısım belki de benim hatamdı.

Onunla çıkmaya cüret eden her erkeği tehdit etmiştim. Çoğu zaman bir hafta sürdü. Birkaç tanesini daha ilk buluşmada yakalamıştım. Bir de *Kyle* vardı, üç ay direndikten sonra tatillerde pes etmişti.

Benim hatam. Belki de onun aşk hayatını sabote ettiğim için kendimi suçlu hissetmeliydim. Ama umurumda değildi.

Zaten hiçbirisi onun için yeterince iyi değildi. İki nedenden dolayı

Emma Madden'dan çok ama çok uzak durdum.

Birincisi, hoşlanmadığım bir yanıma ortaya çıkardı. Her zaman sakladığım sapkın, sahiplenici bir yanıma.

İkincisi, o ukala ağzıyla beni kesinlikle çıldırtıyordu. Ne zaman alaycı bir tavır takınsa, onu omzuma alıp yatağıma götürmek ve küstahlığını sikip atmamak istiyordum.

Bana mağara adamı gibi davrandırdı.

Bundan daha gelişmiş olduğumu sanıyordum. Gerçekten öyle sanıyordum.

Ama Emma benim tüm medeni düşünceler değişti.

İlkel.

Çiftliğin arka tarafına doğru uzanan çakıllı yolda hızla ilerlerken elimi direksiyona vurdum. Güneş ışığı ön koltuktan üzerime sıçradı. Açılmış camlardan mükemmel bir esinti saçlarımı karıştırdı. Yaz çok geçmeden gelecekti ama şimdilik ılıman havanın tadını çıkarıyordum.

Sol tarafa baktığımda tepedeki Harlow ağacını görebiliyordum, buraya yerleştiğimizden beri ailemize ait olan bir yerdi. Uzakta mavi çiçekler açmış, manzara evimizi kucaklıyordu.

Hill Country gibi başka bir yer yoktu. Burası benim evimdi. Yuvarlanan tepeler, masmavi gökyüzüne doğru kıvrılan sayısız meşe ağacı, kır çiçekleri rengarenk bir yama işi yorgan. Hayatım boyunca yaşadığım ve sonsuza kadar kalmayı planladığım yer burasıydı.

Harlow'ların evi tepenin diğer tarafındaydı. Çakıllı yola yeniden odaklanmadan önce şöyle bir baktım. Arka yoldan gitmişim çünkü şu anda babamla uğraşamazdım.

Ne zaman sinirlensem ya da rahatsız olsam, beni bulur ve durumu daha da kötüleştirirdi. Bu lanet olası bir yetenektir.

Ondan sonsuza kadar kaçamazdım ama en azından bu akşama kadar idare edebilirdim. Annemin bana mesaj attığı sızdıran musluklardan birini tamir etmek için uğramam gerekiyordu.

Listeye ekle.

Yapılacaklar listem Emma'yı ve bu lanet festivali işin içine katmadan zaten bir mil uzunluğundaydı. Colt'un bana bakıp 'Evet, Hunter festivalin yüzü olmalı' diye düşünmesi bir tür şaka olmalıydı.

Belki de unuttuğum bir şeyin intikamını alıyordum. Sonra tekrar, muhtemelen değildi. Bu Colt'un tarzı değildi. Eğer benimle bir derdi varsa, bunu çeneme sağlam bir yumruk atarak ve sonrasında birlikte bira içerek çözerdi.

Ama yine de, neden ben? Neden Emma?

Neden o olduğunu anlayabiliyordum. Planlama konusunda iyiydi ama ben de öyleydim. Beni de içine sürükledikleri Kır Çiçeği Festivali'ne yardım etmeyi kabul ettiğimizde, birlikte çalışmak istemediğimiz ailedeki herkes için bir sır değildi. Bizi bir odaya koyarlarsa, birbirimizi duvara yapıştıracağımıza dair sessiz, konuşulmayan bir kural vardı.

Hepsi ne kadar meşgul olduğumu biliyordu ama yine de kimse durup benden daha fazlasını yapmamı istemenin doğru olmayabileceğini düşünmedi.

Yaklaşan festival ve çiftlikteki görevlerimin yanı sıra, bir iyiliğe veya yardıma ihtiyacı olan herkes için her zaman başvurulacak biriydim. Özellikle de yıllar içinde birçok arkadaş edindiğim anlamına geldiği için işe yarıyordu. İlk başlarda, babama onun adı olmadan da bir şeyler yapabileceğimi kanıtlamak için bağlantılar kurma yoluna gitmiştim. Ancak Citrus Cove'un iyi insanları, onlar için yaptığım küçük işleri takdir ediyor ve karşılığını verme fırsatını kaçırmıyorlardı. Bir komşumun arabasını tamir etmesine yardım ediyordum ve birdenbire beni bir arkadaşımın arkadaşıyla temasa geçiriyorlardı.

Bu tür arkadaşlıklarla geçen on yılı aşkın süre, ne zaman bir sorun olsa yardım edebilecek birini tanıdığım anlamına geliyordu.

Ne yazık ki hiçbirisi Emma'yı düşüncelerimden temizlememe yardımcı olamadı.

Lanet bir tatile ihtiyacım vardı. Ya da ateşli, sapıkça bir . Dolabımdaki ipi, göz bağlarını ve esaret bandını düşündüm. İyi bir kışa şaplak atmayı ben de severdim ama bunu çıplak elle yapmayı tercih ederdim. Kürekleri ve diğer aletleri ne kadar takdir etsem de, pürüzsüz yanaklarda sert avuçlarımın her şaplakta onları kıpkırmızı yapması gibisi yoktu.

Emma'nın dizlerimin üzerinde bağlı ve çaresiz olduğu düşüncesiyle sikim sarsıldı ve bu görüntüyü hızla aklımdan çıkardım. Tatili ya da sapıkça seksi düşünecek vaktim yoktu, yapacak işlerim vardı.

Ayrıca, bu onunla asla olamazdı. Bana bir şeyler hissettirse de, bir ilişkiye girmek çok yapışkan olurdu. Bu noktada o da en az benim kadar Harlow ailesinin bir parçasıydı ve benden hoşlanmaması için elimden geleni yapmışım.

Başka bir kamyonun arkasına park ederek durduğumda lastikler çakılları tekmeledi. Çiftliğimizin dönüm olarak eksikliğini, verimlilikle telafi ediyorduk. Her şeye yetişmek için normal bir işte çalıştığımın daha uzun saatler çalışıyordum. Elmalar, üzümler ve bir miktar sebzeyi komşularımızla ve burada çalışanlarla paylaşırdık.

Üç yarı zamanlı çalışmamız vardı; Ezra, Aaron ve José. Onları bir süre önce stresi azaltmak için işe almıştım. Sonunda Ezra ve José'yi tam zamanlı olarak işe almak istedim, böylece *belki* bir hobiye zaman ayırabilirdim. Evim için daha fazla makrome bitki tutucu yapmak gibi.

İyi haber ise bu yılki üzüm mahsulünün umut verici olmasıydı. Pinot grigio ve malbec üzümleri Ağustos ayında hasada hazır olacaktı. Meyve bahçesi de çoğunlukla iyi durumdaydı. Birkaç yıl önce elma ağaçlarının bazılarını kafeslememiz için baskı yaptığım için memnundum çünkü bazı yaşlı ağaçlar üretim sorunları yaşıyordu. Olası bir toprak enfeksiyonundan endişe ediyordum ama şu ana kadar her şey yolunda görünüyordu.

Cowboy Ciders'ın faaliyete geçmesiyle birlikte oluşacak talep konusunda endişelerimiz vardı, ancak bunun getireceği para daha fazla insanı işe alabileceğimiz anlamına geliyordu. Eninde sonunda mevcut elma mahsulümüzü aşacaklarını biliyordum, bu yüzden diğer yetiştiricilerle görüşmeye başlamıştım bile.

Yeniden markalaşmayı sevdim. Emma'ya hak vermek zorundaydım, pazarlama konusunda gerçekten iyiydi ve artık Cam ve Colt'un market raflarında göze çarpacak yeni bir logoları vardı. Zaten şapkalar, tişörtler ve coozie'ler yapmıştık ve şimdiye kadar her birine gururla sahip oldum.

Onlarla gurur duyuyordum - aslında hepimizle, çünkü hepimiz bir şekilde işin içindeydik.

Cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve iç çektim. *Babalık.*

İsteksizce cevap verdim. "Evet mi?"

"Telefona böyle mi cevap veriyorsun?" Babalık homurdandı. "Meşgul olduğumda öyle. Ne istiyorsunuz?"

"Sadece kontrol ediyordum."

"Tamam. Ezra burada. Ben de işe koyulmak üzereyim. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Pekala."

İşte bu kadar. Telefonu kapattım ve koltuğa yığıldım, güne başlamak için gereken iradeyi toplarken iç çektim.

Gerçek şu ki, babam bunu daha uzun süre yapamayacaktı. Diğer sorun ise, o piçin dizginleri bana vermeyecek kadar inatçı olmasıydı.

henüz.

Onları istiyor muydum ki? Emin değildim.

Hayatım boyunca bana hep bir gün çiftliğin başına geçeceğim ve Harlow mirasının bu kısmının bana ait olacağı söylenmişti. Yaşım ilerledikçe, omuzlarıma bu kadar yük binmesine içermeye başlamıştım.

Bu beklentiler babamla olan ilişkiyi muhtemelen bir daha asla düzelmeyecek şekilde zedeledi. Üç yıl önce, Haley Citrus Cove'a dönmeden hemen önce patlak veren kavgamızdan beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Ya bunu istemiyorsam? Ya başka bir şey yapmak isteseydim? Cameron burayı hep sevmişti. Sammy ise pek umursamazdı. İkisinin arasında bir yerde sıkışıp kalmıştım, ama en büyükleri bendim, bu yüzden her zaman boşluğu benim doldurmam beklenirdi.

Pek çok şey hakkında çok şey biliyordum ve eğer benim bir çözümüm yoksa, bilen birini tanıyordum.

Şimdi, bana Emma'yı nasıl unutturacağını bilen birini bulabilseydim, bu harika olurdu.

Bana hiç benzemiyordu. Citrus Cove'da uzun süre kalamayacağından çok emindim ama yanılmışım. Pembe ve parıltılı her şeye olan sevgisi yüzünden onu hafife almıştım ama o hesaba katılması gereken bir güçtü.

Arabadan indim ve Ezra'ya el salladım. Yeşil bir şapka, güneş gözlüğü ve kirden çizgili bir gömlek giymişti. Benim gibi onun da teni güneşte kaldığı için bronzlaşmıştı. Benim aksime, piç kurusu hiç güneş kremi sürmüyordu, bu da onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Bu sabahki ışıklardan kaynaklanan yanıkların boynunun arkasına doğru ilerlediğini görebiliyordum.

"Abi, sana biraz SPF lazım," diye .

"Dışarıdayız," diye karşı çıktı.

Güneş kremi. Kendime not, yakında mağazaya uğrayıp daha fazla alacağım.

Kamyonumun arkasındaki bagaj kapağını indirirken yanıma geldi. "Bu hafta biraz alacağım," dedim ona. "Bugün her şey nasıl görünüyor?"

"Güzel, ama biraz budama yapmamız gerekiyor."

Başımı salladım. "Evet. Bağ paylaşabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor patron. Bir ... Baban daha önce uğramıştı."

Elbette biliyordu. Yürümeye başladığımdan beri bu işi yapıyordum ama yine de işleri halletmem konusunda bana güvenmiyordu. "Vay be. Sana işini nasıl yapacağını söylemeye çalıştı mı?"

"Evet," diye kıkırdadı Ezra. "Ona pek aldırmiyorum. Hayatı boyunca bunu yaptı, biliyorsun."

"Tamamen farkındayım." Bana her zaman hatırlatmayı severdi. "Hadi biraz çalışalım ve bize öğle yemeği ısmarlayayım."

"Ne kadar . Nasıl bekarsın, ha?"

Çünkü benden nefret eden bir kadına takıntılıyım. "Çıkmak için çok meşgulüm."

"Elbette. Bu şehirdeki tüm bekar kadınların akbaba gibi seni izlediğini biliyorsun."

"Biliyorum. Annem bir noktada neredeyse hepsiyle beni bir araya getirmeye çalıştı."

Kıkırdadı. "Karım bile soruyor. 'Son Harlow ne yapıyor? Biriyle çıkıyor mu?'"

"Rachel'a selamımı söyle. Bu sadece ve sadece beni ilgilendirir."

Ezra gübreyi kamyonetimin arkasından indirmeme yardım ederken kıs kıs güldü. Her şeyi ahıra götürmeyi bitirdiğimizde ikimiz de ter içinde kalmıştık.

Geçen yıl yapılan tüm tadilatların en iyi sonuçlarından biri, şarap ve elma şarabı işlemlerini ahırın arkasına eklediğimiz bir depoya taşımak oldu. Artık malları, eskiden arazimizin en önünde yer alan ve yanan eski ahıra kadar taşımak zorunda kalmıyorum.

Cılgın bir üç yıl olmuştu ama garip bir şekilde bunun için şükreliyordum. Sevdığım herkes güvende olduğu için müteşekkirdim ama aynı zamanda çiftliğe yardımcı olacak bazı olumlu değişiklikler yapma şansımız olduğu için de mutluydum.

Annemin dediği gibi, limonlar limonataya dönüştü. Bu durumda, cinayet limonlarıydı, ama yine de işler daha iyiye gitti.

Eski Harlow ahırının olduğu yerde şimdi toplumumuza hizmet etmek üzere yeni bir ahır inşa edildi. Burası canlı müziğin, çeşitli elma şarabı ve şarabın yanı sıra yiyecek kamyonları için de alanın olduğu bir yerdi. Cam sonunda barda çalışacak birkaç kişiyi işe almıştı, ancak ben bazen yardım etmek için araya girmeyi seviyordum.

Resmi olarak Cam ve Colt'un işi olabilirdi ama hepimizin bu işte parmağı vardı. Ve günün sonunda, ben bir insanım. Emma öyle düşünmese bile.

Omuzlarımı yuvarladım, boynumu kırdım ve kamyonundan su mataramı aldım. Ezra'ya kaşlarımı kaldırarak birkaç yudum aldım. "Sen daha iyi

Su iç, dostum. Bu yaz senin susuz kışını karının yanına sürüklemeyeceğim. Beni öldürür."

"İyi olacağım," dedi. "Gatorade'im var. Ana tavuk gibi davranmayı bırak."

değildi. En büyük çocuk olmanın avantajı, her zaman kendimden önce başkaları için endişelenirdim.

Mataramı yanımda asma kesme makinesine götürdüm. Üzüm sıralarını düzgün ve hizalı tutmaya yardımcı olan büyük ve *pahalı bir* ekipmandı.

Elma mahsulü yüzünden göğsümde ağır bir endişe vardı ama bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Bunun yerine Emma'yı ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca onun yanında ne kadar sık bulunmam gerektiğini düşündüm.

En azından festivale kadar. Sonra normale dönebiliriz.

Bir ay.

Gerçekten o kadar kötü olur muydu? Karar veremiyordum. Her anımı onunla geçirmek istiyordum.

Ayrıca onu bir daha asla görmek istemedim.

Kır Çiçeği Festivali teoride hepimiz için iyi olacaktır. Citrus Cove için, yerel işletmeler için, ailemiz ve arkadaşlarımız için. Emma ve ben tartışmalarımızla her şeyi yakıp yıkmadığımız sürece.

Asma kesme makinesini çalıştırırken iç çektim. Akılsızca bir işti, Emma'nın bir kez daha düşüncelerime musallat olduğunu düşünürsek bu güzeldi. Ahırdan çıktım ve ilk kırmızı üzüm sıralarından birine doğru yöneldim. Tarlalara baktım, uzaktan José ve Aaron'u gördüm.

Bazen Cam ve Sammy'nin aile işimizin bu kısmıyla ilgilenmelerini diliyordum ama kendi tutkularını bulmuş olmalarından memnundum. Cam bir bar ve üzüm bağı işletmeyi seviyordu, Sammy ise yemeği... seviyordu. Ya da her ne halt yapıyorsa. Zaman zaman en büyükleri olmasaydım başka bir şey seçer miydim diye merak ederdim ama günün sonunda çiftliği sevmiştim. Ne olursa olsun, bir şekilde toprakla çalışacaktım. Toprağı, bitkileri ve bakımım sayesinde bir şeylerin büyüdüğünü görmeyi seviyordum.

Cebimdeki telefonum çaldı. Eğer yine Pops'sa, kendimi kaybedecektim. Mesajlarımı kontrol etmek için telefonu çıkardım ve iç çektim.

Emma: Yarın saat 10'da burada ol. Daha erken ya da geç değil. K, hoşça kal.

Çok buyurgan. Parmaklarım harflerin üzerinde gezindi ama söylemek istediğimi yazmak yerine -neden *bütün günü benim için temizlemiyorsun prenses?*

Telefonumu cebime geri koydum, eldivenlerimi giydim ve dikkatimi Emma'dan başka her şeye verdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

emmD

Güne başlamanın tek yolu buzlu bir soğuk demlemeydi. Bardağımı yulaf sütüyle doldurdum, içine pembe metal bir pipet yerleştirdim ve yerleştirdim. Dün uçup gitmişti ve itiraf etmeliyim ki bunun bir nedeni de Hunter'la olan bu lanet toplantıyı aklımdan çıkarmak için her şeyi yapmış olmamdı.

Bu sabah iş toplantılarım olduğu yalanını söylemişim. Sadece onu kızdırmak istemişim ve dün sinsice çekip gittiğine bakılırsa, açıkça başarmışım. O zamandan beri, üzerinden geçmemiz için bir kontrol listesi hazırlamışım.

Asıl işim Baltimore'da kadınlara ait bir pazarlama şirketindeydi. Ara sıra beni ofise çağırmaya çalışsalar da tüm işler uzaktan yapılıyordu. Şirket en iyilerden biriydi ve Madden ismimi için kullanmadan yükseldiğim için gurur duyuyordum.

Babam, onun şirketinde istediğim her şeye sahip olabilecekken neden başka bir şirkette çalışmayı seçtiğimi anlamıyordu. Ama ben kariyerimin bana verilmesini istemiyordum. Onu kazanmak istiyordum. Onun gücüne ya da sırlarına borçlu olmak istemiyordum.

Madden dünyasında sırlar para demekti. Ne yazık ki benim çok sırrım vardı. Neredeyse on yıldır en iyi arkadaşım olan Haley, ailemle aramızın ne kadar kötü olduğunu hala bilmiyordu, sadece yakın olmadığımızı ve kız kardeşimin ben küçükken öldüğünü biliyordu. Alice ve Sarah da bilmiyordu.

Onlardan bir şey saklamıyordum çünkü onlara güvenmiyordum. Bu bir varsayım haline gelmişti ve babam gibi davranmayı seviyordum. Benim

Üvey annem ne yazık ki boktan klişelere uyuyordu ve beni hiç umursamamıştı. Babamla sadece para için evlenmişti ve her zaman beni küçümsediğinden emin olmuştu. Bu yüzden onu görmezden geldim. İkisini de görmezden geldim.

Çok çalıştım, hak ettiğim maaşımı aldım ve hayatımı çok sevdiğim üç kadının bekar, ateşli en iyi arkadaşı olarak yaşadım.

Küçük bir kasabada yaşamaktan hoşlanmadığım çok şey vardı ama artık hiçbir şey beni buradan uzaklaştıramazdı. Burada gerçek ailem vardı. Honey, Haley, Sarah, Alice, Cam, Colt, Sammy ve çocuklar. Hatta Bob ve Lynn bile. İhtiyacım olduğunda hepsi daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde yanımdaydı.

Kahvenin ilk yudumu geldi ve ben memnun bir iç geçirdim. Donnie kanepeye zıpladı ve örme leylak rengi bir battaniyenin içine gömüldü. Eğildim ve Austin'de bir yerden art deco masadan dizüstü bilgisayarımı kaptım.

Geçen yıl olanlardan sonra Sarah ve çocuklar Colt ve Sammy'nin yanına taşındılar ve yeni bir ev inşa etmeye başladılar. Haley sigorta parasını bu evin arkasını yeniden inşa etmek için kullandı ve ben de araziyi ondan satın aldım. Bana çok da iyi bir fiyat vermişti.

Kendi evime sahip olmak, beş yılı aşkın bir süredir çalıştığım karate dışında rastgele birkaç hobi edinmem için bir neden oldu. Manikür ve yüz bakımını finanse etmek için mobilyaları aşırıya, yenilemeye ve internetten satmaya başladım. Ayrıca Austin'de bir şeyleri nasıl tamir edeceğimi öğrenmek için birkaç ders almıştım çünkü bir ev sahibi olmak her zaman rastgele onarımların gerekli olduğu anlamına geliyordu. Hunter, Citrus Cove'daki herkesin başvurduğu tamirci olunca, bu işi kendim yapmayı öğrenmek mantıklı geldi.

Ayrıca, o yapabiliyorsa ben de yapabilirim.

Artık küçük pembe bir evde, sevimli köpeğimle birlikte yaşıyordum. Kendime ait bir ailem, hobilerim ve...

Hâlâ istediğim kadar mutlu değildim.

Belki de aylardır sevişmediğim içindi. Ölüyordum. Alt bölgelerim Sahra'dan daha kuruydu ve orta Teksas'ın tamamında klitorisini *bulup* bir randevudan daha uzun süre kalabilecek tek bir orospu çocuğu bile bulamıyordum.

Dizüstü bilgisayarımdan Yaban Çiçeği Festivali çizelgemi çıkardım. Hunter'ın zaten düşündüklerimden daha fazlasını düşünmesine imkân yoktu. Gerekli feragatnameleri ve diğer birkaç belgeyi derlemenin yanı sıra festivale katılan her satıcıyla paylaşmak için bir kontrol listesi hazırlamaya başlamıştım. Elimde bir

çalma listesi ve ses sistemi kiralama konusunda gönderilmeye hazır bir e-posta var.

Hatta birkaç sosyal medya hesabım vardı ve reklamlar için küçük bir bütçe oluşturmıştım. Takipçiler ediniyor ve çevrimiçi ilgi kazanıyorduk. Başarılı olacaktı.

Bir ay sonra hepimiz üzerimize düşeni yaparsak her şey yolunda gidecekti. Hunter'ın yanımda olmasına ihtiyacım yoktu.

Ön kapı çalındı. Donnie başını kaldırdı ve havlamayınca ona pis bir bakış attım. Ayağa kalkarken saate baktım.

Kesinlikle o değildi. hala pijamalarım vardı. Saçlarım dağınıktı.

Eğer şimdiden buradaysa aklımı kaçıracam. Ön kapıyı açtım ve kollarımı kavuşturdum. Orosu çocuğu. "Bir saat erken geldin," diye tersledim. "Ne oluyor lan?"

Hunter'ın bakışları üzerimde gezindi. Ağzının köşesi çekiştirilirken içimde erimiş bir sıcaklık yubarlandı. *Ne düşünüyorum ben?*

"Belki de farklı bir zaman dilimindeyimdir."

Güneyli aksanı kulağa olması gerekenden çok daha seksi geliyordu. Ateşli ya da değil, Hunter hâlâ bir pislikti. "Beni delirtiyorsun," diye homurdandım.

Kapının pervazına yaslandı. Gömleğinin etekleri hafifçe yukarı çekilmişti, kaslı karnından bir parça dışarı fırlamıştı. *Kendine gel kızım, bu adam senin düşmanın.*

"Beni ön verandada mı bırakacaksın?"

"Yapmalıyım," dedim. "Ama içeri gel. Üst kata çıkıp üstümü değiştireceğim." "Zorunda değilsin," dedi. "Bu rahat görünümü seviyorum." "İyi ki senin neyi sevdiğin umurumda değil."

Onu içeri almak için kenara çekildim ve kapıyı kapattım. Merdivenlerden yukarı yatak odama çıktım ve kendimi içeri kilitledim. Tanrım, sütyen bile giymemiştim. Tişörtümü yırttım ve şortumu çıkarıp bir tişört ve tayt giydim.

Aslında, hayır. Eğer o habersizce uğrayacaksa, ben de hazırlanmakta acele etmeyecektim. Dolabımdan pembe bir bluz ve kot tulum kaptım ve banyoya gidip duşu açtım.

Buraya kadar onun sinirli iç çekişini duydum.

Bir saat sonra, *gerçek* buluşma saatimize iki dakika kala aşağıya indim. Makyajımı tazelemiş, saçlarımı kurutup düzleştirmiş ve mükemmel bir kıyafet giymiştim.

Ve en alt basamakta dondu. Bu *piç*
kurusu.

Hunter köpeğim, dizüstü *bilgisayarım* ve kahvemle birlikte *benim*
yerimdeydi. "Şaka yapıyor olmalısın," dedim.

Başını çevirdi ve kara kaşlarını kaldırdı. Gözleri vücudumda geziniyordu, bakışlarında kaçma isteği uyandıran yakıcı bir şey vardı. Kıvılcımlar tenimde kayıyordu. Ona bana öyle bakmayı kesmesini söylemek istedim, sanki beni yutmak istiyormuş gibi - ama ağzımı ince, huysuz bir çizgi halinde bastırdım.

"Hazırlanmak için acele etmiyordun, ben de rahatladım."

Tanrım, bu ne cüret. Diğer herkes bu adamı nasıl sevdi? Tüm arkadaşlarımız güneşin onun düzgün kışından parladığını düşünüyordu. Daha önce kışını kontrol ettiğimden değil. Tamam, belki bakmışımdır. "Bir dahaki sefere ben söylediğimde gel. Bu çok kaba."

"Erken gelmek kibarlıktır," diye karşı çıktı. "Bunu sana kimse öğretmedi mi?"

"Tamam, on dakika kadar. Tam bir saat değil."

"Teksas'ta yeterince uzun yaşarsan, eninde sonunda öğrenirsin."

Hunter'dan önce hiçbir erkek onu kulağından tutup evden sürüklememi istememişti. Ona doğru yürüdüm ve kanepeye doğru eğildim, o bir yudum alırken kahveme uzandım. Bu kadar yakından, dudaklarının arasında pembe bir pipet görmek neredeyse komikti, yüzündeki kaba kirli sakal erkeksi bir tezat oluşturuyordu.

Bakışlarımın oyalanmasına izin verdim. Ve kahretsin, kolları da uzundu. Beni kesinlikle çileden çıkaran bir kolaylıkla bardağı ulaşamayacağım bir yerde tutuyordu.

Kahveyi kapabileceğime olan aşırı güvenim ve kahveyi ona vermeme inadımın birleşimiyle, dengemi kaybedip öne doğru devrildiğimde bir çığlık attım.

"Siktir," diye bağırdı, kolu belime dolanmıştı.

Hunter beni yakaladı, yüzüm yerden bir santim uzaktaydı ve kahve bardağı parkelere çarparak paramparça olurken beni geri çekti.

"Hayır!" Bağırdım.

Hunter'ın kolları beni bir mengene gibi sarmış, nefesi hızlanmıştı. İkimiz de kırılan camlara ve etrafa saçılan kahveye bakıyorduk. Kendimi kaybetmeden önce beşe kadar sayarak gözlerimi kapattım.

"Bu zaten bir felaket," diye homurdandım. "Neden bizi bir araya getirdiler? Neden birbirimizin hayatına girebileceğimizi düşünsünler ki?"

birbirimizi boğmadan?"

"Ahşabı tamir edebilirim," dedi çabucak.

"Hunter," diye hırladım. Başımı kaldırıp ona baktım ve sonra kucağında olduğumu *acı bir* şekilde fark ettim. Ona doğru hareket ettim, kığım sert bir şeye sürtünüyordu.

"Emma," diye homurdandı. "Dur."

Oh. Siktir. Az önce sikine mi sürtünmüştüm? Aman Tanrım. Tanrım, Tanrım, Tanrım, bu Hunter Harlow'un aleti ve Tanrım, büyük mü?? Ne oluyor lan?
"Bırak beni."

Ben kolları beni sıkıca sardı. "Yerde cam var ve sen yalınayaksın. Tanrı aşkına, kıpırdanmayı kes."

Donnie'nin nerede olduğunu görmek için başımı yana çevirdim ama birkaç adım ötede oturuyordu ve gözlerini yargılayıcı bir tavırla bize dikmişti.

"Tamam, bırak beni," dedim, tekrar hareket ederek.

Hunter kahramanca bir kolaylıkla beni kaldırdı ve ayaklarımı diğer tarafa bırakabileceğim kadar yavaşça kanepenin arkasına yatırdı. Yanaklarım kıpkırmızı olmuş, utancın sıcaklığı tüm vücuduma yayılmıştı. Yerde parmak uçlarımla ilerleyip gül altından sandaletlerimi giyerken dikkatimi ondan başka bir şeye vermedim.

Hunter boğazını temizledi, minderin üzerinde doğruldu ve bacaklarını kanepenin arkasına doğru sallayarak ayağa kalktı. Yüzü benimki kadar . "Özür dilerim, Emma. Böyle olsun istememiştım. Ben temizlerim," dedi ve hızla yanımdan geçip gitti. İkimiz de göz göze gelmedik. "Tabii süpürge dolabının yerini değıştirmediyse."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, kalbim küt küt atıyordu. Hunter çoktan mutfığa girmişti, sırtı bana dönüktü. Kumaşın kaslarının üzerinde biraz fazla uzanışına baktım. *Kendine gel.*

"Al bakalım," dedim.

Donnie'yi kaptığım gibi yukarı taşıdım ve ofisime yerleştirdim. Yatağına doğru ilerledi ve çoğu sabah her zamanki yeri olan güneşin altında kıvrıldı. Alt kattan bir kapı sesi yankılanırken onu odaya kapattım.

"Şimdi ne olacak?" Kendi kendime mırıldandım.

Hunter mutfakta mırıldanırken başımı sallayarak aceleyle merdivenlerden indim.

Az önce o adamın sikinin üstüne oturmuşum.

Her şey darmadağındı. Kahve, buz ve kırık camlar parkenin üzerine yayılmıştı. Halımın kenarı da kahveyle ıslanmıştı. Lanet olsun. Böyle olmasını planlamamıştım.

Aynadaki yansımama baktım ve yüz ifademi daha ciddi hale getirmeye çalıştım. Saçımı düzelttim ve kapıyı açtım.

Diğer tarafta tanıdık bir yüz vardı; bir daha asla görmemeyi umduğum bir yüz.

"Emma. Güzel, bu iğrenç pembe evin senin olduğu konusunda haklıymışım."

Başımı eğdim ve sahte bir gülümseme takındım.

Eski kocam orada durmuş, bir iş dergisinin ön sayfasından fırlamış gibi görünüyordu. Mükemmel çene, mükemmel mavi gözler, mükemmel sarı saçlar, mükemmel dişler. *Her şey* mükemmeldi.

En büyük sırrım az önce ön verandamda ortaya çıkmıştı.

"Josh." Kollarımı kavuşturup kapının pervazına yaslandım, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Aklım hâlâ Hunter'da olsa da, tamamen Joshua Martin denen ve pembe paspasımı tasarımcı oxfordlarıyla kirleten felakete odaklanmaya çalıştım. "Burada ne işin var senin?"

"Beni avukatlar gönderdi," dedi acımasız bir gülümsemeyle. Lacivert bir takım elbise giymişti ve elinde deri bir evrak çantası vardı, saati parlıyordu ve mahallemin arka planına uymuyordu.

Aslında, onunla ilgili her şey burada yersizdi.

Sözlerini düşünürken ondan nefret etmemin tüm nedenleri bir bir aklıma geldi. Yirmi yaşımıdayken on dört ay evli kalmıştık ve Baltimore'a taşınmamın nedeni de buydu.

Yıllar boyunca onun fotoğraflarını görmüştüm elbette. Babam ve üvey annem benim yaptığım gibi onu hayatlarından hiç çıkarmadılar. Josh'u şahsen görmek, üzerime kusacakmışım gibi hissetmeme neden oldu.

"Yani gerçekten burada mı yaşıyorsun?" diye sordu iki kaşını kaldırarak. Kısa süren evliliğimizin felaketini anımsamama neden olan bir tiksinti ifadesiyle etrafına bakındı. "Emma? Orada mısın?"

Ne yapacağım ben şimdi? "Seni avukatlar gönderdi. Bunu neden yapsınlar ki?" Kıyafetim, evim ya da *hayatım* hakkında düşünmemeye çalışarak sordum. "Babamda telefon numaram ve e-posta adresim var. Acil meseleleri oraya gönderebilir. Avukatların neden..."

Yüzünü buruşturdu ve bir anlığına, sık sık takındığı kertenkele-insan maskesi yerine gerçekten insani bir ifade takındı. "Belki içeride konuşabiliriz?"

Midemde binlerce düğüm oluştu. "Ne oldu?" diye sordum. "*Emma?* Süpürge nerede lan?" Hunter'ın hırçın sesi evimin içinden.

Kahretsin, Hunter.

", " diye mırıldandım Josh'a. "Dolabın içinde!"

"Emma, neden pembe çöp torbaların var? Ne zamandan beri pembe çöp torbası yapıyorlar ki? Tanrım, kiraz çiçeği gibi kokuyorlar."

Homurdanmaları devam edince Josh kaşlarını kaldırdı. "Evde tamirci falan mı var?"

"Ne? Sanki romantik bir partner olamazmış gibi?" Alay ettim.

Omuzlarını silkti ve bana kibirli bir sırıtış attı. "Son duyduğuma göre benden sonra kimseyle uzun süreli çıkmamışsın. Sanırım ben her zaman tektim, değil mi?"

Bu şerefsiz.

"Dürüst olmak gerekirse, burada olmamın bir nedeni de yeniden evlenmemizin zamanının geldiğini düşünmem, Emma. Tüm bu ayrılık yirmili yaşlarında biraz eğlenmene izin vermek içindi, ama çok ileri gitti."

"Emma, süpürge ve paspasın bile pembe-" Hunter köşeden dönerken sağa döndüm.

Bir panik seli üzerime çöktü. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim - Josh'un bana karşı kullandığı aynı yoğunluktaki zehirle eşleşebilecek tek şeyi.

"İşte buradasın, bebeğim." Hunter'ı tuttum ve kendime çektim. "Josh. Erkek arkadaşım Hunter'la tanış."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gun3ec

ERKEK ARKADAŞ.

Erkek arkadaşın mı?

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Şok dişlerini geçirdi, sonra tamamen başka bir şeye dönüştü.

"Ben aslında onun nişanlısıyım," diye düzelttim ve elimi bu dallama her kimse ona doğru uzattım. *Kırmızı alarm, kırmızı alarm, bu kurallara aykırı mı? Ne yapıyorum ben?* "Hunter Harlow. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi sıktı -*yumuşak elleri var-* ama odaklandığım o değildi.

Emma'nın ifadesi paha biçilemezdi. Gözleri irileşti, mükemmel bir şekilde kemerli kaşları yukarı kalktı ve ardından bir gülümseme daha zorladı.

Belki çocukça bir şeydi ama eğer bu ahmakla uğraşmak için bana bir randevu teklif edecekse, ben de bunu bir adım öteye taşıyacaktım.

Tüm dikkatimi yeniden hoşnutsuz Ken bebeğine yönelttim. Buz gibi akbaba gözleri kızın eline kaydı ve evlilik yüzüğünün olmadığını fark etti. Ne düşündüğünü zaten biliyordum.

Eğer rol yapacak olsaydık.

"Yüzüğü özel olarak yaptırılıyor," dedim kolumu omzuna dolayarak. Kokusu üzerime sinmişti ve ağzım sulandı. Kahretsin, en sevdiğimi takıyordu. "Prensesim için sadece en iyisi."

Emma hayatımda duyduğum en sahte kahkahayı attı, kırmızı akrilik tırnakları sırtıma o kadar sert batıyordu ki iz bırakıp bırakmayacağını merak ettim. I

Öyle olmasını diledim. Başka bir hayatta, belki üzerimde iz bırakırdı ve ben de onu bir vibratör bağlayarak cezalandırırdım. *Kafanı kıcımdan çıkar.*

"İlginç," dedi Josh elimi bırakarak. "Emma'nın nişanlandığından haberim yoktu. Babası da dahil olmak üzere kimsenin bildiğini sanmıyorum... Emma, gerçekten konuşmamız gerek. Sen de otursan iyi olur."

"Bana ne söylemen gerekiyorsa söyle," diye tersledi.

Şimdi endişeliydim. Bu hıyardan hoşlanmıyordu ve beni içine çekme şekli - tüm koruyucu içgüdülerim devreye giriyordu. "Devam et," diye ısrar ettim.

Josh neredeyse gözlerini devirecekti. "Ailesiyle hiç tanıştın mı?"

"Hunter benim en iyi sakladığım sırrım," dedi Emma yumuşak bir sesle. "Ve nişanımız yeni."

"Çok yeni," diye gülümseyerek kabul ettim. "Aslında dün gece çok güzel bir evlenme teklifi aldık. Güneş tam batıyordu, gökyüzü olgun şeftali rengindeydi. Tek dizimin üzerine çöktüm, soruyu patlattım ve müstakbel eşim evet dedi. Hayatımızın en mutlu günüydü."

"Emma Madden'a Perşembe günü mü evlenme teklif ettiniz?"

Gülmekle onu yumruklamak arasında kaldım. "Evet. Ve?"

Gözleri benden tekrar Emma'ya kaydı. "Seni hiç böyle biriyle hayal etmemiştim..."

"Yakışıklı mı?" Emma gülümseyerek bana doğru eğildi.

Kimdi bu adam? Emma rahatsız ve kaskatı kesilmişti ama benim yüzümden değil. Onu daha önce hiç kimseyle böyle görmemişim.

"Evet. Müstakbel yakışıklı kocası. Adın neydi senin?" diye sordum. "Hatırlayamıyorum."

Yanakları kıpkırmızı oldu, kaşları birbirine yaklaştı. "Joshua. Ben buraya-"

"Vay canına, saate bakar mısın?" Emma araya girdi. "Hunter ve benim gitmemiz gereken bir randevu var, o yüzden bunu başka bir zaman yapmamız gerekecek Josh."

"Emma, seninle konuşmam gerek. Oldukça acil bir durum ve konuşana kadar buradan ayrılmayacağım. Tercihen özel bir yerde-"

"Öyle bir şey olmayacak," dedim onu daha sıkı kavrayarak. Titriyor muydu? Kahretsin, gerçekten titriyordu. Öfkem daha da alevlendi. "Emma ve benim çıplak yoga dersimize gitmemiz gerekiyor, bu yüzden bu başka bir zaman devam etmek zorunda kalacak."

"Çıplak... yoga mı? Ama Emma yogadan nefret eder."

"Düşündüğün çıplak yoga türü bu değil dostum." Teksaslı aksanımı ortaya çıkarmaya özen gösterdim.

Hangisinin daha iyi olduğundan emin değildim. Yüzünün buruşması mı yoksa Emma'nın homurdanmasını fiziksel olarak engellemek zorunda kalması mı?

"Şimdi, bize izin verirseniz, bir toplantı planlamak için ona bir e-posta gönderebilirsiniz. Hoşça kalın, elveda."

Kapıyı kapatmaya başladım ama ayakkabısının ucu öne doğru sıkıştı. *Kim olduğunu sanıyor bu herif?*

"Emma, baban öldü."

Kapıyı ayağını kırarak kadar sert çarpmak üzereydim ama durdum. Emma yanımda hareketsiz kaldı, kapı yavaşça geri açılırken gözleri büyüdü.

"Ne?" diye fısıldadı.

Josh yavaş bir nefes verdi. "O öldü. Dün vefat etti." "Ne? Nasıl? Nasıl öldü?"

"Henüz emin değiller," dedi ciddiyetle. "*Neden* kimse beni aramadı?"

"Herkesin telefon numarasını bloke etmişsin. Ve belli ki e-postalarını da görmezden geliyorsun. Sana yüz yüze söyleyebilmek için ilk uçağa atladım."

Yüce Tanrım. Böyle bir şeyin içine çekilmeyi beklemiyordum. Ne tür bir aile birinin ölümüyle ilgili *e-posta gönderir?*

Ne yapacağımı bilemez bir halde Emma'ya bir adım daha yaklaştım. Gözleri kocaman açılmıştı, güzel yüzünü kaplayan perili bir ifade her endişeyle sarmıştı. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Artık içeri girebilir miyim?" Josh sordu.

"Hayır," diye fısıldadı. Sertçe yutkundu, boğazını temizledi ve sonra ellerini yanlarından aşağı indirdi. "Hayır, gitmen gerek. Uçarak bana haber verdiğin için teşekkür ederim. Gerisini ben hallederim."

"Emma, başka acil işler var. Sözleşmeler ve-"

"Gitmemi söyledi," diye . "Az önce ona babasının öldüğünü söyledin. Sözleşmeler daha sonra gelebilir."

Kapıyı kapatmaya başladım ama o itti. Ona bir umut ışığı verecek kadar azıcık açtım, sonra onu öyle bir ittim ki pahalı takım elbiseli kıcı verandaya çarptı. Ön kapıyı çarpıp kilitledim.

"Kim olduğunu sanıyor bu pislik?" Tısladım.

Emma nefesini dışarı verdi ve duvara yaslandı. Hemen nefesimi içime çekip öfkemi yatıştırdım.

"Emma, çok üzgünüm. İyi misin prenses?"

"Tanrım, bana öyle deme lütfen," diye homurdandı, iki büklüm olmuştu. "Josh bana böyle seslenirdi ve bundan nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum. Prensес denmesinden nefret ediyorum. Ben kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kız değilim.

Aksine, ben lanet olası bir kraliçeyim."

Hay sikeyim. "Özür dilerim, bir daha söylemeyeceğim. Emma, gidip o adamı öldürmem mi gerekiyor, yoksa sana yeni bir kahve mi yapmalıyım, ya da... Bilmiyorum bile."

"Gitmiş mi diye kontrol edebilir misin?"

Hemen eğilip pencereden dışarı baktım ve çok güzel bir Lexus'un evden uzaklaşmasını izledim. Marka ve modeli aklıma not ettim. "Gitmiş."

"O zaman bir kahve harika olur. Tanrım, ona erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Siktir, ona *nişanlım* olduğunu söyledin."

"Ben yaptım." Ellerimi cebime soktum ve bir süre ayaklarımın üzerinde sallandım. "Emma, oturmak ister misin? Haley, Sarah ya da Alice'i aramamı ister misin?"

"Hayır."

Tamam o zaman.

Nefesini içine çekti, omuzları çöktü. Kendimi kısa bir süreliğine onun göz kapaklarındaki altın ışıltıya buldum. Ne yapacağımı bilemedim. "Emma..." Sustum.

"Sana bir bok anlatmıyorum."

Büyü bozuldu. "Hayır mı? Ama ben senin nişanlımın."

"Siktir git," diye bağırdı. "Lanet olsun. Kahretsin, bu çok kötü. Bana düşünmem için bir dakika verin, lütfen."

Kötü, yüzyılın en hafifi gibi hissettirdi. Biri bana ailemden birinin öldüğünü söylese, nefes alamaz ya da ayakta duramazdım. Ama Emma orada durmuş, sanki bu sadece bir rahatsızlıkmış gibi başını sallıyordu.

"Size yardım etmek için şu anda ne yapabilirim?" diye sordum.

"Kırılan camı ve dökülen kahveyi temizleyebilirsiniz."

"Tamam." Onu bir süre daha inceledikten sonra temizlik malzemelerini aramaya devam etmek için mutfığa gittim. Her şeyi topladıktan sonra oturma odasına götürdüm.

Yaklaşık on dakika sonra her şey toparlanmıştı ama Emma tek kelime bile etmemişti. Onun yerine, kara kaşlarını birbirine çatmış bir halde ön pencereden dışarı bakıyordu.

Neden ağlamıyordu? Ya da *bir şey* yapmıyordu? Bu kadını suskunlaştıran hiçbir şey görmemiştim ve bu beni endişelendiriyordu.

Emma'nın telefonu üzerinde vızıldadı. Arkasını dönüp telefonu aldı ve mesajı kontrol ederken iç geçirdi. "Kahretsin."

"Sana bir kahve daha yapacağım," dedim temkinli bir şekilde. Yüz ifadesi bir yumuşadı. "Teşekkürler." "Ama sonra Haley'e mesaj atacağım."

"Hayır, hayır, bunu yapma," diye ağzından kaçırdı.

Mutfığa geri döndüm ve fincanları bulana kadar her dolabı açtım. Emma her şeyi anlamam biraz zaman alacak şekilde yeniden düzenlemişti ama sonra bunun tabak boyutuna göre değil, renklere göre olduğunu fark ettim. İtiraf etmeliyim ki, küçük evdeki değişiklikleri çok beğenmiştim. Renkli, canlı ve sıcaklık doluydu ve çiftlikteki kulübemden çok daha ev gibiydi.

Burada olmak, evimi ne kadar büyük bir erkek mağarasına dönüştürdüğümü fark etmemi sağladı.

İkimize de birer buzlu kahve yaptım ve tekrar kanepeye oturdum. "Donnie nereye gitti?" Küçük fareyi bulmak için etrafıma bakınarak sordum. Bir dilim güneşin altında değilse genellikle Emma'nın yanına yapışırdı.

"O yukarıda," dedi. "Tamam. Hunter, bunu söylediğime inanamıyorum ama artık herkesi nişanlı olduğumuza ikna etmeliyiz. Her aile üyesini ve arkadaşını. Haley'i bile. Kardeşlerini bile."

"Ne?" *Aklını mı kaçırmıştı?* Şaşkınlıkla ona baktım.

Bana tıslamadan önce şakaklarını ovuşturdu. "Neden ona nişanlı olduğumu söyledin?"

"Ona erkek arkadaşın olduğumu söylemişsin. Ben de kabul ettim. Ayrıca, bence endişelenmeniz gereken daha ciddi şeyler var?"

"Tamam, biraz fazla hızlı ve sert yuvarlandın." Son sorumu tamamen görmezden geldi.

Kahveyi uzattım. İçini çekti ve isteksizce aldı, kanepenin karşı tarafına Dizlerini yukarı çekti, kolaylıkla içine sokabildi, oysa benim bacaklarım böyle bir oturma düzeni için çok uzundu.

"İyi olduğuna emin misin, sevgilim?" Sorunun ne kadar aptalca olduğunu bilmeme rağmen sordum.

Dudaklarından sinirli bir inilti döküldü. "Benim için bir lakap kullanman gerekiyorsa, onu ben seçmek istiyorum. Prenses yok. Sevgilim yok."

Hâlâ iyi olup olmadığı sorusunu duymazdan geliyordu. "Sana ne dememi istiyorsun?"

Kahvesini pipetinden yudumlarken yanakları kirli düşünceleri ön plana çıkaracak şekilde çukurlaştı. "Bunu düşüneceğim."

Görünüşe göre babasının ölümünü hâlâ görmezden geliyorduk ve ben de buna uyuyordum. "Peki kimdi o Josh denen adam?" diye sordum.

"Sana söyleyeceklerimi kimseye tekrarlayamazsın. Hiç kimseye Hunter. Tek bir kişiye bile."

"Haley bile mi?" Ben sordum. "O senin en iyi arkadaşın."

"Öyle." Emma suratsızlaştı. "Sarah ve Alice de öyle. Ama benim hakkımda bilmedikleri, bilmelerini istemediğim şeyler var."

"Ne ?" Aradım. Kahvemden yudum aldım ve mırıldandım. Bu iyiydi.

Her sabah bunu yapmanın ne kadar güzel olacağını düşünmek ne kadar çığlıncaydı? *Onun* gibi kokan bir ev, buzlu kahve, koltukta oturmak...

Onu bir daha kucağında düşünme. Odaklan mağara adamı, odaklan.

Emma içini çekti ve başını sallayarak telefonuna baktı. "Az önce Josh'tan bir mesaj aldım. Sözleşmeleri, mirası ve evrakları gözden geçirmek için buluşana kadar Citrus Cove'da kalacakmış. *Lanet olsun*, bu çok can sıkıcı. O kadar insan varken neden onu göndersinler ki? Babamın Kaliforniya'da bir bilgisayar çipi şirketi var ve mecbur kalmadıkça onunla ya da ailemin geri kalanıyla konuşmuyorum. Uzun zamandır anlaşıyoruz."

Onun hakkında hâlâ hayattaymış gibi konuştuğuna dikkat çekmedim.

Emma'nın bende ortaya çıkardığı garip sapık eğilimler sayesinde babasının şirketin sahibi olduğunu biliyordum. Onunla yakın olmadığını da biliyordum ama şimdiye kadar bunun ne kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim.

Başını yastığa yasladı. "Tanrım, bu berbat. Onu bir daha asla görmek istemedim."

"Baban mı?" Bir yudum kahvede boğuldum ve boğazımı temizlemek için hayatım pahasına mücadele ettim.

"Hayır, tabii ki hayır... Sana bir gizlilik sözleşmesi falan imzalatmalıyım."

"Emma," dedim, doğrudan ona bakarak. "Kimseye söylemeyeceğim."

Düşündüğünüzün aksine, ben kötü bir adam değilim. Yardım edebilirim."

Beni dikkatle inceledi. Bir tutam saç kıvrılmış, kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. Yanakları hâlâ kızarmıştı ama şimdi daha sakindi. "Önce -"Ben her şeyi çözene kadar nişanlıymış gibi davranmaya devam eder misin lütfen?"

Bunu gerçekten yapacak mıydım? Herkesi kandıracak mıydım? Emma'nın benim olduğuna inandıracak mıydım? Bunu düşündüm. Tüm ailem dürüstlikle gurur duyardı. Ne kadar küçük olursa olsun, yalanlar asla iyi gitmezdi.

Emma söz konusu olduğunda, hepsi de korumacıydı. Harlow ismine sahip değildi ama Harlow ekibi onun yanındaydı. Eğer bu konuda yalan söylersek, her şey karmaşıklaşır.

Bunun bir diğer yanı da, o Citrus Cove'a taşındığında kendime koyduğum kuralı çiğniyor olmamdı.

Emma sınırların dışındaydı. Haley'nin en iyi arkadaşıydı. Herkes tarafından seviliyordu.

İşlerin kötü gitmesi ihtimaline karşı birlikte bir şeyler deneyebileceğim biri değildi. Çıkıyormuş *gibi yapmak* bile bu kuralı çiğnemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Emma çaresiz benden bunu yapmamı istemezdi.

Babasının öldüğünü yeni öğrenmişti. Desteğe ihtiyacı olan bir kadındı ve ona nasıl hayır diyebilirdim?

Ayağını kapıdan içeri sokmaya çalışan ahmağı düşündükçe tüm kaslarım gerildi. Ayağını kırmadığım için şanslıydı.

Emma'nın sorun olmasının nedeni buydu. Birinin ben burada olmadan onun kapısına bunu yapmaya çalıştığını düşünmek, onu bağda bir yere gömmek istememe neden oldu.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," dedim.

"Biliyorum. Ama şimdi geri dönemem. Josh nişanlandığımızı sanıyor." "Sevdiğimiz herkese yalan söylememi istiyorsun..."

"Evet." Dudağı titredi.

Lanet olsun. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Bir balonun içinde sıkışıp kalmıştık ve yanlış bir kelime balonu patlatabilirdi.

"Sonrasında ne olacak?" Ben sordum.

"Neyden sonra?"

"Numara bittikten sonra mı? Tabii benimle gerçekten evlenmek niyetinde değilsen." Böyle algılayacağını bilsem de ona takılmıyordum bile.

Başını iki yana salladı. "Onlara sadece gerçeği söyleriz ve onlar da hayatlarına devam ederler. Josh buradayken tampona ihtiyacım var. Çok şey istediğimi biliyorum ama onunla başa çıkmak için gerçekten biraz zamana ihtiyacım var."

Babanın ölümünün yasını tutmak için mi? Bunu . İkimiz de arkadaşlarımızın ve ailemizin gerçeği öğrendiklerinde böyle tepki vermeyeceklerini biliyorduk.

Ama ben bir kadını zor durumda bırakacak bir adam değildim. Ben bir beyefendiydim, değil mi?

"Kimseyi aramamı istemediğine emin misin?" diye sordum. "Emma, bu... bu bir Cuma sabahı sana atılacak çok fazla şey. Haley, Alice, Sarah ya da Honey'i aramamı istersen-"

"Bundan tek bir kişiye bile bahsetmeni istemiyorum." Yüzümü buruşturdum. Bu büyük bir istekti.

"Tazı gibi olacaklar," dedim. "Biliyorum.

Basit tutacağız."

"Aklımızı kaçırdığımızı düşünecekler." "Biliyorum.

Hunter, çok fazla olduğunu biliyorum."

Lanet olsun. "Peki," nefes aldım. "Bunu bir şartla yaparım." "Ne şartı?"

"Bana her şeyi anlat. Ayrıntıları da atlama. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor," dedim. "Bugünkü programını boşalt, ben de babama mesaj atıp çiftliğe gelemeyeceğimi haber vereyim. Çocuklar halledebilir."

"Anlaştık."

Elini uzattı. Elini tuttum ve beni sıkıca kavradığında gülümsemek için kendimi zor tuttum.

"Anlaştık," dedim ve onu serbest bıraktım. "Pekâlâ, karıcığım. Bana bilmem gerekenleri söyle."

"Eşim söz konusu bile olamaz."

"Kız bebek mi?"

Yanakları neredeyse evinin boyası kadar pembeleşti. "Hayır..." diye kıkırdadı, gözleri yaşarmıştı.

Hay sikeyim. Ağlamaya başlamasını bekleyerek hafifçe öne doğru eğildim. Gözyaşlarıyla başa çıkabilirdim, değil mi? Kurallara lanet olsun, eğer ağlamaya başlarsa, onun yanında olurdum. Tüm bu durum berbattı.

Öyle bir şey olmadı. Bunun yerine boğazını temizledi, ifadesi tekrar okunamaz hale geldi. Ama bacakları sürekli aşağı yukarı zıplıyor, parmakları uyluklarına vuruyordu.

Onun dikkatini dağıtmak yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Yine lakapları düşündüm ve aklıma ilk geleni önerdim. "Taser?" diye sordum.

Gözleri karardı ve başını salladı. "Hayır. Bunun peşini bırakacak mısınız?"

"Hayır, bu konuda sana işkence etmekten kişisel zevk alıyorum" dedim. "Bugüne kadar hiç kimse tarafından yol kenarında

Yardım."

Emma yumuşak bir kahkaha attı ve sanki beni yeni bir ışık altında görüyormuş gibi başını eğdi.

Kural. Kuralı unutma. Senden nefret etmesini istiyorsun. Senden uzak durmasını istiyorsun.

"Hiç kimseye söylemedin," dedi. "Söylemediğini biliyorum, yoksa bana sorarlardı."

O haklıydı, ben asla yapmadım. O gece hâlâ zihnimde bir ateş rüyasıydı. Kahvemden bir yudum aldım ve pembe bir çiçek şeklindeki bardak altlığına dikkatlice yerleştirdim.

Ona daha önce hiç oturmadığımız kadar yaklaştım. Gözleri çok güzeldi. Büyüleyici bir ela, yeşiller ve mavilerden oluşan bir kaleydoskop. Yüzünü avuçlama isteğime karşı koydum, böylece oradaki altın parçacıklarını da inceleyebilecektim.

"Kendi kişisel cehennemime ne dersin?" Alay ettim. "Daha iyi." Sırıttı.

"Hayır, kulağa pek hoş gelmiyor."

Neredeyse gülecekti ama sonra ikimiz de birbirimizin varlığından keyif aldığımızı fark ettik. Arkama yaslandım ve boğazımı temizledim.

"Pekala, oyalanmayı bırak.

Dökül." "Oyalamıyordum."

"Emma," diye inledim. "*Lütfen*."

"Tamam. Sanırım en baştan başlamalıyım. Bilmeniz gereken ilk şey Josh'un babamın şirketinin danışma kurulunda olduğu..."

Takım elbise şimdi daha anlamlıydı. "Ve aynı zamanda benim eski kocam."

BEŞİNCİ BÖLÜM

emmD

Küçük kirli sırlarımı birine anlatmayı hayal ettiğimde, o kişinin Hunter Harlow olacağını hiç düşünmemiştim.

Yüzü önce solgunluğun üç tonuna, sonra da kırmızının üç tonuna dönüşürken bile sözünü kesmeden dinledi.

"Yirmi yaşımdayken Josh ile evlendik. Babamın onayladığı bir adamdı ve şirkette hızla yükselmesini bekliyorlardı. Benim de üniversiteye gidip diploma almam ve sonunda aynı şeyi yapmam gerekiyordu ama istediğim bu değildi. O zamanki beklentileri beni ezip geçmişti, ben de sonunda bunu başardım ve Josh ile evlendim."

O on dört ayı düşünerek kanepeye uzandım. O zamanlar tamamen farklı bir kız olmuştum. Ondan boşanmak ve ülkenin öbür ucuna taşınmak kendim için yapabileceğim en iyi şeydi, verdiğim en zor karar olsa bile.

Ama sonra Haley ile tanıştım. İkimiz çok hızlı arkadaş olmuştuk ve o da benim kötü ilişkilerden payıma düşeni aldığımı görmüştü. İnişler ve çıkışlar boyunca yanımdaydı. Şimdi Citrus Cove'da kendi evim ve hayatımla yaşıyordum.

Josh, babam, ailenin geri kalanı, hiçbiri bunu benden alamazdı. Babamı düşündükçe midem bulanıyordu. En iyi yaptığım şeyi yaptım ve bir duyguyu bastırdım, tıpkı bana öğrettiği gibi boğdum.

Acı bir anlığına tüm vücuduma yayıldı ve sonra Hunter'a odaklandığımda buharlaştı. Onun dinleme şekline odaklandım.

zengin kahverengi gözleri ve çenesindeki kaba kirli sakalı. Şu anda sinir krizi geçirmediğim için beni yargılıyor olması gerektiğini biliyordum. Neden ağlamadığımı asla anlamayacaktı, değil mi?

Konuşurken gömleğimin eteklerini karıştırdım, gevşemiş bir ipliğe baktım. "Korkunçtu. Eskiden çok itilip kakılan biriydim. Ben böyle yetiştirildim. Kız kardeşim öldükten sonra da kendimi suçladım."

Hunter boğazını temizledi. "Özür dilerim," dedi nazikçe. Sesi samimi geliyordu. Sesi, hayatımızdaki diğer herkesle konuşurken duyduğum gibiydi. "Böyle bir kaybı hayal bile edemiyorum."

Elim göğsümdeki ağrıyı hafifletti. Evelyn'i özlüyordum. Her yıl ölüm yıldönümünde, birkaç gün boyunca duygusal olarak harap olurdum. Sonra geçer ve hayatımı olabildiğince normal bir şekilde yaşamaya devam ederdim. Aradan yıllar geçmiş olması önemli değildi, kederin taze olduğu anlar vardı.

Hayatımın kontrolünü elime aldığım için benimle gurur duyacağını biliyordum.

Şimdi babamın ölümü, kız kardeşimin ardından hissettiğim tüm üzüntüyü yeniden gündeme getiriyordu. Ölüm çok nihai hissettiriyordu. Babamı en son ne zaman görmüştüm? Yıllar olmuştu.

"Uzun zaman önceydi," diye mırıldandım. "Onu özlüyorum. Yakın olduğum tek aile üyesiydi. Babam bizi ayırmak için çok uğraştı ama asla başaramadı. Öldüğünde de beni suçladı."

Başını iki yana salladı. "Nasıl öldüğünü bilmiyorum ama senin hatan olmadığını biliyorum. Sana tek çocuk dediğim için özür dilerim. Tek çocuk olmakta yanlış bir şey yok, ben ahmaklık ettim."

"Teşekkür ederim." Bunu her zaman benimle kavga etmenin bir yolu olarak söylerdi ve Evelyn'den haberdar olmadığını bildiğim halde her zaman yemi yutardım. Yine de özrünü takdir ettim. "Bilmiyordun."

"Hiç sormadım," dedi kararlı bir şekilde. Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ve sormalıydım da. Özür dilerim, Emma."

"Seni affediyorum," dedim ayağımla onu dürterek. Şakacı bir gülümsemeye zorladım. "Bana karşı yumuşama. Birbirimizden hoşlanmıyoruz, unuttun mu?"

O koyu kahverengi gözlerinde ne olduğunu tam olarak bir şey parladı. Göz açıp kapayınca kadar kayboldu ve nazlı bir gülümseme sundu. "Peki benimle çıkıyormuş gibi yapmanın buna ne faydası olacak? Ve neden sana söylemesi için eski kocanı gönderdiler?"

Tam olarak emin değildim. Michael Madden'ın nasıl öldüğünü bile bilmemesi beni endişelendiriyordu. Eğer babam dün öldüyse, bu tamamen

Josh'ın söylediği gibi uçağa atlamış olması mümkündü. Ama aynı zamanda yeniden evlenmemiz gerektiğini de söylemişti. Zamanlama bana iğrenç geldi. "Belki de kapıyı hemen yüzüne çarpmayacağımı düşünmüşlerdir. Hepsi üvey annemle yakın olmadığımı biliyor, bu yüzden bana söylemesi daha mantıklı sanırım." Başımı acı acı salladım. "Ne piç ama. Sanki yeniden evlenmeliymişiz gibi davranıyor. Ve benim eğlenmeme *izin verildiğini*."

Kaşları birbirine çatıldı ve kaskatı kesildi. "Ne oluyor lan? Bunu sana o mu söyledi? O adamı öldüreceğim."

Her şeye rağmen Hunter beni güldürmeyi başardı. "Hayır, öldürmek yok. Biz daha iyiyiz."

Eğleniyordu. "Şimdi de *biz*, ha?"

Ugh. Bir inilti çıkardım ve yüzümü kapattım. Bu bir kâbustu. "Kapa çeneni. Tanrım, rol yapmak zorunda kaldığım onca insan varken *senin olman*."

"Ben iyi bir oyuncuyum," dedi Hunter çabucak, dudakları sadece ne yaptığını bilen bir adamda gördüğüm türden bir güvenle kıpırdıyordu. "Ve iyi öpüşürüm."

Burnumu kırıştırdım. Onu öpmeyi düşünmek bile istemiyordum.

"Ne? Öpüşmezsek ailenin bize inanacağını mı sanıyorsun?" Hay sikeyim. Haklıydı.

Hunter'ın nasıl bir erkek arkadaş olacağını bile bilmiyordum ama o bir Harlow'du. Harlow'lar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da aşık olduklarında hepsinin çok ateşli olduğuydu.

Bu da Josh'ı tamamen delirtmek için mükemmel olurdu. Evliliğimizdeki cehennemden sonra bunu hak etmişti. Ve babamın öldüğünü söylediği anda kapıma gelip zamanımın dolduğunu söyleme cüretini göstermişti.

Dikkatimi dağıt, dikkatimi dağıt, dikkatimi dağıt.

Hunter parmaklarını saçlarında gezdirdi. Kenarlarda gümüş rengi parlıyordu, sadece birkaç tel, kabul etmek istediğimden daha seksiydi. "Yani... Josh buradayken nişanlıymış gibi yapacağız."

Başımı salladım. "Fikir bu. Ama o zeki biri. Herkesin buna gerçekten inanması gerekecek."

"Bilmiyorum, Emma. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Aklıma gelen tek fikir buydu. Eğer Josh buralarda olacaksa, o zaman sınırların dışında olduğumun açık olmasını istedim. Hunter iyi, güçlü ve dayanıklı bir kalkan olabilirdi. Yine de Josh'a nişanlım olduğunu söylemeseydi daha kolay olurdu. "Eğer istemiyorsan, baskı yok," dedim. "Ben istemiyorum."

seni buna zorlayamam. Babam öldü diye buna mecburmuşsun gibi hissetme."

Yüzünü buruşturdu. "Ben... İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Bu da kolay bir yalandı. Hayatım boyunca o kadar çok söylediğim bir yalandı ki sayısını unutmuştum. "Yakın değildik. Çok açık. Bu, haberlerde rastgele bir aktörün ya da politikacının öldüğünü okumaktan farklı değil."

Dudaklarını birbirine bastırdı. İkimiz de çok farklı olduğumu biliyorduk ama yine de izin verdi. "Tamam o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ama sanırım bu maskaralığa devam edeceğim." Nefes verdi ve oturma şeklini yeniden ayarladı. "Josh başka biriyle konuşacak mı? Onunla yakında buluşup göndermemiz gerekmez mi?"

Karıştı. Bundan çok daha karmaşık. Çünkü Hunter nişanlandığımızı söylemişti ve bu da muhtemelen çoktan avukatlarla telefonda konuştuğu anlamına geliyordu. Madden ailesinde evlilik büyük bir çileydi. Babam ölmüş olsa bile, bir sürü komplikasyon olurdu.

Bunların hiçbiri iyi bir şey değildi.

İstedğim son şey üvey annemin ortaya çıkmasıydı. En iyi senaryo Josh'un gitmesi, avukatların her şeyi halletmek için beni araması ve bir daha ne onunla ne de Josh'la uğraşmak zorunda kalmamamdı.

Şirket ve onunla ne yapmak istediğim hakkında düşünmem gerekiyordu. Bana bırakıldığını varsayarsak.

"Her şeye hazırlıklı olmalıyız," dedim. "Umarım onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi anlar ve gider."

"Josh tehlikeli mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Thomas Connor seviyesinde tehlikeli değil." Hunter kollarını kavuşturdu. "Ama o tehlikeli."

"Boşanmamız iyi gitmedi. Evraklar imzalandıktan sonra ben Baltimore'a gittim. O Sacramento'da kaldı ve babamın sağ kolu oldu. Eminim herkes hala boşanmamızın sebebinin benim aptal ve mantıksız olduğumu düşünüyordur. Onu terk ettikten kısa bir süre sonra Haley ile tanıştım."

"Sana zarar vermeye çalışır mıydı?" Hunter sabırla sordu.

"Sanmıyorum." Gerçek şu ki, tam olarak emin değildim. Onu artık tanıımıyordum. Ama şu an için her şey yolunda görünüyordu. "Bana bir tokat attı ve hemen ondan boşandım. Bu

yıllar önceydi. Pisliğin teki ama az önce yaptığı türden bir haber verip beni öldürmeye çalıştığını düşünemiyorum."

"Tamam." Hunter ellerini kalçalarına vurdu ve kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Hâlâ yapmamız gereken festival planları var." "Gerçekten yapmamız gereken festival planlaması var mı?" O sordu. "Bir ayımız var ve bundan hemen hemen her şey otomatik pilota bağlanmış durumda.

Bağlanması gereken bazı yarım kalmış işler var ama bunun ikimizi de alacağından emin değilim. Her ne kadar

listeniz iyiydi."

Başımı öfkeyle salladım. "En azından üzerinden geçmeliyiz. Nereye kaçıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Gidip o herifi kasabadan kovacağım." Elinde kahve fincanıyla mutfığa doğru yöneldi. "Siktir et bu adamı, Emma. Başına bu kadar bela açıysa onu burada istemiyorum."

Aman Tanrım. "*Hunter*." Ayağa fırladım ve onu takip ettim, fincanını lavaboya koyup yıkamaya başladığında kapı aralığında durdum. "Bulaşık makinesine koy. Ayrıca onu şehirden kovmuyorsun. Saçmalıyorsun."

"Benim de kendi yöntemlerim var," dedi fincanı kaldırırken, sesi gergindi. "Bu benim ilk rodeom değil."

"Beni savunmana ihtiyacım yok," dedim. "Sadece benim güzel, küçük kasaba kocam davranmana ihtiyacım var. Hepsi bu. Josh'un benim kesin olarak alındığıma inanması ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi anlaması gerekiyor, o zaman gidecek. Sözleşme saçmalığını hallettikten sonra, her şey yoluna girecek."

Hunter aramızdaki mesafeyi iki uzun adımda kapattı. "O zaman başka bir ortak seçmeliydin, Sparks."

Kıvılcımlar. Beni yolundan *kaldırıp* ön kapıdan çıkarken midemde kelebekler uçuşuyordu.

Uzun bacaklarına lanet olsun. Peşinden gittim, verandada durdum. "Hunter Harlow, uslu durmanı istiyorum."

İkinci basamakta durdu ve iç geçirdi, dönüp bana baktı. "Gitmesini sağlayabilirim, Emma. Evdeyken kendini tehdit altında hissetmen fikri hoşuma gitmiyor. Bu haberden sonra olmaz."

"Bunu yaparsan hayatım daha da zorlaşır," dedim. "Avukatlar buraya birini gönderip nişanı bozman için sana rüşvet vermeye çalışacaklar. Josh'un hangi belgelerden bahsettiğini öğrenene kadar nişanlım olmana ihtiyacım var. Kendi başına gideceğine eminim. , nişanı bozabiliriz.

nişan ve her şey güneş ışığı ve gökkuşağı olmaya geri dönebilir."

Hunter bir nefes verdi ve başını arkaya eğerek gökyüzüne baktı. Üzerimizde hiç bulut olmamasına rağmen dışarısı yağmur kokuyordu.

Elleri kalçalarında, tekrar basamağa çıktı. "Bunun için üç şartım daha var."

"Zaten bir anlaşma yaptınız," diye karşı

çıktım. "Biz onu mühürlemedik."

"El sıkıştık!" İtiraz ettim.

Yüzümü avuçlayarak beni şaşırttı. Kıpırdamadan durdum, gözlerim büyüdü. "Bir, eğer habersiz gelirse beni arayacağına söz vermeni istiyorum. İki, onunla tek başına bir görüşme ayarlamayacağına dair bana söz vermeni istiyorum." O kadar yaklaştı ki, beni öpeceğini sandım. *Beni öpecek mi?!* "Üç, nişanlıymışız gibi davranmadığımız zamanlarda benden olabildiğince uzak durmanı istiyorum. Acil bir durum olmadıkça tabii. Aksi takdirde, seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Ağzım açık kaldı ve beni bıraktı, sıcaklığını da beraberinde götürdü. Çizmelerinin topuğuna bastı ve hışımla merdivenlerden inerek çimenleri geçip kamyonetine gitti.

"Dizüstü bilgisayarında gördüğüm festivalin hesap çizelgesini bana gönder," diye seslendi. "Bazı şeyleri dolduracağım. Onun dışında sanırım hazırız. İnsanlara ne zaman haber vereceğimizi de söyle."

"Sırlarımı saklayacak mısın?" Bağırdım. "Evet, lanet olsun."

"O zaman hangi cehenneme gidiyorsun?" Ben aradım. "Sahte bir yüzük almaya."

Kamyonetine binip uzaklaşırken uzaklarda gök gürledi ve benim nutkum tutuldu.

Bu ne lan? Ne halt edecektim ben? Tam bir şok içindeydim.

Ve iyi bir yüzük seçmesine imkan yoktu. Değil mi?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Her şey dağılıyordu. Korku bir gelgit dalgası gibi yükseliyor, kaslarımı gerginlikle ısılatıyordu. Bana en yakın insanlara asla söylemediğim her şey, beraberinde gelen suçluluk duygusuyla birlikte omuzlarıma ağır bir yük bindiriyordu.

Şu an olduğum kişi olmak için çok çalışmışım. Bağımsızdım, zekiydim, azimliydim. Michael Madden'ın inancının aksine, bir erkeğe ihtiyacım yoktu. I

kimseden bir şey istemedi.

Haley gerçeği öğrendiğinde beni öldürecekti.

Josh'u arayıp Hunter hakkında ona yalan söylediğimi söyleyebilirim. Bu daha kolay olurdu, değil mi? Egom darbe alırdı. Bunu sonsuza kadar benim üzerimde tutacaktı. Muhtemelen bana şantaj yapmaya çalışırdı.

Bunu , ama.

Hunter'ın ona haddini bildirme şekli tatmin edici olmanın ötesindeydi. Yıllardır birinin bunu yapmasını istiyordum. Josh odadaki herkesin ona yalakalık yapmasına alışkındı, onu dışarı atmasına değil.

O yüzden şimdilik bu numaraya devam edeceğiz.

Hunter beni kesinlikle delirtecek olsa bile. Belki de ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey buydu.

Nefesimi tuttum ve gözyaşlarımın dökülmesini bekledim. Ama dökülmedi.

Belki de kırılmıştım.

Bir nefes verdim ve içeri girip kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim. Üst kattan bir vınlama sesi duydum ve lanet okuyarak Donnie'yi dışarı çıkarmak için ofise koştum.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedim. "En büyük düşmanım olduğunu bile bile o adama sarıldığına inanamıyorum. Bu ne cüret."

Donnie bana yavaşça, rahatsız olmadan göz kırptı.

"Bana öyle bakma. Yağmur yağmadan dışarı çikalım."

'Dışarı' iyi bildiği kelimelerden biriydi. Tırnakları sert ağaçların üzerinde tıkırdayarak aşağıya indi. Onu arka kapıya kadar takip ettim ve çitle çevirdiğim bahçeye çıkmasına izin verdim.

Bu evde yaptığım tüm tadilatlar evi gerçekten güzelleştirmişti. Yeni arka verandamda gerçek bir güneyle kadın gibi sallanan bir sandalye ve hatta birkaç saksı bitkisi vardı. Çırpınıyor olsalar da hala hayattaydılar, bu yüzden bunu bir kazanç olarak görüyordum.

Gök gürültüsü bu kez evi sarstı, hava ağır ve durgundu.

Bir gün için her şey çok fazlaydı. Joshua ile yaptığım konuşmayı zihnimde tekrar canlandırdım. Taşaklarını tekmelemeliydim. Taşaklarını *tekmeleyip* burnunu kırmalıydim. Ona siktir olup gitmesini söylemeliydim.

Bunun yerine Hunter'ı Madden dramasının içine sürükledim ki bu hiç kimse için iyi olmayacaktı.

Zaten ölmemiş olsaydı babama felç .

"Siktir," diye hırıldadım ve kırık bir kahkaha attım.

Tekrar gözyaşı dökmeyi bekledim. Ama hayır. Gelmiyorlardı.

Zihinsel olarak kendimi azarladım ve sarmal olmamaya çalışarak omuzlarımı yuvarladım.

Donnie işini bitirdikten sonra içeri döndü ve ben de inleyerek kendimi kanepeye attım. Televizyonu açıp dizüstü bilgisayarımı kaptığım ve rahatladığım sırada hava birkaç saniye içinde yağmurdan sağanağa dönüştü.

Düşüncelerim karmakarışık olurken kendimi ekrana bakarken buldum.

Kendimi mi kaybediyordum yoksa Hunter beni neredeyse öpüyor muydu? Kesinlikle aletin üstüne oturmuştum. Çok sert, çok büyük aleti. Ona kasabanın en büyük aleti demiştim ve şimdi bunun yepyeni bir anlamı vardı.

Sonra bana uzak durmamı söyledi.

Ne yazık ki onun için, hayatını kolaylaştırmayacaktım.

ALTINCI BÖLÜM

Gun3ec

Emma'ya yüzük almaya gideceğimi söylemiştim ama henüz gitmemiştim. Önce evi için bir güvenlik kamerası sistemi almam gerekiyordu.

Lowe's'a girip doğruca ev güvenliği bölümüne gittim ve kendimizi içine soktuğumuz çıkmazı düşündükçe başımı salladım. Hâlâ Haley'e Emma'nın ona ihtiyacı olduğunu söyleme eğilimindeydim ama Emma'nın onu arayacağına güvenmeliydim.

Sarah ve çocuklar Colt ve Sammy'nin yanına taşındığında, Emma ihtiyaç duymadığı konusunda ısrar ettiği için güvenlik sistemini kaldırmıştık. Aynı fikirde değildim elbette ama reddedilmiştim.

Hepsi beni dinlemeliydi, lanet olsun. Bu mükemmel bir nedendi.

Bu Josh denen adamı gönderirdim. Babasının ölümünü duyururken aynı anda yeniden evlenmeleri gerektiğine dair bir yorum yapması beni çileden çıkarmıştı. Sarsıntılı geçmişimize rağmen Emma'nın güvende olduğundan emin olmalıydım.

Bazı açılardan muhtemelen ondan daha kötüydüm. Bu saplantı içime işlemişti ve ben de bundan kurtulmaya çalışıyordum. Bu yüzden sıradan olmadıkça kimseyle çıkmıyordum ama bu anlaşmanın hiçbir yanı *sıradan* .

Sparks. Onun için mükemmel bir lakaptı. Sadece ilk tanıştığımızda bana vurduğu için değil, aynı zamanda içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi ateşlediği için.

"Hunter?"

Ses biraz tanıdıktı. Arkamı döndüğümde tanıdığım ama adını koyamadığım bir kadının yüzünü gördüm. "Uh..."

"Ben Louise," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Beni hatırladın mı?" Ah, evet. Hayal meyal.

Onunla aynı liseye gitmiştik ve geçen yıl kısa bir süreliğine yeniden bir araya geldik. Kısaca derken, tek gecelik bir ilişki yaşadık, biraz garip davranmaya başladı ve ben de ona daha fazla bir şeyle ilgilenmediğimi söyledim. Bu konuda dürüsttüm ama yine de ara sıra ortaya çıkıyor gibiydi. Artık ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum.

"Evet," dedim çabucak. "Hatırlıyorum. Seni gördüğüme sevindim Louise."

Tesisat armatürlerinin olduğu bir koridora eğildim ve onun beni takip ettiğini fark ettim. Ona tekrar baktım.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Açıkça sordum. Adımlarımı hızlandırdım, bir koridorun sonuna doğru ilerledim ve kameraların olduğu tarafa doğru döndüm.

Ayak uydurmakta zorlandı. "Sadece biriyle görüşüp görüşmediğini merak ediyorum. Biliyorum uzun zaman oldu ama-"

"Aslında öyleyim," dedim. "Biz de oldukça ciddiyyiz. Nişanlandık."

"Nişanlandınız mı?"

Sikeyim.

"Selam Hunter." Arkamı döndüğümde Cam'in, içinde bir kuş yuvası, üç büyük kuş yemi torbası, boya ve başka rastgele eşyalar olan mavi bir alışveriş arabasının arkasında durduğunu gördüm.

Neydi bu? Ulusal hırdavatçıya gitme günü mü? Neden herkes buradaydı?

Bazen küçük bir kasabada yaşamaktan nefret ederdim.

Cam kaşlarını kaldırdı, gözleri kameraların olduğu duvara kaydı.

Lanet olsun. Yüzüne karşı yalan söyleme düşüncesi beni paniğe sürükledi. Louise'in orada durduğunu ve bana hayalet görmüş gibi baktığını unutmuştum.

Bir an için Emma'yla olanları ona anlatmayı düşündüm ama Emma'nın sırlarını saklayacağıma söz verdim.

Ona bu sahte nişanı kabul edeceğimi söylemiştim. İyi ya da kötü, değil mi?

Cam yaklaşırken, "Bunlardan yeterince içtiğini sanıyordum," diye alay etti. "Ayrıca, bugün Emma ile buluşacağını sanıyordum? Yoksa çoktan buluştunuz mu?"

Ellerimi sıktım, sinirlenmişim. "Evet. Onunla gördüm." *Onunla buluştum, babasının öldüğünü öğrendi ve şimdi nişanlıyız çünkü eski kocası bir pislik.*

Alışveriş arabasının etrafında yürüdü ve bir elini arabanın ucuna, diğerini de kalçasına koydu. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey." Louise'e baktım, el salladı, kollarını kavuşturdu ve koridorda birkaç adım ilerledi ama yine de beni duyabiliyordu.

Cam homurdandı. "Bana yalan söyleyemezsin." Kesinlikle söyleyebilirim.

Umarım Emma bu oyunun tüm sonuçlarına hazırdır.

İşte başlıyoruz. Bunu kabul ettiğime inanamıyordum. "Emma ve ben nişanlandık. Ona bir ev güvenlik sistemi alacağım."

"Ne?" Cam ağzından kaçırıldı. Sert bir kahkaha attı ve ben onunla birlikte gülmeyince yüz ifadesi şaşkınlıkla çarpıldı. Cildi kızarmaya başladı, mavi gözleri iki hançer gibi keskinleşti. "Bekle. Ciddi olamazsın."

"Öyleyim," dedim.

"Hayır," dedi Cam. Alışveriş arabasının kenarını daha sıkı kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı. "Hayır, nişanlı değilsin. *Nişanlıyım* da ne demek? Çıkmıyorsunuz bile. Birbirinize tahammül bile edemiyorsunuz."

"böyle şeyler. Birlikteyiz. Nişanlandık," dedim kısaca. "Evleniyoruz." Kahretsin, bu bir felaketti.

"Ama Emma senden nefret ediyor."

"Düşündüğün kadar değil." Beni öldürecekti. Hepsi beni öldürecek ve haklı olarak öldüreceklerdi. İşte tam da bu yüzden Emma'yı kendimden uzak tutmaya çalışmışım. Tam da bu yüzden üç yıl boyunca onun bok listesinde kalmak için elimden geleni yapmışım. "Biz... herkesin arkasından çıkıyorduk."

Orada bir acı titreşimi vardı ve ardından gelen suçluluğu hissettim. Böyle konularda Cam'e asla yalan söylemedim. Farklılıklarımız vardı ama o benim kardeşimdi ve onu seviyordum.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı.

"Almayacağım," dedim. "Bundan sonra yüzüğü almaya gideceğim."

Bir an bana baktı ve öfkesinin alevlendiğini gördüm. Kahretsin, Lowe's'ın ortasında kardeşimle yumruk yumruğa kavga etmek istemiyordum.

Cam hızlı hareket ederek bir torba kuş yemi kaptı ve karnıma vurdu. Ağırlığı nefesimi keserken homurdandım. Torba yırtıldı ve tohumlar koridora saçıldı. Cam öne atılarak ilk yumruğu attı. Çeneme vurmasına izin verdim çünkü bunu hak ettiğimi hissediyordum. Ama sonra gömleğini yakaladım ve raflara doğru yuvarlandık, her şey yere saçıldı.

"Lanet olsun," diye hırladı ve karnıma yumruk attı.

Botlarım tohumun üzerinden kaydı ve ayakta kalmak için mücadele ettim. İkimiz de neredeyse yere devriliyorduk. Homurdandım ve bir yumruk attım, ancak koridorda bir bağırış duydum.

Birkaç yabancı koşarak geldi ve bizi ayırdı. Onları ittim ve içimden küfrederek Cam'den uzaklaşırken burnumdaki kanı sildim.

Bana bir parmak salladı. "Aile toplantısı. Yarım saat sonra. Eğer kapımın önünde olmazsan, asma kesme makinesinin lastiklerini keseceğim."

Alışveriş arabasını döndürüp başını sallayarak uzaklaşırken alay ettim.

"Haley'e henüz söyleme!" Bağırdım.

"Ona söyleyeceğim!" diye bağırды arkasına bakmadan.

Başımı öfkeyle sallayarak nefes verdim. Kahretsin, bu zaten bir karmaşaydı. Cam'e söylememeliydim. Lanet çenemi kapalı tutabilseydim muhtemelen bu durumdan kimsenin haberdar olmamasını sağlayabilirdim.

Geriye dönüp baktığında yirmi yirmi yaşındaydı ama artık geri dönüş yoktu.

Mağazadaki diğer insanların yan bakışlarını ve mırıldanmalarını görmezden geldim. Yerden hızla bir fotoğraf makinesi seti alıp ön tarafa doğru ilerlerken çenem ağrıyordu.

İkimiz de kasadan geçip kapıya yöneldiğimizde Cam bana pis bir bakış fırlattı. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ama ben yine de onu kamyonetine kadar takip ettim. Neyse ki neredeyse her zaman bot giydiğim için su birikintilerinde koşarken çoraplarım ıslanmıyordu.

"Dinle," dedim ona ayak uydurmaya çalışarak. Herif bazen benden daha hızlı hareket edebiliyordu. "Cam, lanet olsun."

Etrafında döndü. Başını öfkeyle sallarken yağmur ikimizi de ıslattı. "Ne oluyor Hunter? Bunu neden sır olarak saklıyorsun? Emma zaten ailemizin bir parçası."

Öfkesini yumuşatacak tek şeyi ağzımdan kaçırdım. "Onu seviyorum."

Gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Aile toplantısını iptal et," diye yalvardım. "Eğer mesajı henüz göndermediyseniz, göndermeyin. Emma ve ben herkese kendi şartlarımızı anlatmak için zaman istiyoruz."

"Bu *delilik*," diye mırıldandı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey Hunter. Ben de çok çılgınca şeyler duydum. Çılgınca şeyler yaşadım. Ama bu en iyisi."

Çenemi sıktım. "Yağmurun altında durmaya devam edecek miyiz, etmeyecek miyiz?"

Ellerini havaya kaldırıp park yerine baktı. İç çekerken yüzünden aşağı sular süzüldü. Çenesindeki kılları ovuşturdu ve başını salladı. "Lanet olsun. Pekâlâ. Haley şu anda Sarah'larda. Gel de konuşalım."

"Pekâlâ," dedim, biraz rahatlayarak. Günün sonunda Cam'i tanıyordum ve önce bana konuşma şansı vermesine şaşırmadım. "Seninle orada buluşuruz."

"Evet, evet." Kamyonetine binerken başını salladı.

Otoparkı geçtim ve sıırıslık bir halde koltuğa kaydım, fotoğraf makinesi çantasını döşeme tahtasının üzerine koydum. Bir nefes verdim ve Emma'ya mesaj atmaya karar verdim.

Cam'e rastladım. Ona nişanlandığımızı söyledim. Mutlu değilim.

Kahretsin, çok hızlıydı. Haley biliyor mu?

Ben: Sanmıyorum. Henüz değil... Seni bilgilendirmeye devam edeceğim. Muhtemelen hikayemizi düzeltmeliyiz.

Emma: Basit tutun. Bunu olması gerekenden daha büyük hale getirmeye gerek yok.

Josh buradayken bunu yapmalıyız ve sonra bitecek.

Ben: Harika.

O da baş parmağını kaldırdı ve ben de aptal gibi gülümsedim. Flört bile değildi ama...

. Mesajlaşmak kuralımı bozmuyordu, değil mi?

Cam bana korna çaldı ve ben de içimi çekerek kamyonetimi çalıştırdım. Ön cam sileceklerini en yüksek ayara getirdim ve yavaşça geri geri giderek onu evine kadar takip ettim. Hava yavaş bir sürüşe neden oldu, ama sonunda ikimiz de garaj yoluna park ettik. Dışarı fırladım ve aceleyle içeri girdim.

"Botları çıkar," diye mırıldandı. "Fazladan bir tişört ve kot pantolon getireyim." "Teşekkürler."

Ben botlarımı tekmelerken o yukarı koştu. Ona söylememin sonumun buraya varacağı anlamına geleceğini bilmeliydim ama belki de en iyisi buydu. Belki ondan yüzük tavsiyesi alabilirdim.

İdeal olarak, Haley'e sorabilirim.

Tüm bunların sahte olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Emma'nın bu yalanı satması için bir yüzüğe çok fazla para harcayamazdım. Yapabilirdim ama bunu istiyor muydum? O kadar acele ediyorduk ki başım dönüyordu.

Cam birkaç dakika sonra aşağı indi, ellerime bir takım giysi tutuşturdu ve gergin omuzlarla mutfağa doğru yürüdü. Üstümü değiştirmek için misafir tuvaletini kullandım ve onu elinde bir şişe viski ve iki bardakla buldum.

"Bana her şeyi anlatmak zorundasın," dedi. "şu anda Haley'i aramamamın tek nedeni Emma'nın ona söylemek istediğini varsaymam ve bunu mahvetmek istememem."

"Anlatacak pek bir şey yok," dedim basitçe.

Bana bir bardak uzattı. "Yeterince iyi değil. Emma Haley'nin en iyi arkadaşı, benim kız kardeşim gibi. Seni bayıltmadığım için şanslısın."

"Her şeyden önce, deneyebilirsin."

Gözlerini bana dikti. "Bu teoriyi test etmek ister misin?"

Kahretsin, gerçekten kızgındı. Bunun herkes için ne kadar büyük bir mesele olacağını hafife almışım.

Ayrıldığımızda harap olurlardı.

Suçluluk duygusunu bir yudum viskinin altına gömdüm. "Pekâlâ," diye nefes verdim, boğazım yanıyordu. "Birkaç aydır çıkıyoruz. Herkesin işimize burnunu sokacağını bildiğimiz için bunu gizli tuttuk."

"Ama o senden nefret ediyor," dedi Cam. "Sen de ondan nefret ediyorsun. Neredeyse üç yıldır burada ve ikinizin olumlu bir şekilde etkileşime girdiğini hiç görmedim. Tatillerde bile birbirinizden mümkün olduğunca uzak duruyorsunuz. Davy ve Jake bile ikiniz hakkında ölümcül düşmanlarmışsınız gibi konuşuyor. Jake resmen sizin Godzilla, onun da Mothra olduğu ve kavga ettiğiniz bir çizgi roman çizdi."

Kıkırdadım. Jake oldukça komik biriydi. "Biz bir şeyleri çözene kadar devam etmek daha kolaydı," dedim.

Başını salladı, hâlâ inanmıyordu. "Bilmiyorum dostum. başı dertte mi? Yanlış bir şey mi var?"

"Bir sorun yok," diye yalan söyledim. "Sadece festival yüzünden artık bunu bir sır olarak saklayamayacağımızı fark ettik. Ve Colt birlikte çalışmamızı önerdi."

Cam dudaklarını sessizce birbirine bastırdı.

Kahretsin, tek bir kelimesine bile inanıyor muydu? "Senin düğününde takıldık."

Ağzı açık kaldı. "Bu *birkaç* ay öncesinden daha fazla! Ciddi misin sen?"

"Evet. Tek gecelik bir ilişki yaşadım. Bir süre bu konu hakkında konuşmadık. Sonra tekrar birlikte olduk."

"Bu yüzden mi tüm randevuları başarısız oluyor?"

"Bunun sebebi kesinlikle benim." Gerçeğin tamamı olmasa bile bunu içimden atmak iyi hissettirdi.

"Vay be. Bu çılgınlık. Sammy, Colt ve Sarah sürpriz oldu ama bu... Bu başka bir şey. Gerçekten ikinizin birbirinizden hiç hoşlanmayacağınızı düşünmüştüm. Hepimiz sevdik. Hepimize yalan söylediğine inanamıyorum."

İçimi çektim. "Özür dilerim Cam. Kiminle çıktığım konusunda her zaman ketum olduğumu biliyorsun."

Cam tezgâhın üzerine eğilerek, "Hayır, sadece çıkmıyorsun," diye tersledi. Yüzünde ekşi bir ifadeyle beni inceledi. "Ve bunun bir gerçek olduğunu biliyorum. Sen sadece sıradan takılmalar yapıyorsun. Emma'ya bu şekilde davranırsan, en iyi arkadaşını incittiğin için seni gömmek üzere Haley'e ettiğim evlilik yeminine bağlı kalacağım."

"Ona zarar vermeyeceğim," dedim. "Sadece onun güvende ve mutlu olmasını istiyorum. Bu yüzden kamera alıyorum."

"Emma'nın etrafta kamera istemediğini sanıyordum," dedi Cam. "Bu konuda uzun uzun konuştuk."

"Fikrini değiştirdi."

"Hmm."

"Bak," diye homurdandım. "İstediğin kadar onaylamayabilirsin ama bu gerçekleşiyor. Şimdi, yüzük seçmeme yardım edecek misin?"

"Çoktan evlenme teklif ettiğini sanıyordum. Lütfen bana *Emma*'ya yüzüksüz evlenme teklif ettiğini söyleme. Onu büyülemediysen evet demesine imkan yok."

Çenem düştü. "Evet dedi."

Cam yüzünü ovaladı. "Bu hayatımda duyduğum en çılgınca şey. Evet kardeşim, yüzük seçmene yardım edeceğim. Daha da iyisi, Haley'e sormalıyız. Ya da Alice'e. Ya da Sarah'ya. Tanrım, çok kızacaklar."

"Sence Sammy de bana yumruk atmaya çalışır mı?" Alay ettim.

"Umarım yapar. Bunu hak ediyorsun. Bu büyük bir . Bu çok şeyi değiştirir."

"Ne gibi?" Ben sordum.

"Her şey, Hunter. Neden bu konuda bu kadar sinir bozucu davranıyorsun?"

"Onu sevdiğimi söyledim. Başka neye ihtiyacın var?"

Cam kaşlarını çattı. "Bu tür şeyler sadece aşkla ilgili değildir. Haley'i herkesten çok seviyorum. Ama bazen onun arkadaşı olmak zorundayım, bazen işler zorlaştığında bile bazı şeyleri konuşabilmeliyim. Beni en kötü halimde gördü. Çok fazla sıçtığım için gıda zehirlenmesinden sonra bana kışım için mendil getirdi. Her yere kusarken onun saçlarını tuttum. Yatakta ikimizin de osurabileceğini ve daha sonra akıllara durgunluk veren bir seks yapmadan önce buna gülebileceğimizi biliyor."

"Tamam, not aldım. Yine de bunların hepsini bilmeme gerek yoktu."

Cam içini çekti. "Demek istediğim, bunun nasıl işe yarayacağını anlamıyorum. Önce ona bir yüzük bile seçmediysen neden nişanlandın? Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin kadından ailene bile bahsetmediysen? Biriyle üç aydan fazla çıkmamışken böyle bir ilişkiye hazır mısın? Aman Tanrım, bekle. Onu hamile mi bıraktın?"

Öfkeyle baktım. "Tamam, şimdi belki de sana yumruk atmalıyım." "Yoksa neden bu kadar hızlı olsun ki?!"

"Modern bir çağda yaşıyoruz, Cam. B planı diye bir şey var," dedim. "Hayır, Emma hamile değil. Ve hayır, bunu geleneksel yöntemlerle yapmadık."

Kahretsin, gerçekten hayatım için savaşıyordum.

Cam başını salladı ve ikimize birer bardak daha doldurdu. "Tamam. Pekâlâ. Tebrikler."

"Şimdi de ediyorsun," dedim. "Bunu kastetmemiştin bile."

"birbirinize gülümserken bile görmemişken bunu anlamakta "

"Gülümsemekten daha fazlasını

yapıyoruz." "Bıçaklamayı da mı?"

Bir attım. "Emma'yla tanıştığımız ilk geceyi sana hiç anlatmadım."

Başını eğdi, şimdi açıkça ilgileniyordu. "Hayır, yapmadın. Devam et." "Peki, tamam. Eski köy yolundan aşağı doğru gidiyordum. Neredeyse gece yarısıydı. Belli ki yolda kalmış bir spor arabanın kenara çekildiğini gördüm. Her zamanki gibi yardım etmek için kenara çektim. Arabadan indim ve iyi olup olmadığını sordum.

benzin bitti. Birbirimizi tanıyamadık. Ben de kamyonetimin arkasından benzin almaya gittim ve o da *bana şok tabancasını çekti.*"

Cam'in omuzları gevşedi ve kıkırdadı. "Evet, bu ona benziyor." "Ben de yerde uzanmış, ne sikim olduğunu düşünüyordum. Ne oldu? Koşarak geldi ve tartışmaya başladık. Sonra ikimiz de diğerinin kim olduğunu anladık."

"Lanet olsun. Peki sonra ne olacak?"

Sonra karının en iyi arkadaşına kafayı taktım. "Sonra onu Sarah'nın evine götürdüm. O zamandan beri unutulmaz oldu."

Kardeşim birkaç saniye beni inceledi ve sonra mırıldandı. "Pekâlâ. Artık satın alıyorum. Ama herkes öğrendiğinde daha da fazla sorgulanmaya hazırlıklı ol."

"Ben hazırım," dedim.

Kesinlikle hazır değildim.

YEDİNCİ BÖLÜM

emmD

Dünkü mesajlaşmamızdan beri Hunter'dan haber alamamıştım ve Haley de beni henüz aramamıştı.

Bunun Cam'in sırrımızı sakladığı anlamına geldiğini umuyordum.

Karnımın üzerine yuvarlanırken inledim. Yan masamda yarısı yenmiş bir paket Doritos'un yanında boş bir dondurma duruyordu.

Hüzün ağır, kara bir bulut gibi çöktü. Yine de ağlamamıştım.

Genelde beni hıçkırığa hıçkırığa ağlatan *Marley ve Ben* filmini bile izlemiştim.

Ama bu sefer işe yaramamıştı.

Babamı görmeyeli kaç yıl olduğunu bile hatırlayamıyordum. Dokuz mu? On mu? Hiç konuşmadık, neredeyse hiç görüşmedik. Ne zaman ondan bahsetsem, ki bu nadiren olurdu, ona sperm donörüm derdim çünkü Josh'tan boşandıktan sonra benim için tek anlamı buydu.

Keder çok tanıdıktı. Sevdığınız birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Her şeyin durmasının, tüm vücudunuzun kalbinizin etrafında acı içinde dönmesinin ve siz de ölüyormuşsunuz gibi hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordum. Kederi biliyordum ama *bu* farklı hissettiriyordu.

Tam olarak babamın yasını tutmuyordum. İstedğim ilişkinin yasını tutuyordum. Hiç sahip olamadığım babamın yasını tutuyordum. Mükemmel bir dünyada, belki ikimiz hayatımızın ilerleyen dönemlerinde yeniden bir araya gelebilirdik. Belki gerçek konuşmaları ve duyguları paylaşabilir ve geçmişimizin bozuk yollarını onarabilirdik.

Ama şimdi, o gitmişti. O şans asla elde edemeyecektim. Üzülmek yerine rahatlamıştım.

Asla denemek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım.

Bu bencillik değil miydi? Bu bende bir sorun olduğu anlamına gelmiyor muydu? Ağlamalı, çılgılık atmalı ya da bir topun içine kıvrılmalıydım, ama bunun yerine sadece...

Sadece sinirlenmiştim. Bunu bana söyleyenin Josh olmasına içerlemiştim. Kasabama, kapımın eşiğine kadar gelip sonra da o kendini beğenmiş suratıyla orada dikilip *hâlâ* benden daha iyi olduğunu düşünmesinden nefret ediyordum.

Babamın her zaman Josh'un tarafını tutmasından nefret ediyordum. Boşanmamızdan sonra, Baltimore'a gittiğim için saçmaladığımı söylemek için beni telefonla bile aramıştı. Benim işim evlenmek ve bir sürü çocuk sahibi olmaktı, böylece Madden ismi devam edebilecekti, özellikle de kız kardeşim öldüğünden beri.

Ben çok fazlaydım. Çok küçüktüm. onun istediği kişi olamadım ve olamayacağım. Hissettiğim her türlü kederin üzerine öfke akıyor, onu çirkin bir kızgınlığa dönüştürüyordu.

Alt kattan bir kapı sesi yankılandı. Başımı kaldırıp baktım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Eğer gelen yine Josh'sa, bu sefer taşaklarına tekmeyi basacaktım. Kendime bu kadarını borçluydum, değil mi?

Tüm vücudum kurşun gibi hissediyordu. Bugün verdiğim kötü kararlarla yatakta çürümeyi planlamıştım ama kapı biraz daha sert çaldı.

Donnie yatağın ucundan atladı ve beni aşağıya kadar takip etti. Kapının kilidini açtı ve içeri girdim.

Haley ve Sarah diğer tarafta durdular.

İkisinin de ifadesi bana bildiklerini söylüyordu. *Hay sikeyim*. Cam'in bu kadar büyük bir şeyi Haley'den saklayacağını düşünmemeliydim.

"Tanrım," diye nefes aldım. "Sana söylemiş."

"Evet, öyle yaptı. Emma, *ne oluyor* ?" Haley öfkелendi.

Burnumu kırıştırdım ve öne doğru eğilerek ön kapının yanındaki kutudan postalarımı aldım. İki mektup ve bir fatura vardı. Zarflardan birine kaşlarımı çatarak baktım. Ön yüzünde sadece benim adım yazıyordu, başka bir şey yoktu. Kırmızı bir araba yavaşça yanımdan geçerken başımı kaldırıp baktım ama sonra Haley ve Sarah'ya döndüm.

"Gerçekten mi?" Haley sordu.

Kollarını kavuşturmuş, buklelerini üstten düğümlemişti. Sarah'nın saçları da benzer bir tarzdaydı ve dudakları onaylamayan bir çizgi halinde bastırılmıştı. Her ikisi de

Tayt ve tişört giymişlerdi, bu da bana sabah öğrendiklerini ve hemen yanlarına koştuklarını düşündürdü.

Bu nedense beklediğimden daha kötüydü.

"Pekala," diye iç geçirdim. "İçeri gel. Konuşalım bari." İkisini de içeri almak için kenara çekildim ve postayı kolumun altına sıkıştırdım.

Yapılacak en doğru şey onlara gerçeği söylemek olurdu ama şimdi bu, yalana devam etmekten daha zor geliyordu.

"En azından başlamadan önce kahve yapabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır," dedi Sarah. "Açıklaman gereken çok şey var. Kahveyi ben yaparım."

Onları mutfağa kadar takip ederken yüzümü buruşturdum. Haley bana ters ters bakmak için arkasını döndü. "Neredeyse on yıldır arkadaşsınız," diye başladı. "Ve *kocamdan* duyduğuma göre onun kardeşiyle nişanlanmışsın. Bunun ne kadar boktan bir his olduğunu biliyor musun? İkinizin çıktığını bile bilmiyordum."

"Bu yeni." Yardım edemedim ama sesim kederli çıktı.

"*Aylardır* çıktığınızı söyledi. Ve *düğünümüzde* takıldığınızı."

Lanet olsun Hunter, ne oluyor? Bu iplik kontrolden çıkıyordu. Onun *düğününde* kesinlikle birlikte olmamıştık, gerçi bunu düşünmüştüm. O gece biraz fazla içtiğimi ve kışının takım elbise içinde iyi görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Ama hiçbir şey olmadı.

Ne söyleyeceğime karar vermek için ağzımın içini ısırdım. "Şey. Evet... Tamam, bunu bir sır olarak sakladık. Ama o kadar çok şey oldu ki..."

"Emma, *hiçbir şey* olmuyor," dedi Sarah. "Düğünüm ve tüm o inşaatlar bir yana, aslında son bir yıldır her şey normaldi. Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü bunun büyük bir olay olacağını biliyordum. Herkesin her zaman işime karışmasına alışık değilim."

Haley'nin nefesi kesildi. "Ciddi misin sen? Bahanan *bu* mu? Sana her şeyi anlatıyorum!"

"Özür dilerim," dedim çabucak. "İkinizden de. Ama evet, Hunter ve ben nişanlıyız." *Yalancı, yalancı, ipek pijamalar* yanıyor.

"Ne zaman evlenme teklif etti?" Sarah kahve makinesini çalıştırırken sordu. "Peki yüzük nerede? Cam yüzük olmadığını söyledi. Yüzük olmadan evet demek senin yapacağın bir şey değil."

Lanet olsun. Dün gece onu arayıp hik yelerimizi netleştirmeliydim. Artık ne bilip bilmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mektupları tezgâha fırlattım ve buzdolabına yaslandım.

"Bana y z g  gösterdi. Özel olarak yapılıyor," dedim.

"Bana yüzük hakkındaki fikirlerim soruldu," dedi Haley kesin bir ifadeyle. Bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı ve başını bana doğru salladı. "İnanmıyorum. Bütün bu durum çok tuhaf."

"Tamam, belki de bu ani bir karardı," dedim savunmaya geçerek. "Onu seviyor musun?" Sarah sordu.

Mutfağa sessizlik çökmüştü. Dünkü fırtına geçmişti ama bu kendimi bir kasırganın gözünde kapana kısılmış gibi hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

"Evet," diye yalan söyledim. "Onu seviyorum."

"Sen, Emma Madden, huysuz, çamurlu bir  ift iyi *seviyorsun*. Hunter Harlow. İlk günden beri sözde nefret ettiğin adam." Kahve makinesi bip sesi çıkarırken Sarah kollarını kavuşturdu. "şüphelerim var."

"Senin, Sammy'nin ve Colt'un hakkında şüphelerim yoktu," diye itiraz ettim. "Evet, vardı," dedi Haley. "İkisini de tehdit etmedin mi?"

Kesinlikle  yleydi. Ama Sarah'nın da çok şey yaşadığını görmüştüm ve bu sadece tek bir adamla değil, iki kişiyle olmuştu. "İstersen Hunter'ı tehdit edebilirsin," dedim omuz silkerek.

Haley kaşlarını çattı. "Bana  yle omuz silkme. Bu büyük bir mesele. Cam, Hunter'ın da bu konuda rahat olduğunu söyledi. Hepimiz şoktayız."

Sarah başıyla onayladı. "Ayrıca, *Hunter*'dan bahsediyoruz. O buralarda Süpermen gibidir. Sen herkes onu tanıyor ve seviyor. Neredeyse üç yıldır ikiniz kavga ettiniz, tartıştınız ve birbirinizden nefret ettiniz."

"Her şey değişebilir. Birbirimize aşık olmamız gerçekten bu kadar çirkin mi?" Bir baş ağrısı yerleşmekle tehdit ederken şakaklarıma masaj yaptım.

" yle mi? Öyle mi? Hepimiz birbirinizden nefret ettiğinizi düşündüğümüz için mi?" "Size söylemeyi unuttuğum için DEHB'mi mi suçluyorsunuz?"

İkisi de bana başlarını salladı. "Emma, bu şimdiye kadar söylediğin en saçma mazeret," diye azarladı Haley. "Seni çok uzun zamandır tanıyorum. Beyninin nasıl çalıştığını biliyorum. Buzdolabını kapatmak, cips paketlerine klips takmak, çamaşırlarını katlamak gibi şeyleri unutuyorsun."

"Ya da hırsızlık gibi rastgele hobilere aşırı takılıyorsun," dedi Sarah. "Bir süre seninle yaşadım, bu yüzden beyninin nasıl çalıştığını da biliyorum."

"Alışveriş yapmayı severim," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Ama seni tanıdığımından beri pek çok hobin oldu. istediğim, bunun gibi şeyler - koca bir ilişkiden bahsetmeyi unutmadan," diye devam etti Haley.

Bu konuda kendimi gittikçe daha boktan hissediyordum. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"İkinizin arkadaş olabileceğinizi umuyorduk ama şimdi nişanlandınız ve arkamızdan iş çeviriyorsunuz. Bu sadece... Bilmiyorum bile," diye ekledi Sarah.

"Buna devam etmeden önce biraz daha kafeine ihtiyacım var. Neden benim adıma mutlu değilsiniz?" *Bu gerçek değil.* Kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım.

Belki de bu korkunç bir hataydı.

Onlara gerçeği söylemek için ağzımı açtım ve kapının çalındığını duyunca kapattım. "Ben hallederim," dedim ve dönüp kaçmaya başladım. Hızla kapıya gittim ve açtım. "Josh."

Hayatımı sikeyim. Şimdi olmaz. Şu an doğru zaman değildi.

Josh dünkü gibi derli toplu ama çok daha sinirli görünüyordu. Üzerinde farklı, çok daha pahalı bir takım elbise vardı, bu da kızgın olduğu anlamına geliyordu.

"Hey, Emma," dedi. "Dinle, gerçekten konuşmamız gerek-"

"Şimdi doğru zaman değil Josh," dedim kararlı bir şekilde.

Güzel mavi gözlerini devirdi. "O zaman bana bir zaman ver-" "Emma? *Nişanlın* mı o?" Haley seslendi.

Lanet olsun. İhtiyacım olan son şey onun Josh'la tanışmasıydı. Bir şeylerin daha da yanlış gittiğinden şüphelenmeye başladı.

Bir noktada, ona babamdan da bahsetmem gerekecekti.

Şu anda her şey çok zor geliyordu. Tüm sırlarım bir kasırğa gibiydi ve her şey onların yoluna çıkıyordu.

"Emma?"

Ses tonundaki sertliği duyabiliyordum. "Hayır!" Dışarıya adım atarak seslendim. Kapıyı arkamdan . "Gitmeni istiyorum" dedim Josh'a. "Dediğim gibi, şimdi zamanı değil. Sana bir şeyler için bana bir e-posta göndermeni söylemiştim, bir daha davetsiz gelmemeni değil."

"O zaman, ne zaman? Sonsuza kadar burada kalamam, Emma. Avukatlar enseme soluyor."

Tanrım, onun taşaklarını tekmelemek istiyordum. "Yarın akşam altıda gel, yemek hazırlayayım. Hangi belgeleri imzalamamı istiyorsun?"

"Burada size sadece özet ," dedi. "Bırakın gireyim."

"Hayır," dedim. "Misafirlerim var. Git başımdan."

İçini çekti, belli ki daha da tedirgindi. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O zaman yarın anlatırım," dedi omuz silkerek. "Yarın altıda."

"Evet," dedim .

Merdivenlerden inip arabasına gitti. Vücudu o kadar sert görünüyordu ki, kışında bir sopa olup olmadığını merak ettim. Yine de, her zaman onu becermeme izin vermeyecek kadar ezikti.

"Hoşça kal," diye seslendi.

Mahallemin ortasında ona '*elveda orospu çocuğu*' diye bağırmadan önce dilimi ısırdım. Tekrar içeri girdim ve kapıyı hızla kapattım.

Ondan gerçekten nefret ediyordum. Gerçekten nefret ettim. Hunter'dan aslında nefret etmediğimi fark etmemi sağladı. En azından o şekilde.

Zaman tüm yaraları iyileştirebilirdi elbette, ama bu çirkin, sivri izler bırakmadan iyileşecekleri anlamına gelmiyordu. Josh'u her gördüğümde yeniden midem bulanıyor, öfkeleniyor ve üzülüyordum.

Günün sonunda babam onu bana tercih etmişti, değil mi? Belki de en çok acı veren şey buydu.

Gözlerim sulanmaya başladı ve nefesimi içime çektim. Bu kadar mıydı? Ağlayacak mıydım?

Gözyaşlarım daha düşmeden kurudular. "Kahretsin," diye fısıldadım.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Hunter'a öfkeli bir mesaj gönderdim.

Dün Cam'e söylediğin şeyi bana da söylemeliydin. Hal'a söyledi, Sarah'a söyledi ve ikisi de bitti. ONLARA NE SÖYLEDİN????

Mesajlaşma balonları belirdi ve sonra kayboldu.

Ben: HUNTER HARLOW Şimdi bilgiye ihtiyacım var! Ayrıca Josh yine geldi.

Yarın akşam yemeğine geliyor.

Hunter: Beş dakika içinde orada olacağım, oyala onları.

Bu daha da kötüydü. Şu boğulmuş bir fareye benziyordum. Bok gibi uyumaktan yüzüm şişmiş, saçlarım darmadağın olmuştu.

Mutfığa doğru yürüdüm ve beni bu karmaşadan geçici olarak kurtarabilecek tek şeyin Haley ve Sarah olduğunu söyleyerek başparmağımı kaldırdım.

"Sıçacağım."

İkisi de homurdandı, benim ateşli kızların mide sorunlarına çok aşinaydılar. "Geri geleceğim."

"Acele etme," dedi Haley.

Hunter gelene kadar istediğim kadar zaman geçirmeyi planlamıştım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

emmD

Üst kata fırladım, neredeyse en üst basamağa yüzüstü çakılacaktım ve banyo kapısını çarpmayı zar zor başardım. Nefesimi bırakarak duvara yaslandım. Midem özellikle kabarcıklı hissediyordu, ama bu bokla ilgili değil, boktan durumla ilgiliydi.

Bu düşündüğümünden çok daha zordu. Bunu daha ne kadar ? Josh'un Citrus Cove'dan bir an önce ayrılması gerekiyordu.

Yüzümü yıkamaya ve saçımı taramaya karar verdim, mutfaktaki sesleri ve alt kattaki mırıltıları dinliyordum. Ön kapının çalındığını duydum, ardından Hunter'ın sesi geldi.

Tanrıya şükür.

Banyodan çıktım ve parmaklığın üzerinden bakarak kısa bir an için bakışlarıyla buluştum.

Yardım edin, diye mırıldandım.

Mutfağa doğru ilerlemeden önce, *"Ben hallederim,"* diye bağırdı. Haley'nin sesi biraz daha yüksek yankılandı ve ona cehennemi yaşattığını biliyordum. Derin bir nefes daha aldım ve kendimi doğru zihniyete getirdim.

Hunter benim nişanlımdı.

Hunter Harlow benimdi.

Bunu yapabilirim. Değil mi? Bunu yapabilirim.

Omuzlarımı dikleştirdim ve aşağıya, mutfağa doğru yöneldim. Kapıdan girdiğimde Hunter arkasını döndü ve beni durduran bir bana baktı.

Hunter'ın gamzeleri vardı.

Daha önce hiç fark etmemiş miydim? Yoksa o bana hiç gülümsememiş miydi? "Günaydın kıvılcımlar," dedi kayıtsızca. Uzun kolunu uzattı ve beni kucakladı ve alnımdan öptü. Sarah ve Haley'nin bakışlarıyla yüzleşmek için geri döndüğünde nutkum tutulmuştu. "Gördün mü? Birbirimizden gerçekten hoşlanıyoruz."

Hal dudaklarını birbirine bastırdı. "Hmm."

Hunter, "Biliyor musun, kocan da ben ona söylediğimde benzer bir ses çıkarmıştı," dedi.

"Burnunu kanattıktan önce mi sonra mı?"

Ağzım açık kaldı ve Hunter'a bakmak için başımı geriye doğru çevirdim. Saçları hâlâ ıslaktı ve çok güzel kokuyordu. Gerçekten güzel. "Cam sana yumruk mu attı?"

"Önce bana bir torba kuş yemi çaktı. Ama evet."

Sarah gözlerini kıstı. "Tamam. Sanırım buna inanıyorum. Ama sadece biraz. Honey buna hemen inandı."

"Ne?" Tısladım. "Honey'e söyledin mi?"

"Bilip bilmediğini öğrenmek için Honey'i aradım," dedi Haley. "Önce Sarah'yı aradım, sonra da onu. Ve Hunter, Cameron hayatını kurtarmak için benden sır saklayamaz, bu arada. Ağzını bantlamayı planlamıyorsan bunu bir daha deneme."

"Anlaşıldı," diye iç geçirdi Hunter. "O çok fazla aptal. Beyin kimyasını değiştirmişsin."

Haley sırtıttı. "Evet, belki." "Honey ne dedi?" Hunter sordu.

İkimiz de ilgileniyorduk. Çünkü Honey genellikle her şeyi bilirdi. Sert ve inatçı olabiliyordu ama bazen bana çürükler verecek kadar da tatlıydı.

"Bunun olacağını bir mil öteden gördüğünü söyledi. Ve düğünümde birbirinize attığınız bakışları görmüş."

Öldürücü bakışlar mı demek istedi? Dilimi ısırdım ve Hunter bana daha sıkı sarıldı. Tişörtümün hafifçe yukarı kalktığını ve elinin kalçamın üstünde durduğunu, başparmağının çıplak tenimi okşadığını acı bir şekilde fark ettim. Yavaş ve kışkırtıcı daireler çizerek omurgamda bir ürperti yarattı.

"Tamam, o zaman bir test yapalım. İkiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?" Haley sordu.

"Aylar," diye yanıtladı Hunter.

Kollarını kavuşturdu. "Kaç ay oldu?" "Altı."

"Tamam. Emma'nın en sevdiği şampuan nedir?"

"Hayır, bunu yapmayacağız," dedim. "Yirmi soru oynamıyoruz."

Sarah tatlı bir sesle, "Eğer seninle aylardır çıkıyorsa, bazı temel sorulara cevap verebilmesi gerekir," dedi.

"Bu bir numara," diye homurdandı. "Özel bir şampuan ve saç kremi sipariş ediyor. Ayrıca üç farklı parfümü dönüşümlü olarak kullanıyor. Benim favorim siyah menekşe olanı."

Ne? Bunu nasıl bildi? *Neden* biliyordu? Haley ve Sarah da benim gibi çok olmuş görünüyorlardı.

"Tamam. En sevdiğini dondurma?" Sarah ateş etti. "Hadi ama," diye homurdandım. "Bu çok saçma."

"Öyle değil. Soruya cevap ver," diye ısrar etti Haley.

İkisi de Hunter'a öyle bir baktı ki, sevildiğimi ve dehşete düştüğümü hissettim.

"Yaban mersinli kek ya da vanilya."

Nefesimi tuttum. *Nereden biliyordu ki?*

Başparmağı ileri geri hareket edince kalp atışlarım . "İçki siparişi?"

"Bar mı restoran mı?" Hunter karşı çıktı.

"Bar."

"Süper tatlı şarapları ya da kirli martinileri sever. Her zaman önce zeytini yer."

Ne?

O.

Sikeyi

m mi?

"Onun işi ne?" Haley sordu. Adam .

"Sen biliyor musun ki?"

Gülümsemeye karşı koydu. "Buna cevap vermeyeceğim."

"Pazarlama bölümünde çalışıyor. Belli ki yeni elma şarabı logosuna bakılırsa." Hunter karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Siz ikiniz neden birbirinizden nefret ediyormuş gibi davranıyorsunuz? Yıllardır sizin saçmalıklarınızla uğraşıyoruz," dedi Sarah. "Bunu hâlâ yutmuyorum."

"Karışık bir durum," dedi hafifçe. "Ama Emma'yla biraz yalnız kalmamın sakıncası var mı?"

Haley ve Sarah başlarıyla onayladılar ve sonra ikisi de bana meraklı bir bakış attı. Beni *elimden tutup* dışarı çıkarmadan önce tek kelime edecek zamanım bile olmadı.

mutfak. Sert elleri belime dolandı ve beni kaldırarak arka verandaya taşıdı.

Kapıyı arkamızdan kapattığı anda çıplak topuğumu botunun burnuna çarptım ve irkildim.

"Ne oluyor lan?!" Hırıldadım.

Düşmeden önce beni yakaladı, acı bacağıma yayılıyordu.

"Çelik burunlu bot giyiyorum," dedi. "Cidden az önce ayağıma mı bastın?"

"Yaptım çünkü beni tartakladın," diye hırladım. "Beni bir şeymişim gibi hareket ettiremezsin."

"Kısa ve ufak tefeksin ve bizi ele vermeden önce seni oradan çıkarmam gerekiyordu."

"Ben küçük değilim," diye homurdandım. Şimdi ayağım acıyordu ve kızgındım. "Neden dün gece beni arayıp Cam'e ne söylediğini anlatmadın? Bu işi basit tutma konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Kardeşimin gerçekten bir sır saklayabileceğini düşünmüştüm. Ve dün yapacak işlerim vardı."

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak, size birkaç güvenlik kamerası aldım." "Hunter. Buna ihtiyacım yok."

"Yalnız yaşıyorsun," dedi. "Sen bir kadınsın."

"Tamam, bu cinsiyet ayrımcılığı."

"Emma, Haley ve Sarah'nın yaşadıklarını gördükten sonra gerçekten benimle tartışmaya devam edecek misin? Benim bile evimde güvenlik kameraları var. Sadece eski kocan etrafta dolaşırken senin daha güvende olmanı istiyorum. Ayrıca, onun hakkında biraz araştırma yaptım. Ve seni." Gözleri keskinleşti ve bir adım daha yaklaştı. "Gerçekten güvende olduğundan şüphe etmeye başlıyorum."

"Yarın akşam onu yemeğe çağırırız ve o da gider," dedim. "Sadece hafta sonunu atlatmamız gerekiyor. Hepsi bu, tamam mı? Sonra bu saçma numarayı iptal edebiliriz."

Omuzlarını silkti. "Peki."

"Güzel. Ayrıca o şeyleri nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Hangi şeyleri?"

"Şampuanım mı? Parfümüm mü? En sevdiğim içecekler ve dondurma?"

"Seni neredeyse üç yıldır tanıyorum ve her aile etkinliğinde ve tatilde birbirimizi görüyoruz. Seninle ilgili bir şeyleri fark etmek zor değil."

Kalbim boğazıma kadar fırladı. Çok sıradan bir şeymiş gibi konuşuyordu ama benimle ilgili bu gerçekleri sıralayabilecek tek bir kişi bile aklıma gelmiyordu.

Ondan sonra bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim.

Hunter'ın bakışları yanımdan kaydı ve yüzü bembeyaz oldu. "Aman Tanrım. Bu zavallı bitkilere ne yapıyorsun?"

"Ne?" Tısladım. Beni geçip verandadaki bitkilerden birine doğru omuz attı. Adının ne olduğunu bilmiyordum. Bir saksıya koyup sulamıştım ama uzun yaprakları sararmıştı. "Hey, hala yaşıyor."

Dehşet içinde başını salladı. "Ona nasıl bakacağını biliyor musun ki? Fazla suluyorsun."

"Tamam, bitki adam," dedim. "Anlaşıldı."

Bir sonrakine baktı ve başını salladı. "Sen bir bitki katilisin."

"Hunter. Odaklanmamız gerek," dedim. "Bitkilerimi kurtarmaya bu kadar kararlıysan daha sonra saksılarını değiştirebilirsin."

"Hepsini çalacağım ve eve götüreceğim."

"Aman Tanrım," diye iç geçirdim. "Çok dramatiksiz. Hunter, lütfen."

Tereddüt etti ve bana dönüp endişeli bir bakış attı. "İyi misin?"

Sertçe yutkundum. Konu değişikliği beni hazırlıksız yakaladı. Kimse nasıl olduğumu sormadığında bununla başa çıkmak daha kolaydı. Gerçek şu ki, gerçekten bilmiyordum. "Henüz ağlamadım, eğer sorduğun buysa."

Dudakları inceldi. "Ağlamadan da yas tutabilirsin. Sağlıklı mı bilmiyorum ama-"

"Onlar binlerce soru daha sormadan önce oraya geri dönmeliyiz," diye araya girdim. "Bitkilerimi daha sonra kurtarabilirsin. Ve duygularım için endişelenme, iyi olacağım. Ben güçlüyüm."

"Tamam." Gözleri vücudumda gezindi, ağzının köşesi kıvrıldı. "Pembeyi sevdim."

Sıcaklık içime bir orman yangını gibi yayıldı ama gözlerimi devirdim. "Her neyse."

Hadi gidelim."

İkimiz tekrar içeri girdik. Mutfığa girdiğimizde Haley bana bir fincan kahve uzattı ve Donnie'yi kucağına almadan önce dağınık kafasına öpücükler kondurdu. Sarah masada oturmuş, elindeki fincanı göğsüne yakın tutuyordu.

Hunter, "Bir teklifim var," dedi.

"Gerçek yüzüğü olan bir tane mi demek istiyorsun?" Haley sordu.

"Tanrım, bunun asla bırakmayacaksın," diye kıkırdadı. "Gerçek bir yüzük olacak. Ama hayır. Hep birlikte üçlü bir randevuya çıkmaya ne dersin?"

Ne?

"Hmm. Bence bu iyi bir fikir," dedi Haley.

"Eminim Honey çocuklara göz kulak olur," dedi Sarah. "Colt ve Sammy'yi kontrol edeceğim ama sanırım önümüzdeki Cumartesi bizim için uygun olur."

Haley başıyla onayladı. "Bu iyi olurdu. Ve tuhaf."

Hepimiz aynı fikirde mırıldandık. Çok garip olurdu.

Hunter, "Sonunda evin etrafına bazı kameralar yerleştirmeme izin verdi," dedi.

Lanet olsun bu adama.

"Evet," dedim. "Güvende olmak istiyorum ve... tüm bunlar." "Güzel," dedi Haley.

"Katılıyorum," dedi Sarah. "Citrus Cove küçük bir kasaba ama insanların nasıl olabileceğini hepimiz biliyoruz. Sanırım muhabbet kuşlarını rahat bırakmalıyız, ha?"

"Evet," dedi Haley. Donnie'yi yere bıraktı ve beni işaret etti. "Pazartesi günü brunch var."

"Evet, hanımefendi," diye homurdandım beni kucağına çekerken. İçimdeki suçluluk dalgasını bastırmak için bir süre ona sarıldım. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. "Görüşürüz o zaman."

Sarah kahve fincanını temizlemek için ayağa kalktı ama ben başımı salladım. "Lavaboya bırak, ben hallederim."

"Tamam," diye gülümseyerek iç geçirdi. Bana da kocaman sarıldı. "Yakında görüşürüz."

Başımı salladım ve tezgâha yaslandım, ikisi giderken hareketsiz kaldım. Ön kapı tıkırdayarak kapandı ve arabalarının çalışıp uzaklaşırken çıkardığı ses sessizliği doldurdu.

"Welp," dedi Hunter.

"Seni şu anda öldürmek istiyorum," dedim.

O aptal gamzelerini göstererek gülümsedi. "Kameralar üzerinde çalışmaya başlayacağım."

"Gidip sıcak bir duş alacağım ve sen yokmuşsun gibi davranacağım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gun3ec

EMMA'NIN ÜST KATTA, çıplak ve ıslak olduğunu bilmek özel bir tür işkenceydi. Son yirmi dört saat berbat geçmişti ve sahte nişanlılığımız beklenenden daha büyük bir sorun olmaya başlamıştı.

Sadece sikim mantıksız bir şekilde sertleşmekle kalmıyor, aynı zamanda aklımı da kaçıırıyordum. Gözümü bile kırpmadan cevapladığım sorular Emma'ya ona olan küçük saplantım hakkında bir fikir vermişti ve bu da daha büyük bir yalanın perdelerini aralamaya tehlikeli bir şekilde yakındı.

Emma'nın en başından beri inanmasına izin verdiğim.

Alet çantamı ve kameraları çıkarmak için kamyonetime uzandım. Ondan uzak durma kuralıma rağmen acele etmiyordum. Eski sevgilisinin etrafta dolaştığını bilmek beni tedirgin ediyordu.

Onu kasabadan kovmamıştım.

Henüz.

Eğer yarın gece çizginin dışına adım atarsa, yumruğum doğrudan boğazına iner.

Emma için duyduğum endişe dalgası bir kez daha üzerime çökerken kaşlarım birbirine çarptı. Ona ne zaman nasıl olduğunu sorsam, bu sorudan vebadan kaçır gibi kaçırıyordu. Ama belki de bunu sormak aptalcaydı. İyi olmadığını biliyordum ve bunu önemsediyimi bilmemesi gerekiyordu.

Ben de onun bitkileri için endişeleniyordum ve kesinlikle onları çalacaktım. Biraz bakımla onları büyütür, sonra da bir bakım kılavuzuyla birlikte geri getirirdim.

Kapıyı çarpıp verandaya döndüm ve her şeyi tahtanın üzerine bıraktım. Bir viyaklama sesi duydum ve Donnie'ye bakmak için ön kapıyı kırarak iç çektim.

Emma onaylamasa bile küçük sıçan benim dostumdu.

"Donnie'nin benimle verandaya çıkmasına izin verebilir miyim?" diye seslendim. "Tabii ki!"

Sesi banyodan geliyordu. Tüm evi dolduran siyah menekşe ve safran kokusunu içime çektim ve temizlemek için başımı salladım. Donnie dışarı çıkıp kıvrılmak için güneşli bir yer buldu ve benim aletlerimi yerleştirmeye başlamamı izledi.

"Ne düşünüyorsun?" Bir kutuyu açarken ona sordum. "Çok mu abartıyorum?"

Donnie yumuşak, memnun bir iç çekti.

"Belki de öyleyimdir," dedim.

"Bilmiyorum."

İyi haber, Sarah'nın güvenlik sisteminden kalan kabloları hiç sökmemiş olmamdı. Aslında sadece bir saatimi alırdı ama o hıyarın tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı bunu olabildiğince uzatmayı planlıyordum. Josh'un Emma'yla hangi evrakların üzerinden geçmek istediğini merak ediyordum. Bir e-posta olabilecek bir şey için Kaliforniya'dan onca yolu uçarak gelmek pek olası görünmüyordu.

Yaptığım araştırma bana pek bir fikir vermemişti. Bildiğim tek şey, Emma onunla evliyken komşularının kavgalarına kulak misafiri olduklarına dair şikâyetlerde bulunduklarıydı. Varsayımlarda bulunmak istemiyordum ama Emma'nın onunla ilgili sorulardan kaçışına bakılırsa en kötüsünü tahmin ediyordum.

Bu da bana onu göndermek için daha fazla sebep verdi.

Şimdiden, bu şimdiye kadar yaptığım en çılgın şeylerden birine dönüşüyordu. Ve hayatımda pek çok çılgınca şey yapmıştım. Ama aileme kimi sevdiğim konusunda yalan söylemek beklediğimden çok daha zordu.

Haley ve Sarah'nın bana bakışları kalbime bıçak gibi saplanmıştı. Çünkü biraz konuştuktan sonra buna inandılar.

Çünkü ben de buna inanmak istiyordum.

İçimden bir ses tüm bunların gerçek olmasını diliyordu - Emma için harika bir yüzüğüm olmasını, benden iddia ettiği kadar nefret etmemesini.

Ne olursa olsun, Josh bu hafta sonundan sonra gitmezse, bunu ettirmek için kesinlikle bir yüzük almam gerekecek. Ya da alternatif olarak

ve o da çiftlikteki elma ağacının altında bir metre kalabilirdi. İyi haber (onun için), birikimlerimden epeyce bir pay alacak olsa da, çoktan bir yüzük seçmiş olmamdı.

Kameraları evin dışına odakladığım sırada zihnim dolaşmaya devam etti. İşim bittiğinde Donnie'ye alçak sesle bir ısıklık çaldım, kapıyı açtım ve ikimiz de içeri girdik.

Emma merdivenlerin başında üzerinde havludan başka bir şey olmadan duruyordu. "Siktir!" diye bağırarak yatak odasına doğru koştu.

Kıçına bir an göz attım ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. "Ne oluyor Hunter?" diye bağırdı yatak odasından.

"Burada olduğumu biliyordun!" Zavallı, dokunulmaya aç, onun için çaresiz olan sikimi düzelttim.

Nefes aldım ve duvara yaslandım. Tansiyonumla ilgili homurdanmalarını duyabiliyordum ama söylediği tek bir kelimeyi bile size söyleyemezdim.

Lanet olsun bu kadına.

O benim sonum olacaktı.

Emma üzerinde tayt ve içini görebildiğim bir tişörtle geri geldi. Koyu kahverengi saçlarını topuz yapmıştı, kirpikleri duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Bitirdin mi?"

Ne yaklaşabildim ne de istediğim gibi olabildim.

Bir nefes. İki nefes. "Hâlâ yerleştirmem gereken iç kameralar var. Yarın için planımız nedir?"

"Ne istediğini göreceğiz, sanırım."

"Ne dedi?" Havadan sudan konuşmaya zorlayarak sordum. Çünkü konuşmaya devam etmezsek, gözlerim yüzünden göğüslerine kayacaktı.

"Avukatların ona baskı yaptığını söyledi. Tek bildiğim bu."

"Daha fazla bilgi için arayabileceğin biri var mı?" diye sordum.

İç çekti, omuzları çökmüştü. Merdivenlerden indi ve kanepeye yığıldı, sadece kendisinin başarabileceği dramatik bir parıltıyla kendini minderlere attı. "Teknik olarak üvey annemi arayabilirim. Yakın değiliz."

"Özür dilerim. Görünüşe göre hepsi seni tanıma fırsatını kaçırdı ve bu onların kaybı." Şimdi daha net düşünüyordum. Duvardan kanepeye doğru kaydım ve karşı tarafa oturdum.

Yavaşça başını salladı ve gözlerini boşluğa dikti. "Biliyor musun? Evet. Ben oldukça ." "Havalıdan da ötesin," dedim.

Ona iltifat ettiğim ve onun da bana hemen siktirip gitmemi söylemediği nadir bir durumdu.

"Teşekkür ederim." Yastığa gömüldü ve beni incelemeye başladı. "Benim ailem seninki gibi değil. Kışkandığımı hissettiğim çok zaman oldu."

"Ama sen de ailenin bir parçasısın," dedim. "Cami dükkânda görmeliydin Emma. Senin için beni kurtların önüne atmak üzereydi."

Gülümsedi. "Bunun bir parçası olduğumu biliyorum. İnsanların beni önemseydiğini biliyorum. Ama yine de... Bazen kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Çünkü öyleyim."

Yıllar boyunca ona karşı olan tutumum da muhtemelen yardımcı olmamıştı.

"Baltimore'a taşındığımda babamın hayatından kopmuştum. Parasal olarak, O da öyle. Sonunda sahibi olduğu bir pazarlama ajansında çalışmama izin verdi... ama hepsi bu. Tüm kredi kartlarım . Ve şirket hisselerinden kazandığım para, erişimim olmayan bir hesaba yatırıldı. Şu anda sahip olduğum her şey kendim için biriktirdiklerim. Ayrıldığımda hiçbir şey yapmayı bilmediğimi düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor." "Çok gençtin," dedim kaşlarımı çatarak. "Kaç yaşındaydın? Yirmi mi?"

"Yirmi bir," dedi. "Diplomamı ve soyadımı kullanarak bazı çevrelere girdim, iyi bir iş buldum ve sonunda şu anda çalıştığım ajans için çalışmaya başladım. İlk başta bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama babam hiçbir şeye karışmadı. Onun adı sadece kağıt üzerinde ajansa bağlıydı. Sonra Haley ile tanıştım. O benim için kız kardeş rolünü üstlendi, ben de onun için aynısını yaptım. Hayatımda o insanlar olmasa bile, bugün geldiğim noktayla gurur duyuyorum."

Gülümsedim. "Seni hak etmiyorlar, Emma."

Gözleri yumuşadı. "Evet. Aramazlar. Ve gerçekten üvey annemi aramak istemiyorum. Bu fikir bile kusma isteği uyandırıyor bende. Bu yüzden Josh'un saçmalıklarıyla uğraşmayı ve bana imzalatacağı kağıtları görmeyi, sonra da tüm bunları arkamda bırakmayı tercih ederim."

"Bu çok garip," dedim. "Bir e-posta göndermek yerine ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçmayı tercih etmeyi hayal bile edemiyorum."

"Teksas'a uçmak Josh için bir şey değil," dedi omuz silkerek. "Eminim bana kötü haber vermek için birinci sınıfta oturmak onu uçurmuştur. O piç kurusu çok zengin. Biz boşandıktan sonra babamla daha da yakınlaştı. Benimle sırf ona yakın olmak için evlendiğine eminim."

Ne yazık ki muhtemelen haklıydı.

"Bana kendin hakkında bir şey söyle," dedi. "Bu kadar özgürce paylaştığım bu çok gizli ve özel bilgi karşılığında."

Kıkırdadım. "Rekabetimiz işlemsel değil."

Ayağıyla beni dürttü. " ama. Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle."

"Hmm." Bir an bunun hakkında düşündüm. Gerçekten de sayısız şey vardı. Ama kimsenin bunları sormasına alışık değildim. "Bilmiyorum."

"Yapma bunu. Bir şey olduğunu biliyorum."

"Tamam. Pekala. Bazı günler Harlow çiftliğini istemiyorum ama en büyükleri ben olduğum için herkes düşünüyor. Ve benim devralmamı bekliyorlar. Tek bir kişi bile bana isteyip istemediğimi sormadı. Ama ben almazsam, başka kimse almaz."

Oof. Bunu daha önce hiç seslendirmemiştim.

"Neden kardeşlerinle konuşmuyorsun?" diye sordu.

"Bunun onların sorunu olduğunu düşünmelerini istemiyorum." "Senin gibi mi?"

Çifte oof. Bu oyunu sevmedim. "Cam şaraphaneden memnun. Sammy'nin artık bir ailesi olması, internet işleri ve Sarah'nın işlerini yoluna koymasına yardım etmek arasında gidip gelen kendi işleri var. İkisinin de çiftlik işletecek vakti yok. Ayrıca aynı miktarda bilgiye de sahip değiller. Cam işleri bir süre idare edebilir ama benim gibi yürütemez."

"O zaman onları suçlayamazsın," dedi

Emma. "Suçladığımı hiç söylemedim."

"Hayır, ama hissettiğiniz baskı olmadan başka bir şey yaptıkları için onlara kızılıyorsunuz. Ama bu konuda onlara hiçbir şey söylemedin. Yerinizde olsam kızardım, çünkü bu sorumlulukları siz istemediniz. Ama onları istemediğini de kimseye söylemedin."

Burnumu kırıştırdım. "Nesin sen, terapist mi?"

"Hayır," diye homurdandı. "Hiç de bile. Sadece nasıl hissettirdiğini biliyorum. Kız kardeşim öldüğünde, şirkette yükselecek kişinin ben olacağım beklentisi vardı. Okula gidecektim, ihtiyacım olan tüm diplomaları alacaktım, onun gölgesinde kalacaktım. Eğer başaramazsam, evlenip çocuk sahibi olmam ve onun izinden gitmem gerekiyordu. Ama ben bunların hiçbirini istemedim. Şirketi yönetmekle hiç ilgilenmedim. Hiç evde olmazdı, hep çalışırdı. Kurumsal bir hayalet gibiydi. Mezuniyetimi, doğum günlerimi, her şeyi kaçırdı."

Bu konuda yakınmamdan hoşlanmazdı, çünkü bu beni nankör yapardı."

"Benim babam da bazen böyledir," diye mırıldandım. "O kadar kötü değil tabii ki. Tüm dönüm noktalarında yanımdaydı. Ama geri bildirimleri pek iyi karşılamıyor."

"Berbat bir şey" dedi.

Gerçekten de öyleydi.

"Şikayet etmek istemiyorum," dedim. "Ben şanslıyım. Ailemi seviyorum. Onlar benim her şeyim."

"Birini hem sevip hem de ona kızgın olabilirsin," dedi Emma. "Tanrı biliyor ya, onlara gerçeği söylediğimizde çok öfkelenecekler."

Kuru bir gülümseme verdim. "Evet."

"O zaman tüm bunları arkamızda bırakıp birbirimizden nefret etmeye devam edebiliriz."

"Doğru," dedim.

Sanki onunla kanepede oturmuyormuşum gibi.

Sanki ona daha önce hiç kimseye bir şeyi söylememişim gibi.

Sanki vücudunun her parçasına tapmak ve ona adımı haykırmak istemiyormuşum gibi.

"Bu arada, iç kameraların kurulumunu bitirip eve gideceğim," dedim ve ayağa kalktım. "Dışarıdaki kameralar hazır ve çalışıyor. Uygulamayı telefonuna nasıl yükleyeceğini sana mesaj atarım. Eğer o piç ortaya çıkarsa-"

"Seni arayacağım," dedi. "Yine de arayacağından şüpheliyim. Ayrıca, onu her zaman alt edebilirim. Yeteneklerim var. Eve gidip öğleden sonranın tadını çıkarmak istemediğine emin misin?"

"Uzun sürmez," dedim. "Birini buraya, diğerini de arka kapıya koyuyorum."

"Harika, artık beni her zaman izleyebilirsin," diye homurdandı. "Demek izlenmekten hoşlanıyorsun?" Alay ettim.

"Evet, biliyorum."

Bununla ne demek istedi? Beni kovmaya mı çalışıyordu? Başımı salladım, çantamı aldım ve diğer odaya yöneldim, duyma mesafesinden çıktığımda nefesimi bıraktım.

Bu hafta sonundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Rol yapmaya edemezdim.

Ama yapmak zorundaydım. Herkes benden bunu beklerdi.

ONUNCU BÖLÜM

emmD

NEDEN Hunter'a izlenmekten hoşlandığımı söylemiştim *ki*?

O son kamerayı bitirirken ben de bunu düşündüm. Ancak o ön kapıdan çıkıp kamyonetini çalıştırıp gidene kadar kendime daha fazla müstehcen düşüncelerle eğlenme fırsatı verdim. Onun beni gözetlediğini düşünmek beynimin ihtiyaç duyduğu türden vahşi bir dikkat dağıtıcıydı, görünüşe göre, çünkü kendi iyiliğim için çok fazla tahrik olmuşum.

Son iyi orgazmımın üzerinden birkaç gün geçmişti.

Oturma odasındaki kameraya baktım ve alt tarafımı çiğnedim.
dudak.

Bu sadece bir fanteziydi.

Hunter benden nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordum. Ama bu hayal edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Ben kendimle oynarken o beni izliyordu, değil mi?

Üst kattaki yatak odama koştum ve şifonyerimin ikinci çekmecesini çekerek açtım ve seks oyuncaklarımın bolluğunu ortaya çıkardım.

Yaşadığım cehennem gibi kırk sekiz saatten sonra biraz eğlenecektim. Hunter'ın bilmedikleri ona zarar vermeyecekti ve ben de yıllardır mücadele ettiğim şekilde zihnimin onun hakkında dolaşmasına izin verecektim.

Hunter'ın nefret ettiğim yönleri vardı.

Pisliğin tekiydi.

Huysuzdu.

Kaba ve iflah olmaz biriydi ve her zaman can sıkmak için elinden geleni yapardı.

Ben.

Hunter'da hoşuma giden () şeyler de vardı. Kıcı kotun içinde delicesine güzel görünüyordu.

Her zaman birilerine yardım etmeye hazırdı, bana bile, düşmanına bile. *Ben onun düşmanıyım, değil mi?*

Gamzeleri vardı.

Ayrıca benden nefret etmesine rağmen sahte nişanlım olmayı kabul etmişti.

Cam dokunaçlı yapay penisimi, mermi vibratörümü ve biraz kayganlaştırıcı aldım. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandım, yanaklarım kızarmıştı.

Gerçi seks hayatımda çok daha çılgınca şeyler yapmıştım. Bu o kadar da çılgınca değildi. Tek yapmayı planladığım kanepemde mastürbasyon yapmak ve onun azgın bir sürüngen gibi beni izlediğini hayal etmektir.

Bir havlu kaptım ve eşyalarımı aşağıya taşıyıp sehpanın üzerine koydum. Sonra ön kapımı çift kilitledim.

Eğer eski kocam verandama gelip bunu bölmeye cüret ederse, onu dokunaçlı dildomla bıçaklayacaktım.

Televizyonu açtım ve Pornhub'ı açtım, çok klişe bir video bulana kadar kaydardım, kendimde hayal kırıklığına uğradım.

Ateşli bir komşu tesisatçı lavabosunu tamir etmeye geldi. Bayat repliklerin ardından gerçekçi olmayan bir sikiş. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Havlunun üzerine otururken taytımı çıkardım ve duvardaki yeni kameraya bakarken bacaklarımı açtım. Aman Tanrım, bunu gerçekten hayal ediyordum. Bu pek çok açıdan çok ama çok yanıltıcı ve bu da onu daha da kışkırtıcı hale getiriyordu.

Parmaklarımı amıma doğru kaydırırken nefesim kesildi, inlemelerim ekrandaki seksi tesisatçının ağzına alan kadını yansıtıyordu. Hunter gibi sert elleri vardı.

İçimden bir çaresizlik şimşeği çıktı. Daha önce başparmağının tenimde bıraktığı hissi düşünerek inledim. Bu hiçbir şeydi, kesinlikle hiçbir şeydi. Ama şimdi bile, onun kalıcı dokunuşunu ve beni kucağına alıp arka verandaya sürüklemesinin heyecan verici, *çileden çıkarıcı* yolunu hissediyordum.

Rızam olmadığı sürece, tartaklanmaktan nefret ederdim. Ama bir kez anlaşılmaya varıldığında, sonuna kadar itilip kakılmak isterdim. Beni kaldırın, yere yatırın, omzunuza ya da yatağa atın.

Bacağımı kanepenin arkasına doğru uzattım ve sessiz bir iniltiyle kendimi daha da açtım. Kayganlaştırıcıya ve cam dokunaçlı dildoya uzandım.

Hunter muhtemelen dokunaçlı bir yapay penisin fazla olduğunu düşünürdü.

Ya da belki, mükemmel olduğunu düşünürdü. Belki de o huysuz dış görünüşünün altında bir sürü tuhaf sırrı vardı.

Dildoyu ve kendimi yağladım, iki parmağımı içeri kaydırđım. Zevk patladı, meme uçlarım gömleğime karşı sertleşti. Çabucak doğruldum ve tişörtümü çekip çıkardım, yere attım.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Tesisatçı onu tezgâhın üzerine yatırıp avuçlarıyla kışına vururken televizyona baktım. Aletini kızın amcığıyla aynı hizaya getirirken saçlarından bir tutam yakaladı, ikisi birlikte inleyerek kıza sokuldular.

Sonra gözlerim kameraya gitti, hayal gücüm çıldırdı.

Lanet olsun. Kendimi kaybediyordum. Dokunulmaya o kadar açtım ki onun tarafından izlendiğimi hayal ediyordum ve kendimi durdurmak için bir neden bulamıyordum. Kendimi bırakmak iyi hissettirdi ve serbest kalmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Aramızdaki gerilim çok fazlaydı. Aramızda gerçek bir arzunun kırıntısı olabileceğini düşünmek bile beni kahrediyordu.

Yoktu, kendime hatırlattım. Yine de vücudum buna inanmadı.

Kanepeye doğru eğilirken inledim ve soğuk nervürlü cam ucu içime ittim. O kadar ıslanmıştım ki hemen içeri kaydı. Yine kamerayı düşünerek gözlerimi kapattım. Beni izlerken öfkeyle sikini kendini okşamasını düşündüm, çünkü kendine engel olamıyordu. Aramızdaki gerilim beni çıldırtıyordu.

Vibratörü aldım ve açtım, dokunaçları içeri ve dışarı doğru çalıştırırken klitorisime tuttum. Boşalmaya yaklaştıkça sesim yükseliyor, içimdeki ihtiyaç her pompalamada daha da artıyordu. Televizyondan iniltiler ama bakışlarım kameraya .

"*Hunter.*"

İsmi dudaklarımda çok güzel bir his uyandırıyor. "Tanrım," diye inledim.

Vibratörün ayarını açtım ve tüm dünyayı sarsarken ciyakladım, zevk binlerce havai fişek gibi patladı. yapay penisin etrafında kenetlendiğimde kemerlerim açıldı, vücudumdaki her kas gerildi, zevk ve salıverme fişkırması beni yıkadı ve içimdeki tüm şeytanları kovaladı.

"Siktir," diye homurdandım ve kanepeye gömüldüm.

nefese kalmıştım, göğsüm inip kalkıyordu. Tanrım, bu... bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tekrar kameraya baktım. Hunter çok iyiydi, beni izliyor .

Belki de bu durumun en zor kısmı, onun düşündüğüm kötü olmadığını fark etmektir.

Tesisatçı ve kadın benim de çok istediğim başka bir pozisyona geçerken göz ucuyla baktım.

Evet. Cumartesi günüydü ve hiç planım yoktu.

İkinci raunttu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gun3ec

EVİM, çiftliğin diğer tarafında, inişli çıkışlı Hill Country'nin mükemmel manzarasına sahip küçük, bakımlı bir kulübeydi. Mavi çiçekler açmaya başlamıştı ve yakında göz alabildiğine mavi gökyüzü ve mavi tarlalar olacaktı.

Emma'nın evinden ayrıldıktan sonra, eve gitmeden önce biraz yiyecek, güneş kremi, atıştırmalık ve iş için Gatorade almak üzere markete uğradım. Kamyonetimi durdurum ve inerek aldıklarımla birlikte verandaya doğru yürüdüm.

Kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Sessizlik ağırdı. Yalnız kalmaya çok alışmıştım ama Emma bunu mahvetmeye başlamıştı.

Birdenbire gerçekten akıllı, şımarık bir nişanım olsun istedim. Her şeyi pembeye boyayan ve köpeği yerine bir sıçanı olan.

Son günlerde doğruyu söylemeyi düşündüğüm pek çok an olmuştu. Yalan söylemek bana doğal gelmiyordu. Gerçeği eği bükebilirdim elbette ama sevdiğim herkese arkalarından Emma'yla çıktığımızı söylemek? Bu beni çok kötü hissettirdi.

Yine de, bencilce, bunun bazı kısımlarından zevk alıyordum. En çok da onu şaşırttığımda Emma'nın gözlerinin açılmasından. Ya da aramızdaki gerilim dayanılmaz hale geldiğinde alt dudağını ısırması.

Tabii ben sadece gerilimi hayal ediyordum.

Her şeyi tezgâhın üzerine koydum ve etrafıma bakındım. Her şey temiz, yaşanmış ve rahattı. Ama bir şeyler eksikti. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

Oturma odamda güzel bir deri kanep ve birkaç pelüş sandalye, maç izlemek için büyük bir televizyon ve çiftçilikle ilgili bir yığın kitabın bulunduğı bir sehpa vardı. Evde sayısız bitki bulunduruyordum, bu noktada her biri kan bağımın bir parçası gibi geliyordu. Bazı bitkiler tavandan sarkıyor, makrome tutucular yapmak için kullandığım ipe sarılıyorlardı. Ayrıca, ip bağlama becerilerimin paslanmasını da engelliyordu.

Bakışlarım bir an için düğümlere ve desenlere takıldı. Emma bir göğüs kemeri içinde gerçekten iyi görünebilirdi. Belki de tüm vücudunu saracak bir ip bağıyla, klitorisinin üzerinde duran bir düğümle. İpi arkadan çekersem, orayı da çekerdi; onun ciyaklaması, benim merhametime kalması fikri...

Dur. Oraya gitme bile.

Düşüncelerim zaten oradaydı ve bu kez olması gerekenden daha uzun süre oyalandılar.

Çoğu zaman baskındım. Özellikle ip ve nefes oyunlarını severdim. Onu yatağıma bağlama fikri, dudakları ismini söylerken elimi boğazına götürmem, şehvet ve ihtiyaç dolu kahverengi gözleri...

Yatak odasında şımarıklık yapardı.

Ya da belki tamamen itaatkâr olurdu.

Eğer baskın olsaydı, ona boyun eğmeye bile razı olurdu. O kadar ileri gitmişim.

Başımı salladım. Onun nasıl biri olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum, ama o yasak bölgedeydi. Tüm bu sahte nişanlı durumu beni çok rahatlatıyordu.

Bay Ahmak'la akşam yemeğini atlattıktan sonra tüm bunları arkamda bırakabilecektim. Emma'dan nefret ediyormuş gibi yapmaya geri dönebilirdim ve hayatım yeniden daha az boş gelirdi.

Derin bir nefes alarak kendimi dengelemeye çalıştım. Greyfurt kokusu havaya karıştı. Greyfurt mu?

Bu kokuyu sevmedim. Hem de hiç. Kaşlarımı çatarak başımı çevirdim. Kolonya kullanmıyordum, meyve kokan mumlar da bulundurmuyordum; peki bu koku nereden geliyordu?

"Alo?" Ben aradım.

Eminim biri zorla girmemiştir. Şehrin bu kadar uzağında bu çok saçma olurdu. Citrus Cove haritada ancak bir noktaydı ve benim kulübem de buradaki en lüks görünümlü yer sayılmazdı.

Hiçbir şeye dokunulmamış gibiydi. Ön kapım kilitliydi.
Peki ya arka kapı?

Ensemdeki tüyler diken oldu. Mutfak çekmecesini açtım ve bir bıçak çıkardım. Bana deli diyebilirsiniz ama ailemin geri kalanının başına gelen onca şeyden sonra, özellikle de silahım yatak odamdaki yan sehpa da dururken, bir tür silah almanın paranoyakça olduğunu düşünmüyordum.

"Alo?" Herhangi bir hışırtı duymak için tekrar seslendim. Hiçbir şey duymadım.

Koridorda sürünerek ilerledim ve ofisimin kapısında durup kapıyı tekmeleyerek açtım. İçeri adım attım ama burada da kimse yoktu. Dolabın kapısını çekip açarken kalbim küt küt atıyordu.

Omuzlarım çöktü. Hiçbir şey.

Greyfurt kolonyası koklamak aklımı kaçırdığımın bir işareti miydi?

İçimi çektim ve yatak odamı taradım. Yine hiçbir şeye dokunulmamış gibi görünüyordu. Bıçağımı indirdim ve başımı salladım, kapısı dışarıya açılan son yatak odasına geçmeden önce hızlıca banyoyu kontrol ettim. Genelde kapıyı kapalı ve kilitli tutardım ama kutular yolumdan çekilmiş gibi görünüyordu.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım.

Kapı kolunu çevirdim ve kapıyı kolaylıkla iterek açtım. Evime kim girmiş olabilirdi ki? Ve neden? Kutuları bir kenara fırlatıp arka kapıdan çıktım ve tepelere doğru uzanan tarlaya baktım. Burada önemli bir şey yoktu. Dizüstü bilgisayarım ve televizyonum dışında evde değerli hiçbir şeyim yoktu. Pahalı eşyalarımın hepsi ahırdıydı.

Ellerimi kalçalarımın koydum, karnım dönüyordu.

Görünüşe göre ben de kendi tavsiyeme uyup evimin etrafına kameralar yerleştireceğim. Arka kapıdan içeri girmeden önce bahçede hızlıca bir tur attım. Kapıyı kapattım, kilitledim ve kutuları tekrar üst üste yığdım.

Bunu kimin yapmış olabileceğine dair zihnimde bir liste yaptım ve yeterince aptal olabilecek tek kişi Josh'tu. Eğer o yaptıysa, Emma'nın güvenliği için şimdi daha da endişeliydim.

Sinirlerim bozulmuştu.

Evi bir kez daha gözden geçirdim, çıplak duvarları ve her odada bulunan bitkileri inceledim. Başka hiçbir şeye dokunulmadığından emin olduktan sonra mutfığa geri döndüm. Buzdolabının üzerinde sayısız fotoğraf vardı.

Cam, Sammy, Colt ve ben. Birlikte geçirdiğimiz tatillerden ve Haley ile Cam'in nikahını kıyarken çekilmiş resimler.

Bakışlarım onların üzerinde gezindi. Ailemiz için tek istediğim herkesin güvende ve mutlu olmasıydı. Emma'yı da gönülsüzce buna dahil ettim. Eğer Josh gerçekten evime girdiyse, Citrus Cove'u savaştan terk edeceğine güvenemezdim.

Yiyeceklerimi boşalttım, dizüstü bilgisayarımı aldım ve bir birayla kanepeye yerleştim. Tarayıcıyı açarken biraz gürültü olsun diye televizyonu açtım. Josh hakkında bazı temel araştırmalar yapmıştım ama şimdi daha derinlere dalma zamanıydı. Alexa hâlâ hayatta olsaydı, polis kaynaklarını kullanarak onun hakkında bir şey bulup bulamayacağını öğrenmek için onu arardım. Göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum, onun hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Haley ve Cam'i çevreleyen olaylar korkunçtu. Thomas Connor onu öldürmeden önce Haley'e zamanında ulaşabildiğimiz için şanslıydık ama yine de Alexa'yı öldürmüştü. Citrus Cove'daki tek değerli polisti ve o gittiğinden beri burası eskisi gibi olmadı. David Connor kasabaya geldiğinde hiçbir şey yapmamışlardı ve öldüğü için mutlu olsam da, onun ölümünden dolayı suçlanabileceklerini hissediyordum.

Ya Josh Emma'yı terk etmemi bekleyseydi?

Yapmak üzere olduğum şey için bir an suçluluk hissettim ama bu sadece onun güvenliğini kontrol etmek içindi. Güvenlik kamerası uygulamasını açtım, ona göndermem gereken bilgilerle giriş yaptım ve yayınları açtım.

Ön sundurma temizdi, evin arkası ve arka kapı da öyle, ama bu yayınları incelemek için bir saniyeden fazla zaman harcamadım. Gözlerim hemen oturma odasındaki kameraya takıldı.

Sikeyim.

Hemen başka tarafa baktım, sikim sertleşirken her düşünce buharlaşıyordu.

Sikeyim. *Bakma, bakma. Bilgisayarını bir beyefendi gibi kapat. Sen iyi bir adamsın, sen iyi bir adamsın, sen-*

Kamera görüntülerine bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Emma koltuğuna yayılmıştı, bacakları açıktı ve amı kameraya bakıyordu. Parmakları klitorisini daire içine aldı, diğer eli göğsünü kavradı, dudakları duyulamayan bir inilti için ayrıldı.

Bu andan sonra ruhumu kurtarmak için yapabileceğim tek bir iyi şey yoktu. Cehenneme gidecektim ve bunu biliyordum, kabul ettim ve sonra kot pantolonumun kemerini çözüp sikimi serbest bıraktım.

Bu çok yanıltı. Çok yanıltı. Onu izlediğimi bilmiyordu, öğleden sonra ışığında parlayan amını görebildiğimi ya da onun için o kadar sertleştüğimi bilmiyordu ki zar zor nefes alabiliyordum.

Sözleri aklıma geldi. İzlenmek konusunda *onunla* alay etmişim ve o *da* evet, *hoşuma* gidiyor demişti. Bunu bilerek mi yapıyordu? Kameralara azgın bir ucube gibi bakacağımı mı düşünmüştü?

Bundan daha iyiydim. Bundan daha iyi olmalıydım. Hayatımdaki herkes beni iyi ahlaklı, her zaman yardım elini uzatmaya hazır, nazik ve iyi biri olarak tanırdı.

Ama ondan gözümü kaçırarak kadar iyi değildim.

Kahretsin, beni deli ediyordu.

Sikimi kavradım ve kendimi okşarken inledim. Onun her hareketini, parmaklarının amını nasıl çalıştırdığını izledim, orada onunla birlikte olduğumu hayal ettim. Bu onu nasıl boşaltacağıma dair mükemmel bir dersti ve ben her zaman iyi bir öğrenci olmuştum.

Siktir, o dokunaçlı bir dildo muydu? Tanrım. Bu beni daha çok tahrik etti.

Bir gün, onun yanında ne kadar delirdiğim için dizlerimin üzerinde ona bir özür borçluydum. Ama bugün o lanet gün değildi.

Homurdandım, sikimi avucumun içine aldım, amının beni sardığını, sağdığını hayal ettim.

Emma pozisyonunu ayarlayıp bacağını kanepenin üzerine koyarken mükemmel poposu sallanıyordu. Keşke orada onunla birlikte oturuyor olsaydım.

Parmakları daha hızlı hareket ederken "Siktir," diye fısıldadım.

O, uyanamadığım bir rüyaydı. Ya da nasıl baktığıma bağlı olarak bir kâbustu. Ne olursa olsun, her düşüncem Emma hakkındaydı.

Son birkaç gün içinde daha önce hiç olmadığı kadar çok konuşmuştuk ve daha fazlası için içimizde bir arzu uyanıyordu.

Onunla birkaç dakika yeterli değildi. Saatler, günler, *sonsuz*a dek istedim.

Kendimi okşarken avuçlarım sertleşti, zevk beni dağlarken onun adı zihnimde zikrediyordu. *Emma, Emma, Emma*. Lanet olsun. Ne halt edecektim ki? Ne yaparsam yapayım, hiçbir şey onu aklımdan ya da kalbimden çıkaramazdı. Başka birine dokunmak, başka birini öpmek, başka birini becermek, başka birinin etrafında nefes almak istemiyordum. Sadece onu istiyordum.

Ama ona sahip olamazdım. Değil mi? Ona çok takıntılıydım. Muhtemelen terapiye gitmeli ve neden tek istediğimin o olduğunu anlamalıydım.

Kendimi inkar etmek çok yanlış geliyordu. Peki ya dizlerimin üzerine çöküp dilime boşalana kadar amını yemek isteseydim?

Homurdandım, kendimi daha hızlı ve daha sert okşuyordum. Onun bana bindiğini hayal ettim, başı geriye doğru eğilirken parmaklarım kışına giriyordu, mükemmel dudakları bir çığlıkla ayrılıyordu-

"Siktir!"

Ben boşalırken Emma da aynı anda kasıldı. Onu duyamıyordum ama hareketlerindeki zevki ve yüzünün aldığı şekli görebiliyordum. Boşalmam beni derinden sarstı, kaslarım titriyordu. Eriyip koltuğuma gömülürken nefes nefese kaldım. Gözlerimi kırıştıtırırken düşüncelerim berraklaştı.

Kahretsin, her şeyi berbat etmiştim. Döl kotuma bulaşmış, sikimden ve elimden aşağı damlıyordu. Dizüstü bilgisayarına bakarken nefes nefese kalmıştım, onun da orgazmının doruğundan inişini izliyordum.

Lanet olsun. Ne halt ediyordum ben? Öne doğru eğildim ve hızlıca uygulamadan çıkış yaptım, sayfayı kapattım ve dizüstü bilgisayarımın arama geçmişini sildim.

Başımı kanepeye yasladım ve gözümü tavana diktim. Bu noktada, onu benden kovması için bir papaz çağırmam gerekiyordu.

Cebimdeki telefonum çaldı. Yüzümü buruşturarak ayağa kalktım, kıyafetlerimi çıkardım ve banyoya yöneldim. Telefonu cebimden çıkarmadan önce ellerimi yıkadım.

Akşam yemeği?

İç çektim. Tekrar ızgara olmayı kaldırabileceğimden emin değildim. Lavabonun üzerine eğildim ve aynada kendime baktım. Sanki röntgencilik mastürbasyon seansından kalan bu hissi temizleyebilecekmiş gibi duşa girip kendimi kese yapma isteği duydum.

Sammy: Sana yemek getireyim mi?

Dişlerimi sıkıyorum. Siktir et. Ailemden kaçamazdım. Ona bir mesaj gönderdim.

Ben: Elbette

Sadece Sammy mi yoksa Colt'u da getirecek mi diye merak ettim. Ya da belki yeğenlerimi de getirirdi.

Ben: Sadece sen mi yoksa?

Sammy: Ben, Colt, ve çocuklar, eğer sorun olmazsa?

Belki amcamla biraz vakit geçirmek bana iyi gelir. Ve Sammy ne yaparsa yapsın, benim akşam yemeği için bulacağım her şeyden çok daha iyi olurdu.

Herkesin Emma ve benim aklımızı kaçırdığımızı düşündüğünden emindim. Benim açımdan haklılardı.

Sammy'ye bir başparmak işareti gönderdim ve sıcak suyu açtım. Altına girdiğimde buhar havada dönüyordu, sıcaklık kaslarıma nüfuz ediyordu.

Josh evime girdiyse, bunu yarın akşam yemeğinde anlayabilirdim. Emma'ya göstermek için neye ihtiyacı olduğunu görecektik, sonra da hayatımızdan çıkacaktı. Her şey normale dönecekti. Güvende ve sağlam olurduk ve ben de otuzlu yaşlarında normal bir erkek gibi yeniden birileriyle çıkmaya başlardım...

Emma'yla aramızdaki ilişkinin yürümesi için hiçbir şansımız yoktu. O çok fazla lanet bir prenesti ve ben de parlak zırlı bir şövalyeden en uzak şeydim.

En iyisini hak ediyordu.

Benim verebileceğimden daha iyi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gun3ec

"MERHABA, ."

Yeğenlerim verandanın merdivenlerini tıkırdatarak çıktılar. Yabani otlar gibi büyüyorlar, her geçen gün boyları uzuyordu. İkiz olmalarına rağmen Jake ve Davy neyse ki saçlarını farklı şekillerde yapıyorlardı. Hatta şuralarında buralarında birkaç sivilce çıkmaya başlamıştı.

Onları kıskanmadım. Ergenlik yılları berbattı.

"Boyunuz çok uzuyor," diye itiraz ettim.

"Annem gelecek yıl ondan daha uzun olacağımızı düşünüyor," dedi Jake, açıkça heyecanlanmıştı.

"Eminim," diye kabul ettim.

"Belki bir gün Sammy'den daha uzun oluruz," dedi Davy.

"Olabilir. Gerçekten uzun boylu olmasına rağmen." Onlar geçip giderken kıkırdadım. Colt ve Sammy ellerinde birkaç çantayla kamyonundan indiler.

"Ne pişiriyorsun sen?" diye sordum. "Sadece beş kişiyiz." "Üç yetişkin adam ve iki ergenlik öncesi çocuk mu? Nasıl olduğunu hatırlamıyor musun?"

O yaşta ne kadar yediğimizi biliyor musun? Korkunçlar. Citrus Cove'un tamamını doyuracak kadar sebze ve tavuğum var," dedi Sammy, merdivenlerden çıkarken kaşlarını kaldırarak. "Ayrıca, yeterince tavanız yok. O yüzden benimkilerden biraz getirdik. Ben de bilgi almak için buradayım elbette."

"Mmhmm. Doğal olarak. Hey, Colt."

"Selam Hunter," diye selamladı. "Emma'yla birlikte çalışmanızı önerdiğim için hâlâ kızgın mısın?"

Bu konuda çok kendini beğenmişti. Sırtışı genişlerken dilimi ısırđım ve Sammy'yi içeri kadar takip ettim.

"Cam'e mesaj atayım mı?" arkasından kapıyı kapatırken seslendim.

"Barda çalışıyor," diye cevap verdi Sammy.

Mantıklı. Eskisi kadar çok çalışmıyor olsa da, genellikle haftada birkaç gece barın arkasındaydı.

Jake ve Davy kanepeye çöktüler ve hemen kumandayı kaptılar. Çabuk davrandılar ve çok geçmeden arka planda *One Piece* başladı. Colt mutfağa gidip çocukların oturdu ve üçü sohbet ederken ben de Sammy'ye katıldım.

Gülümsedim. O ve Sammy çok iyi babalardı. Bir bakıma onlara imreniyordum. Bir gün baba olma fikrini sevsem de, bu konuda berbat olmaktan korkuyordum. Belki de kendi babamla olan ilişkimin ne kadar karmaşık olduğundan.

"Ee," dedi Sammy sessizce. "Sorun nedir?"

Boğazımda bir yumru oluştu. Kollarımı kavuşturdum ve tezgâha yaslandım.

Cam gibi Sammy de yalan söylediğimi anlayabiliyordu. Aradaki fark, Sammy'nin tam olarak ne olup bittiğini saptama konusunda sinir bozucu bir yeteneğe sahip olmasıydı. Cam'den daha sessiz, daha gözlemci ve daha açık sözlüydü.

Bana bir torba kuş yemi ile vurmazdı. Ama dikkatli olmazsam gerçeği içimden çekip çıkarırdı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

"Bir sorun yok," dedim.

Sammy bir tavada yağ ısıttı. "Kızarmış tavuk, pişmiş sebzeler ve bisküvi yapıyorum."

"Sen bir kahramansın," dedim, midem homurdanarak karşılık

verdi. "Pis bir yalancı olmak iştah açıyor, değil mi?"

Çenem düştü ve alay ettim. "Gerçekten mi? Bu işe böyle mi başlıyoruz?"

Sammy gülümsedi. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Ve ne düşündüğümü henüz kimseye söylemedim. Sarah ve Haley'nin söylediklerini dinledim. Ve Cam'i de, bu konuda. Hunter, bunların hiçbirisi bana doğru gelmiyor."

"Sana aynı konuşmayı yapmak zorunda mıyım?" Mırıldandım. "Emma'nın sevdiğim kişi olduğuna seni ikna etmek için mi?"

"Aslında sorunun ne olduğunu bilmeyi tercih ederim. Sen ve Emma yıllardır geçinemiyorsunuz. Neden? Hiçbir fikrim yok. Nazik, havalı, zeki. Ve

Muhtemelen sen de öylesin."

"Tanrım, teşekkürler," diye mırıldandım.

Sammy fırını açmak için uzandı, sonra doğramaya başladı. Küçük mutfağıma sıcaklık doldu ve bunu binlerce kez yapmış gibi hareket etti. Oturma odasından kahkahalar yükseliyordu ve ben kardeşimden uzaklaşmadan önce onlara baktım.

"Yolda mıyım?" diye sordum.

"Hayır. Orada kalıp konuşabilirsin."

Kendi iyiliği için fazla sezgiseldi. "Onu seviyorum," dedim.

"Hayır, sevmiyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer onu sevseydin, herkesten bir şey saklamazdın. Çoktan bir yüzük almış olurdun. Onun dünyadaki her iyi şeyi hak eden biri olduğunu bilirdin."

"Bunu biliyorum amına koyayım,"

diye homurdandım. "O zaman ne-"

"Şunu keser misin lütfen? Bunu yapmak istemiyorum. Yoruldum. Herkesin benden mükemmel olmamı beklemesinden bıktım. Eğer bunu hepinizin gibi yapmadıysam, olsun. Ama bu sizin için değildi. Hiçbiriniz için değil, onun için."

Sammy bir tencere sebzeyi fırına sürerken dudaklarını birbirine bastırdı. Ne yaptığına pek dikkat etmiyordum, bakışlarımı buzdolabında sabit tutuyordum.

Tavuğu ayran hamuruna batırırken aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Yüzümü ovaladım ve mutfaktan çıkmaya başladım, ama o bana baktı.

"Hayır. ," dedi.

"Ya beni yumrukla ya da bu işin peşini bırak," diye çıkıştım.

Homurdandı. "Yumruklaşmayalı uzun zaman oldu ve senin kıcını tekmelemekle ilgilenmiyorum."

"Sen ve Cam'in bu konuda fazla ukalalaşmanıza izin verdim," dedim.

Güldü. "Yani, birimizin saçında gümüş var, diğerimizin yok."

"Sizin yüzünüzden erken saçlarım ağardı."

Sırıttı. "Bana bir bira getir, mu?"

"Evet." İçimi çektim, gerginlik sonunda eriyordu. "Buzdolabına çocuklar için biraz maden suyu doldurdum."

"Bu çok hoş. Eminim bunu takdir edeceklerdir."

Yağ patlamaya başlayınca buzdolabına gittim. İki soda ve üç bira aldım, önce çocuklara köpüklü suları götürdüm.

Davy canlandı. "Oh, benim favorim."

"Ben de öyle duydum." Bir kutuyu ona, diğerini de Jake'e uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi ikisi de.

Ona bir bira verirken Colt başını arkaya çevirdi. "Çok nazıksınız efendim."

Ona siktirip gitmesini söylemeden önce dilimi ısırđım ve bunun yerine gözlerimi ona dıktım. "Çocuklarını tampon olarak mı getirdin Colton Hayes?"

"Eminim

öyledir."

Lanet olsun

ona.

Ekrandaki korsan çocuk sakız gibi uzarken birayı açtı. Kaşlarımı çattdım. "Bu da ne böyle?"

"Bu *One Piece*," dedi Jake. "Altı yüz küsuruncu bölümdeyiz." "Altı yüz mü? Tanrım. Kaç bölüm var ki?"

"Binden fazla," diye zorladı Colt.

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay be. Bu çok fazla." Birkaç dakika ekrana baktım ve bir kısmını daha önce gördüğümü fark ettim. "Sammy bunu izlerdi, sanırım?"

"Evet," dedi mutfaktan. "Gelmiş en iyi gösteri." Mutfaka geri dönerken kıkırdadım.

"Yanımda oturup Luffy'nin düşmanlarını içten bir şekilde alt etmesini izlemek istemiyor musun?" Colt tatlı bir şekilde söyledi.

Ya bu olacaktı ya da çok anlayışlı kardeşimle mutfakta kapana kısılacaktım. Bir kaya ile zor bir yer arasındaydım.

"Sammy'nin bana biraz işkence etmesine izin vereceğim," diye karar verdim. "İyi şanslar."

Davy bana meraklı bir yan bakış attı. "Emma yüzünden mi?"

Çocuklar da değil. "Evet."

"Peki nasıl nişanlandınız?" Jake devam etti. "Evet."

"Ama onu seviyorsun, değil mi?" Davy beni inceleyerek sordu. Sammy gibiydi, her zaman gözlemciydi.

"Evet..."

" zaman yok. Değil mi?" Jake sordu.

"Sen öyle san," dedim.

"Hepimiz Emma'yı seviyoruz," dedi Colt. "O yüzden biraz aşırı korumacı davranıyoruz belki de."

"Ama Hunter harika biri." Jake kaşlarını çatarak Colt'a baktı. "Her zaman çalışıyor ya da birilerine yardım ediyor. Yani Emma için de iyi değil mi?"

Kollarımı kavuşturarak başımı salladım. "Evet. Aynen öyle. Aynen öyle."

Colt ve Sammy birbirlerine baktılar ama hiçbir şey söylemediler. Mutfağa geri döndüm ve Sammy'ye birasını uzattım. Şimdi kendini beğenmiş olan bendim.

"Onları çok sevindim," diye takıldım.

Sammy içini çekti, yüz ifadesi yumuşadı. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.

Emma'nın da mutlu olmasını istiyorum."

"Ben de," dedim. "Tek istediğim bu, Sammy."

"O zaman sana bok vermeyi bırakacağım. Ama bu batırırsan, cehennemi yaşarsın."

"Olacağını biliyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

emmd

Honey'nin sokağına döndüm ve arkamdaki araca bakarak yavaşladım. Küçük kırmızı arabayı son zamanlarda etrafta görmüş ve kime ait olduğunu merak etmiştim. Honey'nin sarı kamyonunun yanına park ettim ve başımı sallayarak geçip gitmesini izledim.

Donnie'ye "Tuhaf," dedim.

Ben inip ona kapıyı açtığımda kuyruğu heyecanla koltuğa çarptı. Dışarı atladı ve beni merdivenlerden yukarı kadar takip etmeden önce çimenleri kokladı.

Tam kapıyı çalacakken Honey kapıyı açtı, gümüş rengi kaşlarını kaldırdı. "Tam zamanında. Sır saklıyordun."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Şimdiye kadar bazı haberler beklediğini bilmeliydim.

Pazar sabahıydı ve dün gece bok gibi uyumuştum. Kaç kez mastürbasyon yaptığının bir önemi yoktu (ki bu çok fazla olmuştu), Hunter Harlow'u aklımdan çıkaramıyordum. Tesisatçı pornosu işleri daha da kötüleştirmişti.

Bir festival planlıyor ve Josh'un bu akşam yemekte söylediği saçmalıklara karşı kendimi hazırlıyor olmam gerekiyordu.

Josh'u düşününce midem bulandı. Onun burada, Citrus Cove'da olması bir sorundu. Onu dinlemeli ve sonra da kovmalıyım.

Babamın ölümüyle birlikte, muhtemelen cenaze için yapmam gereken şeyler vardı, değil mi? Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile. Gitmek istediğimden bile emin değildim ve bu beni daha da kötü hissettiriyordu.

Ama gerçekten, kimin için mükemmel bir kız evlatmışım gibi davranmam gerekebilir ki?

Hiç kimse.

Bu geceden sonra Josh gidecekti. Hunter ve ben herkese gerçeği söyleyecektik. Dünyada her şey yoluna girecekti.

"Sır tutabilirim," diye takıldım.

Honey homurdandı. "Evet, tabii. Hadi, öğle yemeği neredeyse hazır. Merhaba, benim tatlı sevgilim Donnie." İçeri girip oturma odasındaki kanepede yerini almadan önce eğilip onu birkaç kez sevdi.

Çoğu pazar kendimi Honey'nin yerinde bulurdum. Alice pazar günleri hep meşgul olurdu. Haley ve Sarah artık mutlu birer evli olduklarından, onları seksi erkeklerinden uzaklaştırıp benim evime getirmek daha zordu. Honey'nin kendi sevgilisi vardı ama Bay Johnson sadece pazartesi günleri gelirdi. Mesafenin seks hayatlarını daha heyecanlı hale getirdiğini iddia ediyordu, bu çok fazla bilgiydi ama aynı zamanda hedeflerdi.

Eğer altın yıllarım hayatımın en iyi seksiyile dolu olmasaydı, onları istemezdim.

Kapıyı arkamdan kapattım, ayakkabılarımı çıkardım ve Honey'i mutfağa kadar takip ettim.

"Her şey nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gidiyor," dedim.

Başını sallayarak uzun bir mırıltı çıkardı. "Uh huh."

Belki de onu yönlendirmeye çalışırdım. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" "Yok. Bana küçük sırrını anlatabilirsin. Gerçekle birlikte, eğer sakıncası yok."

Ağzım açıldı ve sonra kapandı. "Birbirimizi birkaç aydır görüyoruz."

Honey başını salladı. "Haley'e tahmin edebileceğimi söyledim. İkiniz sürekli birbirinize kıızıyorsunuz ve bu gerginlik başka bir şeye dönüşebilir. Ama hiçbirimize tek kelime etmeden nişanlanmak? Hiç sana göre değil."

Çünkü öyle değildi. Emma'nın Yaşam Planı'na göre, bir adamla üç yıl boyunca çıkacaktım, sonra o benim ayaklarımı yerden kesecek abartılı bir nişan planlayacaktı. Beni nefessiz bırakacak ve bayıltacak bir nişan. Sonra Pinterest'teki panomdan esinlenerek muhteşem bir elmas yüzükle evlenme teklif edecekti. Evet diyecektim, en *mükemmel* düğünü planlayacaktım ve sonra sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

Hunter Harlow bu resme pek uymuyordu. Markiz kesim elmasının ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliydim.

"Sadece doğru hissettirdi," dedim.

Honey gümüş rengi saçlarını topuz yaptı ve bir fırın eldiveni kaparak fırından bir tepsi enchiladas çıkardı. Saatin hâlâ sabah olması önemli değildi, ikimiz bir süre önce kahvaltıda enchiladas yemenin güne başlamak için iyi bir yol olduğuna karar vermiştik. Ağzım hemen sulandı.

Ocağın üzerine koydu. "Sevgilim, seni bir süredir tanıyorum ve söylemek zorundayım ki bu bir şok. Hepsi bu kadar. Hunter Harlow'u hayatı boyunca tanıdım ve bir yanım ikiniz için de çok heyecanlı. O zeki ve nazık harika bir adam ve harika bir kızı da var."

"Tatlım," diye tısladım, bir kıkırdamayla savaşıyor.

"Ne? Üzerindeki Levi'ları gördün mü? Bundan daha iyisi olamaz. Tüm bunlar bir yana, Harlow çiftliğinde çalışmak onun hayatında yapmak istediği şey gibi görünüyor. Her zaman olduğu gibi burada, Citrus Cove'da olacak."

"Burada olmak mı ?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Bilemiyorum. Bazı günler buranın senin için mükemmel olduğunu düşünüyorum. Diğer günler, bundan sıkılıp sıkılmayacağını merak ediyorum. Ortaya çıkan küçük dramlar dışında her zaman aynı şey. Herkes birbirini tanıyor ve zor zamanlarda birbirine destek oluyor ama bunun göz alıcı bir yanı yok."

"Ben cazibe istemiyorum," dedim. "yeterince göz alıcıyım. Evimdeymişim ve seviliyormuşum gibi hissetmek istiyorum. Beni gerçekten tanıyan insanlarla ilgilenmek ve onlar tarafından önemsenmek istiyorum. Beni ben olduğum için seven insanlar. Büyürken bunu bulamadım." Gözlerim yaşardı. Tüm bunları yüksek sesle söylemek aptalca gelmişti, her kelimesinde ciddi olsam bile. Ama Hunter'la ilişkimiz gerçek değildi ve eninde sonunda herkesi gerçeğe hayal kırıklığına uğratacaktık. "Sadece birinin beni görmesini istiyorum, anlıyor musun?"

Honey'nin bakışları yumuşadı ve fırın eldivenlerini çıkarıp beni kucakladı. Ona doğru eğildim ve gözlerimi kapadım.

Bu kadar mıydı? Sonunda ağlayacak mıydım?

"Seni seven insanlar var ve ben de onlardan biriyim. Haley'le yıllar boyunca ne zaman telefonda konuşsak bana hep senden bahsederdi. Emma şöyle, Emma böyle. Biz onu sevemezken, onun yanında onu seven biri olduğu için hep mutlu hissettim. Sonra seninle gerçekten tanıştım, seni tanıdım ve sonsuza dek burada kalmanı istiyorum. Ama aynı zamanda doğru hissettiren şeyi yapmanı da istiyorum."

Gözyaşları kurudu. *Lanet olsun.* Belki bir daha asla ağlamayacaktım. "Teşekkür ederim," dedim usulca.

"Evlilik büyük bir taahhüttür. Hem Haley hem de Sarah evliyken, bu işe çok hızlı girdiğinden endişeleniyorum."

"Onlar yüzünden değil," dedim. "Ve hayır, hamile değilim."

"İyi, güzel. Çünkü bu da kesinlikle evlenmek için bir neden değil." Geri çekildi ve ocağı işaret etti. "Şimdi tabakları alın ve bize biraz yemek servis edeyim. Biraz cips ve queso ile *Altın Kızlar*'ı hazırladım."

"Sen en iyisisin," dedim.

"Olabilirim. Ve Emma, Hunter'la aranızdaki her neyse, senin adına mutluyum. Ama içgüdülerim bana burada doğru olmayan bir şeyler olduğunu söylüyor. Gizli kökler her zaman ortaya çıkar sevgilim. Bana tüm gerçeği anlatmaya hazır olduğunda, burada olacağım."

Yüzümü buruşturdum ve küçük bir taviz vermeye karar verdim. "Sana eninde sonunda anlatacağım. Şimdilik söyleyebileceğim tek şey bu."

Dudakları büzüldü ama başını salladı. Kendimize servis yaptık ve oturma odasına geçerek beşinci sezonu sıraya koyduk. Donnie bir battaniyeye gömülmüş, tamamen kendinden geçmişti. Yemeğimi yavaşça yiyor, diziye odaklanmaya çalışıyordum ama aklım sürekli Josh'la bu akşam yapacağımız planlara gidiyordu.

Onu dinler, kasabadan kovar ve bu işi bitirirdim. Huzursuz midemi queso'ya batırılmış cipslerle yatıştırdım.

Hunter ve Josh'un aynı odada beş dakikadan fazla kalması zor olurdu. Hunter'ın ona nişanlım olduğunu söylememiş olmasını dilerdim. Bu her şeyi çok daha karmaşık hale getiriyordu. Eğer Josh avukatlara Hunter'dan bahsetmişse, onlar da buraya gelirse hiç şaşırmazdım.

Josh benim hizaya girmemi ve tekrar mükemmel bir ödül eşine dönüşmemi bekliyordu ama bu asla olmayacaktı.

Yıllar önce evlendiği kız ben değildim. Yeniden evlenmemizi önerme cüreti iğrençti. Daha iyi ve daha güçlü bir insan olmak için yaptığım onca çalışmayı düşünerek burnumu kırıştırdım. O on dört ay boyunca bana aşıladığı inançları yıkmak yıllarımı almıştı. Haley, birbirimizi tanıdığımız ilk birkaç yıl içinde birkaç zehirli ilişki yaşadığımı görmüştü, çünkü evliliğimden kalan tüm hasarı hâlâ üzerimde tutuyordum.

Ev dekorasyonu konusunda berbat bir zevki vardı. Başından beri lanetlenmiştik.

Honey, "Gelecek Pazar nişanlını öğle yemeğine getir," dedi.

Lanet olsun. "Tamam," dedim. "İstiyor mu bakacağım."

"Eminim yapacaktır. Eğer yapmazsa, onu bizzat sorgulamak için kapısına dayanacağımı bilmesini sağlayın."

Homurdandım ve omzumun üzerinden ona bir bakış attım, sırtışını fark ettim. Gözlerimi ona diktim ama başka bir şey söylemedim.

Bu kaosa değeğini kendime hatırlattım. Josh yakında gidecekti ve Hunter'la aramızdaki buzları eritebilecektik. Öyle değil mi? Neden sahte bir ilişkiye başladığımızı anlayacaklardı.

Tek yapabildiğim yapmalarını ummaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

emmD

Ellerimi elbisemden aşağı indirdim, rujumu düzelttim ve tam Hunter kapıyı çalarken alt kata yöneldim.

Tam zamanında gelmişti. Bu da onun mantığına göre geç kaldığı anlamına geliyordu.

Donnie'yi birkaç çiğneme oyuncağıyla birlikte odama koymuş ve dışarıdan yemek sipariş etmişim. Sanki ben pişirmişim gibi tabağa koymayı planlamışım. Savaş zırhımı bile giydim - diğer adıyla en sevdiğim ayakkabılarımı. Parlak kırmızıydılar ve bana fazladan beş santimlik bir yükseklik sağlıyorlardı. İnce topuklu ayakkabılar gerektiğinde harika bir silahtı. Ve şu anda, mümkün olan her türlü korumayı kullanabilirdim.

Kendimi zihinsel olarak bu toplantıya hazırlıyordum. Bunu başarabilirdim. Kapıyı açmadan önce ellerimi sıktım.

Ağzım kurudu. Hunter eşikte duruyordu, güneşin son ışıkları üzerine parlak kırmızı ışıklar saçıyordu. Koyu renk kot düğmeli bir gömlek, kot pantolon ve bot giymişti.

Şeytani bir kovboy kapımın eşiğindeydi.

Yanakları kızardı, bakışları üzerimde gezindi. Kalbim küt küt atıyor, beynim onun ne kadar ateşli olduğunu düşündükçe kısa devre yapıyordu.

"Merhaba."

"Hey, kıvılcımlar," dedi.

"Şu anda inanılmaz derecede endişeliyim," dedim ve kısa bir kahkaha attım.

Nazik bir gülümseme sundu. " değil. Eminim burada fazla kalmayacaktır.

O zaman işimiz bitti."

Bitti. Aynen .

Sertçe yutkundum ve göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek başımı salladım. Tam onu içeri almak için kenara çekildiğimde Josh'un arabası yanaştı. Hunter ona karanlık bir bakış attı.

"Erken geldi," diye iç geçirdim.

"Onu tutmamı ister misin?" Elini esnetti.

"Hayır, elbette değil," dedim. "yok, sorun yok, sorun yok-"

Hunter bir adım daha yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ben buradayım.

İyi olacaksın. Sana zarar verecek bir şey yapamaz. Tamam mı?" "Tamam," nefes aldım. "Gerçek gibi görünmesi için beni öp."

Beni biraz kavradı. "Hayır," dedi. "Seni öpmeyeceğim." "Oh, hadi ama," diye tısladım. "Kurbağaya dönüşecek değilsin ya."

Yüzü şaşkınlık, öfke ve başka bir şey arasında bocaladı. Beni kendine doğru çekti, vücudu zayıf ve kaslıydı.

Hay sikeyim. Dokunmaya ne kadar aç olduğumu hafife almışım. Dudaklarını dudaklarıma indirirken kolu belime dolandı.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh...

Dudaklarımız birbirine değdi, önce nazıkçe. Ama sonra daha sert, daha muhtaç, *daha aç* oldu. En yumuşak inilti benden kaçtı ve aniden beni duvara doğru itti, bacaklarımı beline doladı. Parmakları saçlarımda düğümlenmişti, her dokunuşu sert ve çaresizdi. Dilinin her darbesi beni ihtiyaçla kavuruyordu.

Öpüşmeyi derinleştirdiğinde nefesim kesildi, ona karşı eridim. Aman Tanrım, onu *öpiyordum*.

Hangi gün olduğunu söyleyemezdim. *Nerede* olduğumu söyleyemezdim. Tek bildiğim Hunter Harlow'un beni öptüğü, benim de onu öptüğüm ve daha fazlasına *ihtiyacım* olduğuydu.

Josh'un yüksek sesle boğazını temizlerken çıkardığı ses bizi ayırdı. Hunter beni bırakıp bir adım geri çekildi ve elinin tersiyle ağzını sildi. Az önce sürdüğüm ruj da buraya kadarmış.

Şimdi göğsümdeki sızı biraz daha artmıştı.

"Kendimi kaptırdım," diye mırıldandı.

Kendime not, Hunter gerçekten benden nefret ediyordu ve bu gerçek değildi. Çok iyi bir öpücük olabilirdi ama sahteydi.

Yine de sahte hissettirmede.

Josh öfkeliydi. Elindeki evrak çantasını havaya kaldırdı, vücudu gergindi ve sarı kaşları çatılmıştı. "İhtiyacımız olacak tüm belgeleri getirdim."

"Harika," dedim. *Odaklandım*. Vücudumdaki her sinir ucu canlı ve sıcak olduğu için artık bunu yapmak zordu.

Hunter gözlerini benden ayırmadı. Üçümüzün üzerine garip bir sessizlik çökmüştü ama ben hâlâ o lanet şeyin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Buradayken Hill Country'de hiç araba kullandın mı?" Hunter küçük bir konuşma yapmaya çalışarak sordu.

Josh başını salladı. "Hayır."

"Pek gezmeyi seven değilsin, ha?"

"Burada görülecek pek bir şey yok. İki benzin istasyonunuz var. İçeri girebilir miyiz?"

Hunter'ın gamzeleri parladı. "Bu hiç adil değil. Bizim de bir bakkalımız var."

Bir kahkaha attım. "Haydi," dedim. Kontrolün bende olduğunu, Josh'u istediğim zaman dışarı atabileceğimi ve muhtemelen onu dinlemem gerektiğini kendime hatırlatırken ikisini de içeri aldım. "Hunter, ona yemek odasını gösterir misin?"

"Elbette. Beni takip edin."

Hunter, yanında sıkıntılı olduğu her halinden belli olan Josh'la birlikte yemek odasına yöneldi. Gözden kayboldukları anda mutfığa gittim ve ellerimi tezgâha dayayarak kendimi nefes almaya zorladım.

Hunter tarafından duvara sıkıştırılmanın nasıl bir his olduğunu düşünmemeye çalışarak kalçalarımı birbirine bastırdım.

Kahretsin, tüm bu plan boka sarıyordu.

Paket servis kapları tezgahın üzerinde duruyordu. Josh'u kızdırmak için sahip olduğum en pembe, en çılgın tasarımı seçtiğime emin olarak tabakları çıkardım. Yiyecekleri üzerlerine yerleştirdim ve üçünü de yemek odasına taşımayı başardım.

"Ben içecekleri getireyim," dedi Hunter, ben tabakları kareli masa minderlerinin üzerine koyarken yanımdan geçerken.

Josh'ı karşımıza koymuştum. Yemek masam Facebook Marketplace'ten bulduğum güzel bir huş ağacıydı. Etrafındaki gece mavisi kadife sandalyeleri yansıtan işlemeli aynalı bir paneli vardı. Aramızda sahte çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu, plastik ayçiçeği yapraklarının arasından birbirimize bakmak zorunda kalmayalım diye onu kenara itmeye karar verdim.

Josh yemeğe baktı. "Bunu zehirlemedin, değil mi?"

Şaka yapıp yapmadığından gerçekten emin değildim. "Aksini kanıtlamak için onu ağzına tükürmemi ister misin?"

Yüzü kızardı. "Şüpheli bir şey yapmadığınıza güveniyorum."

"Neden olayım ki? Gitmeni istiyorum," dedim. "Yasal olarak gitmeni, ölmeni değil."

Hunter buzlu su ve limon dolu bardaklarla geri geldi. Onları oturttu ve sonra benim için sandalyemi çekti.

"Teşekkürler bebeğim," dedim.

"Senin için her şeyi yaparım, sevgili nişanlım," dedi tatlı bir sesle.

Belki öpüşmeden önce ona siktirip gitmesini söylemeyi düşünebilirdim. Ama şimdi, beni tekrar duvara yapıştırmasını düşünmemek için tüm gücümü harcadım. Dudaklarının sıcaklığını, tüm bedenimin onunkine karşı çok doğru hissettiğini.

Hunter Harlow'u *istiyor olabileceğim* gerçeği içimi kemirmeye başlamıştı.

Kendimi rahat görünmeye zorlayarak bir bacağımı diğerinin üzerine çaprazladım. Josh'un çenesi gerildi, alnındaki damarlar zonklamaya başlamıştı bile.

Şu anda burada otururken, neden yemek teklif ettiğimden bile emin değildim. Karşımda eski kocamın, solumda ise küçük bir kasabada dönüşen sahte nişanlımın olması, hazırlıklı olmadığım bir gülünçlük seviyesiydi.

Evrak çantasından kâğıtları çıkarırken sinirlerim tepeme çıktı. Tabağını kenara itti ama bu beni rahatsız etmedi. Aksine, bu işi bitirmeye fazlasıyla hazırdım. Nezaket ya da saçmalık yok. Buraya ne için gelmiş olabilirdi ki?

"Harika, hemen konuya girelim," dedim. "Neden buradasınız? Gerçekten mi?"

"Nişanlı olduğun için işleri iyice karıştırdın," diye tersledi Hunter'a karanlık bir bakış atarak. "Ama sanırım ilk olarak buraya neden geldiğimle başlayacağız."

Hunter arkasına yaslandı, kolunu arkama doğru kaydırırken sandalye gıcırdadı. Rahatlamış görünüyordu ama vücudundaki her kas benimki kadar gergindi.

"Bildiğiniz gibi babanız vefat etti-" "Sebebini öğrendiniz mi?" Sözünü kestim.

Yüz ifadesi gerginleşti. "Henüz değil. Ama avukatları onun mirasını ve nihayetinde sana kalacak olan mirası hazırlamakla meşguller. Hunter'dan haberim olmadan önce sana tekrar evlenme teklif etmeyi planlıyordum. Yani, birbirimiz için mükemmeliz ve-"

"Bu saçmalığı bırak," diye takıldı Hunter. "Emma benim."

Benimkini. Yanaklarım kızardı. *Bunu gerçekten kastetmediğini* kendime hatırlattım. "Devam et Josh," dedim.

Hunter'a pis bir bakış fırlattı. "Her neyse. Emma, bu şirketi istemiyorsun. Hiçbir zaman da istemedin. Baban da senin sahip olmanı istemedi. Biliyorsun, devralmam için beni yetiştiriyordu. Nasıl yönetileceğini ve onun öngördüğü şekilde nasıl yönetileceğini biliyorum. Ve sen bu vizyona asla uymadın."

Ouch.

"Şimdi, eğer Evelyn olsaydın, muhtemelen farklı olurdu-"

"Yeni kural," diye araya girdi Hunter. "Dilini koparmadan önce götlük yapmayı bırak."

"Sadece açık konuşuyorum." Josh parmaklarını sabırsızlıkla masaya vurdu.

"*Candid*, senin bir pislik gibi davrandığının kurumsal ifadesidir."

"Josh. Sadede gel," dedim.

"Michael Madden öldüğüne göre, Madden Enterprises'ın sahibi sensin. Tüm şirket senin adına. Ama ben istiyorum, Emma. Şirketi istiyorum. Yaptığım onca işten sonra bunu hak ediyorum."

Tamamen şaşkına dönmüştüm. Bu orospu çocuğu. Aklını kaçırmıştı. Avukatlarla konuşmadan babamın şirketini ona teslim etmeyecektim. Orada olsalar bile, bunun olmasına imkan yoktu.

Çocuksu ve kendini beğenmiş bir adamla muhatap olmanın verdiği rahatsızlığı bir kenara iterek boğazımı temizledim. "Öncelikle, bugün burada bir şey imzalayacağımızı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Avukatlar nerede? Neden burada sizinle birlikte değiller?" diye sordum. "Peki ya üvey annem?"

"Ona rahatça yaşamasına yetecek kadar küçük bir miktar para miras kaldı."

O zamanlar bu *az* bir miktar değildi.

"Peki ya cenaze?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Omuzları sertleşti. "Çoktan oldu, Emma."

Pekala o zaman. Çoktan olmuş. Bu bilgiyi sindirirken boğazım yandı. Nedense, öldüğünü bilmekten daha çok acı veriyordu.

"Bu çok baktan," dedi Hunter. "Bu gerçekten, gerçekten berbat. Emma'yı aramayı düşünmedin mi? E-posta atmayı? Gerçekten bu kadar çabuk mu cenazeleri oldu?"

Josh ellerini kaldırdı. "Bu konuda kararları veren ben değilim. Elçiye zeval olmaz."

Hunter'ın bakışları öfkeyle parlıyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce bana baktı. "Şu anda söylemek istediğim çok şey var ama dilimi ısıracağım."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Josh benden önce davrandı. "Sanırım hepimiz senin şirketi mahvedeceğin konusunda hemfikiriz Emma. Bence doğru olanı yapmalı ve şirketi önemseyen birine satmalısın, bu da ben olurum. Neredeyse on yıldır orada çalışıyorum. Onun sağ koluydum."

"Ama yine de Emma'yı ölümüyle ilgili arayamadınız."

"Kapa çeneni, seni dağlı orospu çocuğu," diye hırladı Josh. "Bu seni ilgilendirmez."

Sanki bir köpekmiş gibi parmaklarımı şıklatarak onu susturdum. "Eğer onunla bir daha böyle konuşursan, sana tek kuruş bile vermem, Joshua. Beni duyuyor musun? O şirketi senden çok daha iyi yönetebileceğimi biliyorum."

"Baban benden-"

"O öldü," dedim. "Yani ne istediği gerçekten önemli değil, mi? Benim ne istediğim önemli. Ve ben satmak istemiyorum."

Yüz ifadesi, evliliğimizin sonlarına doğru gördüğüm türden bir öfkeyle buruşmuştu. Ama sonra, aynı şekilde, sakın ve yarı profesyonel haline geri döndü.

"Emma," dedi. "Buradan nasıl çalıştıracaksın ki? Teksas'tan mı? Ve *onunla* evleniyorsun. Muhtemelen sadece para için bu işin içinde."

"Hayır Josh, *sen de* bunun için bu işin içindeydin," dedim.

Sanki dramatik olan benmişim gibi, sanki sorun benmişim gibi iç çekti. Sırf kendisine hayır denilsin diye Teksas'a kadar gelen aptalın kendisi olduğunu unutmuştu. Beni idare edebileceğinden, bana ne yapacağımı söyleyebileceğinden o kadar emindi ki. Beni kontrol edebileceğinden.

Tüm hayallerini onun kirli ve pürüzsüz ellerinden çekip alabildiğim için sonsuza dek zevk duyacaktım.

"Zaten şirket için hiçbir şey yapmıyorsunuz, o zaman neden bir parçası olasınız? Neden sahibi olasın ki?" diye devam etti. "Umurunda bile değil. Bırak satın alayım. Sana makul bir miktar veririm. Maddi açıdan bir daha hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmaz, özellikle de böyle bir yerde kalıyorsan."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Hayır." "*Hayır* mı?"

Öfkeli bakışlarını üzerimde tuttum. "Birinin sana hayır dediğini hayal bile edemezsin, değil mi? Özellikle de ben. Buraya kadar uçabileceğini ve

beni boyun eğmeye zorlamak. Düşündüğünün aksine ben aptal bir kız değilim. Bana babamın öldüğünü söyleyip sonra da şirketini sana devretmemi isteme cüretini göstermen-" Bir kahkaha yükseldi. "Bu gerçekten çok aptalca. Hatta çocukça."

Tanrım, yüzü kıpkırmızıydı. Kulakları ezilmiş domates rengindeydi, alnında ter parlıyordu. Özenle hazırlanmış maskesi çatlamıştı. "Bana güvendi ve saygı duydu, ki bu sana karşı hissettikleri için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Hunter'ın kasları öne doğru eğilirken dalgalandı, ağzı hırıltıya dönüştü. "Ağzından çıkana dikkat et."

Josh homurdandı. "Sen sadece bekle Hunter. Eninde sonunda onun nasıl bir kadın olduğunu öğreneceksin. Seninle birkaç aydan fazla kalacağından şüpheliyim. Sadece başka bir yere gitmeye karar verene kadar iyi bir sikiş."

Hunter ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı ama ben kahkahayı patlattım. Sesim kötü kalpli bir cadı gibi tüm evde çınladı. "Oh, Josh. Tanrı seni korusun. Sen asla iyi bir sikişçi olmadın. Klitorisi ovma ile labiayı ovma arasındaki farkı bilmiyorsun."

Josh'un yüzü daha da kızardı, neredeyse morardı. "Bir toplantı odası yerine salonda olmayı tercih ederdin. Yani, şu saçma eve bir baksana. Her şey pembe ve şatafatlı."

Sırıtişım daha da keskinleşti. "Aman Tanrım, *bak*. Kadınsı olduğunu düşündüğü için bir renk tarafından tehdit edilen başka bir adam. Tanrı korusun, kendin için inşa ettiğin kadın düşmanı, saçma sapan kutunun dışına çıkamazsın."

"Kendi baban bile seni istemedi," diye öfkeleni Josh. "Benim devralmamı istedi. Benim sorumlu olmamı istedi. Seni asla yeterli bulmadı, asla sevmedi. Senin sadece kendini beğenmiş küçük bir sürtük olduğunu düşünüyordu ve haklıydı da."

Hunter yavaş bir nefes verdi. "Emma."

Ses tonundaki uyarıyı duydum. Odadaki gerilim nükleer silahın sınırında sallanıyordu.

"Bununla başa çıkabilirim," dedim ona. İçimi bir öfke kapladı ve kollarımı kavuşturarak Josh'a odaklandım. " yüzden sadede gelelim. Bunu imzalamayacağım. Reddediyorum. Sana şirketi satmıyorum. Avukatlarla temasa geçeceğim ve gelecekte pozisyonunuzun nasıl olacağını göreceğiz."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır," dedim. "Senin kadar küçük bir adamı tehdit etmeme gerek yok." Josh sandalyesine geri oturdu. "Emma-"

"Hayır," dedim. "Bayan Madden. Artık sizinle ilk isim bazında konuşmak yok. Hiçbir şey satmıyorum. Size hiçbir şey teslim etmiyorum."

"Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun? Tıpkı senin gibi. Sence-"

"Tamam," diye mırıldandı Hunter nefesinin altından. "Kendi başına anlayacağını sanmıyorum. Biraz aptal, değil mi?"

Aman Tanrım.

Hunter ayağa kalktı ve Josh'un üzerinde yükseldi, hava elektrikle çatırdıyordu. "Emma hayır dedi. Hemen Kaliforniya'ya geri dön yoksa seni zorlarım."

"Beni gitmeye zorlayamazsın," diye alay etti. "Ne yapacaksın ki? Benimle bir dev gibi mi dövüşeceksin?"

"Ya kendin gidersin ya da diz kapaklarını kırıp seni sürünerek Kaliforniya'ya geri gönderirim."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bunun komik bir yanı yoktu ama bunu söylediğini duymak Josh'un dizlerinin üzerine çökmüş halini önüne getirdi. Bir adamı ait olduğu yerde görmek hoşuma gidiyordu.

Josh bana ters ters baktı, sesi alçaldı. "Kız kardeşini kaybettiklerinde, değer verdikleri çocuğu da kaybettiler. Sen hep sonradan düşünülmüş bir şeydin."

Sözleri doğrudan kalbime işledi.

Hunter bir anda hareket etti ve yumruğu Josh'un burnuna indi. Josh'ın kafası çatırdayarak geriye düştü ve kan masaya sıçradı.

"Kahretsin, huş ağacım," diye tısladım.

"Defol git buradan," dedi Hunter. "Emma bir bok imzalamıyor ve sen de burada istenmiyorsun."

Hırlayan dudaklarından kan damlarken burnunu kavradı. "Seni lanet olası aptal. Onunla neye bulaştığının farkında mısın?"

Ayağa kalktım. "Çık dışarı. Şimdi."

Burnunu sildi ve bavulunu kaptığı gibi ayağa kalktı. "Citrus Cove'dan ayrılmıyorum. Sen bu lanet kağıtları imzalayana kadar olmaz."

Hunter sakince, "Üç saniyen var," dedi. "Çıkmak için üç saniyen var. Evime gittiğini biliyorum. Greyfurt kolonyan inek boku gibi kokuyor bu arada."

Josh bembeyaz kesildi. "Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Onun evine mi gittin?" Fısıldadım, şok beni sarsıyordu. "Ne oluyor Josh?"

"Bence tüm *bunlar* saçmalık!" Josh patladı.

"Üç," dedi Hunter.

"Ama bunu neden yapasın ki?" Bağırdım. "Neden nişanlığımın evine gittin? Zorla mı girdin? Aklından ne geçiyordu?"

"Ben seni düşünüyordum! O adamın evinde senin tek bir fotoğrafın bile yok. Ve sen nişanlı mısın? Buna inanmıyorum. Bu sahte bir şey-"

"Bu sahte değil!" Bağırdım.

"İki," dedi Hunter. "Şu anda gerçekten cömert davranıyorum."

Josh masadan evrak çantasını kaptı. "Bu belgeleri imzalayacaksın. Belki bu gece değil ama imzalayacaksın." Parmaklarını sarı saçlarında gezdirdi ama saçları jöleyle kayganlaştırılmıştı ve tek bir tel bile yerinden oynamamıştı.

"Bir," dedi Hunter. "Zaman doldu."

Josh itiraz edemeden Hunter masanın etrafından dolaşp onu ceketinden ve yemek odasından dışarı çıkardı. Ben de arkalarından gittim, Hunter onu kelimenin tam anlamıyla ön kapıdan dışarı *fırlatırken* ağzım açık kalmıştı.

Kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi.

Gözlerimi ona diktim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor, diğer tüm sesleri bastırıyordu. Onu öpmeyi hiç şu anki kadar çok istememiştim. *Ya yapsaydık? Ya onu öpseydim-*

Hunter arkasını döndü ve bakışları ağzıma kaydı. "Yani oyun henüz bitmedi."

"Hayır," diye titrek bir nefes verdim.

"Siktir." "Gerçekten de siktir."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gun3ec

Kamyonetime atlayıp o aptal orospu çocuğunun peşinden gitmemek için kendimi tutmaya çalışarak bir ileri bir geri gittim.

Emma'ya söylediği şeyler ve onunla konuşma şekli beni öfkелendirdi. Güçlü ve sakin bir şekilde, herkesin yapabileceğinden daha iyi idare etmişti. Bunun için ona büyük saygı duyuyordum.

Emma inledi, çatalını pilavına batırırken başını yemek masasına yasladı. "Volta atmaya devam mı edeceksin? Yoksa biraz yememe yardım edecek misin?"

Ellerimi kalçalarımaya koydum. Gerçek şu ki, onun yakınında olmamalıydım. Verandada onu öptükten sonra olmaz.

Bir an için kendimi ona kaptırmıştım. Sadece birkaç mutlu saniye, dudakları benimkilerle kilitlenmişti ve onu yıllardır istediğim şekilde öpmüştüm.

"Gitmem gerek," dedim.

"Henüz gidemezsin," diye itiraz etti. "Bunun hakkında konuşmalıyız. Ve henüz bitmediğini."

Haklıydı.

Masada onun yanına oturdum. Kadife yemek odası sandalyeleri olan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım ama Josh'un evinden bahsetme şeklini duyduktan sonra onu eleştirmekten zihinsel olarak geri adım atmıştım. Burası onun eviydi ve ondan nasıl kaçabileceğimi düşünmediğim zamanlarda, renk ve tasarım konusundaki gözünü takdir edebildiğim anlar yaşadım.

Küçük pembe evi kesinlikle çok güzeldi. Sıcak, davetkâr, eşsiz ve tamamen *Emma'ya* aitti.

Kızarmış pilav ve tavuk tabağını kaptım ve içine daldım. Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. O orospu çocuğunu tehdit etmek iştahımı açmıştı. Emma sandalyesinde doğruldu ve aynı tedirginlikle bana bakarak yemeye başladı.

"İçecek bir şey ister misin?"

diye sordu. "Suyum var."

"Ve viskim var."

Bunu düşünerek homurdandım. "Evet. Biraz alacağım."

"Eski moda mı?"

Başımı salladım. "Bence durum bunu gerektiriyor."

"Katılıyorum."

"Yapabilirim," dedim, ikimiz de aynı anda ayağa kalkarak. "Saçmalama.

Ben teklif ettim."

"Evet, ama o pislik çok boktan şeyler söyledi. Sen otur. Ben her şeyi bulacağım."

Emma iç çekerek yerine oturdu ve yemeğini karıştırmaya geri döndü. Mutfağa gittim ve ihtiyacım olan her şeyi bulana kadar dolapları karıştırdım.

Küçük bir şişe yenilebilir sim çıkarırken kaşlarımı kaldırdım. Tabii ki içecekleri için simleri vardı.

Gülümsedim ve onunkine biraz karıştırmaya karar verdim. Bir kiraz ve portakal kabuğu garnitürü ekledikten sonra, iki eski moda ile tekrar oturdum.

Parıltıyı görünce gözleri parladı. "Tanrım, çok tatlısın."

Kalbim yerinden fırladı. Onun övgülerini duymak biraz hoşuma gitmişti.

"Güzel olacak gibi görünüyordu," diye kıkırdadım.

"Teşekkür ederim. Ve bana yardım ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Mmhmm." Bir yudum aldım ve biraz rahatlardım. "Peki, planımız nedir, Sparks? Onu kasabadan kovabilir miyim?"

"Hayır," diye iç geçirdi. "Bu işleri daha da kötüleştirir."

"İşlerin nasıl daha kötüye gidebileceğini anlayamıyorum," dedim. "Yani, öpüşmek zorundaydık."

Gülümsemesi düştü ve omuz silkti. "Yani, beni öpmek o kadar da kötü olamaz."

Hay sikeyim. Kastettiğim bu değildi. Ama ayrıca, buna ne demem gerekiyordu ki? Onu öpmeyi ne kadar çok istediğime dair hiçbir fikri yoktu.

onu tekrar. Ya da güzel kalçalarının arasına diz çöküp yıldızları görmesini nasıl istediğimi.

Koltuğumda kıpırdandım. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Hayır, Harlow, anlamıyorum," diye tersledi.

Ellerimi kaldırdım. "Kötü bir öpücük olduğunu söylemiyorum." "O zaman ne diyorsun?"

"En öpüşmememiz gerektiğini. Sen Emma'sın. Ben Hunter'ım. Hatırladın mı?" Hırladım.

"Nasıl unutabilirim ki? Ona nişanlandığımızı söyleyen salak sensin." İçkimi yudumlarken ters ters baktım. "Bunu bitirip gideceğim." "İyi ki kurtulduk," diye mırıldanarak bardağını ve tabağını kaptı. "Al Eğlenceli, ben yukarı çıkıyorum."

O ayağa kalkıp gitmek için dönerken parmaklarım bardağın kenarına vurdu. Orada pek de yumuşak davranmamıştım. İçimi çektim ve arkama yaslanıp tavana baktım.

O öpücük sırasında bana nasıl oturduğunu. Hayatımın sonuna kadar bunu düşünecektim.

"Emma, özür dilerim," diye seslendim, sesim evin içinde yankılanıyordu. "Aferin sana!" diye bağırarak karşılık verdi.

İçimden gelen gülme isteğine karşı koydum. Gerçekte nasıl hissettiğimi bilseydi, belki o zaman öpüşmemiz konusunda neden bu kadar duygusuz davrandığımı anlayabilirdi. Eğer randevularını mahvettiğimi ve onu mastürbasyon yaparken izlediğimi bilseydi, beni öldürürdü.

Ve bunu yapmak için her türlü hakkı var.

Onu bana kızgın bırakamazdım. Ama ona gerçeği de söyleyemezdim.

Yemeğimi ve içeceğimi bitirdim, her şeyi temizledim ve sonra yavaşça üst kata çıktım. Odasının kapısı ardına kadar açıktı ve yatağın üzerine yayılmış, yüzü battaniyeye gömülmüştü. Kıçı bana dönüktü, elbisesi pürüzsüz kalçalarını yukarı kaldırmıştı.

Yüce İsa.

Aletim sertleşti ve merdiven korkuluklarına tutunarak arkamı döndüm. Gözlerimi kapattım, tüm düşüncelerimin sekse gitme şeklini çözmeye çalıştım. Yüzümü amına gömmek ve ona diğer her şeyi unutturmak istiyordum. *Sik beni.*

"Emma," diye . "Sadece öpücükten nefret etmediğimi söylemek istiyorum. Hepsi bu." Cevap vermedi.

"Ve ayrıca Josh berbat, acınası bir adam. Onsuz çok daha iyisin ve ikinizin uzun süre evli kalmadığına sevindim. Ailenin bu kadar boktan olmasına üzüldüm. İyi olacak mısın?"

"Bir gün," diye iç geçirdi. "Bir gün iyi olacağım. Etrafta dolaşmana gerek yok."

Ama ben istedim. Tanrım, istedim. Ama yaparsam, onu tekrar öpmekten kendimi alıkoyamazdım.

"İhtiyacın olursa ara," diye . "Elbette, nişanlım."

Ona hiç dönüp bakmadım. Bunun yerine, merdivenlerden aşağı koştum, ön kapıyı açtım ve kamyonetime doğru fırladım. Aletim pantolonumun içinde sertleşmiş, onun için yalvarıyordu. Bir dokunuş, bir öpücük, *bir şey* için.

Arabayla uzaklaşmadan önce evine son bir kez baktım.

Sanki ondan kaçabilirmişim gibi. Bu mümkün değildi.

Sonunda kulübeme yanaşana kadar hız sınırının çok üzerinde sürdüm. "Neden?" Yavaşlayıp babamın kamyonetinin yanına park ederken iç çektim.

Babam ön verandadaki sandalyeye oturmuş, yavaşça sallanıyordu. Arabadan indim, yolculuk vücuduma rahatlama zamanı verdiği için minnettarım ve acımasızca el salladım.

"Hey, babalık."

"Merhaba," diye karşılık verdi. "Açıklaman gereken bazı şeyler var evlat. Annen evde aklını kaybediyor."

"Eminim öyledir."

İkisinin de bunu öğrenmesini hiç istememiştim. Umudum bu geceden sonra her şeyi geride bırakıp normal bir şekilde yolumuza devam etmektir ama şimdi...

Ailem Emma'ya olanları duymuştu, Josh hâlâ şehirdeydi ve ben boku yemiştim.

Viski yeterli değildi. Bir sakinleştiriciye ihtiyacım vardı.

"Şu anda gerçekten sohbet etmek istemiyorum," dedim sertçe.

"Şey, bu çok kötü," dedi sandalyesinden kalkarak. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Lanet olsun. "Sana kim söyledi?" Ben sordum. "Annen."

"Kimden duydun...?"

"Facebook grubundan."

Oof. Bu kötü oldu. Ön kapımın kilidini açtım ve ona içeri girmesi için el salladım. "İçeri gelsen iyi olur."

Beni takip etti ve doğruca en sevdiğim sandalyeye gidip oturdu. "Emma?"

"Evet," dedim. Botlarımı tekmeledim ve içki dolabına yöneldim. İki bardak, bir şişe viski aldım ve önce kendime bir tane doldurdum. "Emma."

Babam uzun bir iç çekti. "Aklından ne geçiyor senin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kadehi kapattım ve bir tane daha doldurdum. Bir an durdum, yanığın beni merkeze almasına izin verdim. Babamla konuşmak her zaman zordu ama şu an ortaya çıkması için en kötü zamandı. Ona bir shot doldurdum ve bardaklarımızı oturma odasına götürdüm. Ona bir tane uzattım ve kanepenin kenarına . "Emma akıllı, muhteşem ve-"

"Evet, peki neden seninle çıkmak istesin ki?"

Nutkum tutulmuştu. Son büyük kavgamıza yol açan da bu tür yumruklardı. Kısık bir kahkaha beni terk etti ve arkama yaslandım. "Pekala, babalık. Biz çıkmıyoruz. Nişanlıyız. Belki bunu neden istediğini ona sorabilirsin ama sana bir şey açıklamaya pek niyetim yok."

"İkinizi tatillerde gördüm. Her zaman anlaşmazlık içindesiniz," dedi. "Ve güya ikiniz aylardır gizlice çıkıyormuşsunuz? Neden bize söylemediniz?"

"Çünkü," dedim. "Mahremiyet istedik. Ve çünkü bizim için doğru olan buydu."

"Ama-"

"Baba, seninle bu konuda tartışmak istemiyorum," dedim. "Son birkaç gündür herkesten yeterince çektim."

Homurdandı. "Cam'in hırdavatçıda seni yere serdiğini duydum."

"Öyle yaptı," dedim yavaşça. İkinci kadehi geri attım ve öne doğru eğilerek onu inceledim. "Neden onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun?"

"Bahsettiğimiz kişi Emma. Haley ve Sarah'nın en iyi arkadaşı," dedi. "O da ailenin bir parçası. Aylardır birbirinizden ne kadar hoşlanmadığınızı duydum ve sonra birden nişanlandınız mı? Onun gibi birini gerçekten bir çiftçinin karısı olarak görüyor musun?"

Öfkem gittikçe daha da arttı. "Biliyorsun, Emma güçlü biri. Zeki, yetenekli ve aklına koyduğu her şeyi yapabilecek biri. İstediklerine uymayan birini seçeceği bir dünya hayal edemiyorum."

"Ve sen o musun?"

İşte yine başladı. Dişlerimi sıktım, dilimi ısırđım. "Evet. Öyleyim.
Ne istediğimi sormayı hiç düşündün mü?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aynen öyle," diye tersledim. "Bana ne istediğimi sormayı hiç düşündün mü?"

"Bu çiftlikle mi ilgili?" diye iç geçirdi. "Bunu gerçekten tekrar mı yapıyoruz?" "Cam ya da Sammy ile hiç bu şekilde konuşmuyorsun," dedim.

"Hiç. Sen

Onlarla ve yaptıkları her şeyle her zaman gurur duyuyorum ve bu arada ben de bu çiftliği ayakta tutmak için kıcıımı yırtıyorum. Bana hiç teşekkür etmiyorsun. Benimle gurur duyduğunu hiç söylemiyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı. "İşinizi yaptığınız için teşekkürler. Kulağa nasıl geliyor?"

"Pek iyi değil. Bence gitmelisin."

Alay etti ama ayağa kalktı. "Bunu hep yapıyorsun. Neden sadece benimle konuşmuyorsun anlamıyorum."

"Az önce seninle konuşmaya çalıştım ve sen bir pislik gibi davrandın," dedim.

"Ama seninle gurur duyuyorum Hunter. Sadece bunu neden duymam anlamıyorum."

"Çünkü bazen duymak güzeldir!" Onu korkutarak bağırdım. "Çünkü beni Cam ve Sammy'yi sevdiğin kadar sevdiğini düşünmek istiyorum. Bu arada, gerçek şu ki, her şeyi senin istediğin gibi yapmadığım için her zaman hayal kırıklığına uğruyorsun."

"Bu doğru değil. Mantıksız davranıyorsun," dedi başını sallayarak. Her şey kabardı ve daha fazla dayanamadım. kalktım, elimi kapıya attım. "Geri alamayacağım bir şey söylemeden önce çık dışarı."

"Peki bu ne ?!" "Defol. Dışarı."

Hayal kırıklığı içinde içini çekti ve kapıya yöneldi, ama durup bana bakmadan önce değil. "O kız daha iyi birini hak ediyor."

Dilimi o kadar sert ısırđım ki kanın bakır tadı ağzımı doldurdu. Kapıyı çarptı ve beni yalnız bıraktı.

"*Siktir*, dostum," diye nefes aldım, gözyaşlarımı geri kırarak.

Beni hiç dinlemezdi. Ne söylediğimin bir önemi yoktu, her zaman savunmaya geçerci. Ona asla ulaşamazdım, nasıl hissettiğimi asla söyleyemezdim.

Denemiştim. Birçok kez denedim. Belki yanlış şeyler söylüyordum ama huysuzluğumun bir kısmını ondan almıştım. Aramız açıldığından beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı ve bundan sonra da olacağından emin değildim.

Hepsi emekli olmasını önerdiğim için.

Hayatım boyunca çiftliğin benim olacağı söylenmişti. Bunun için kıcıımı yırttım ve her şeyi nasıl yapacağımı, her şeyi nasıl yöneteceğimi biliyordum.

Bu öneri, dikkat etmeyerek asma budama makinelerinden birini mahvettikten sonra gelmişti. Ona emekli olmasını istediğimi söylemiştim, o da bana çiftliği tek başıma yönetecek kadar iyi olmadığımı söylemişti ve ben birkaç haftalığına izne ayrılana kadar bağırmıştık.

Eve döndüğümde Haley şehre geri dönmüştü ve hepimizin hayatı değişmişti. Babamla olan ilişkim daha da gerginleşmişti. Beni kızdıracak bir şey duymadan onunla aynı odada bile zor duruyordum.

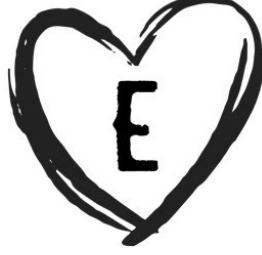
Ama bu? Bu çok fazlaydı. Emekliliğe kavga edecek kadar direnmesini anlayabiliyordum ama Emma için yeterince iyi olmadığımı söylemesi beni derinden yaralamıştı.

Boğazım gözyaşlarıyla yandı. Yine de onlarla savaşmadım. Bunun yerine, kanepeye uzanıp televizyonu açarken, bugün olan her şeyden kendimi uzaklaştırmaya çalışırken dalgın bir şekilde filmler arasında gezinirken gelmelerine izin verdim.

Practical Magic'e indim, etrafıma bir battaniye çektim ve Emma'nın yanımda kıvrılmış olmasını diledim.

ON ALTINCI BÖLÜM

emmD

Citrus Cove Cafe'nin otoparkında Haley'nin arabasının yanına yanaştığımda radyoda SABRINA CARPENTER çalıyordu. Bir süre orada oturup uyanmaya çalıştım.

Dün gece zar zor uyuyabildim. Hunter gittikten sonra onu aklımdan çıkaramadım. Söyleyecek çok şey vardı, ağzımdan çıkmayan çok fazla kelime vardı ve o öpücük de hiç yardımcı olmamıştı.

Şimdilik Hunter ve ben nişanlıymışız gibi davranmaya devam edecektik. Tek yapabildiğim Josh'un yakında gitmesini ummaktı. Beni şirketi ona satmaya zorlamak için ortaya çıkması çılgıncaydı ama beklenmedik bir şey değildi. Her zaman herkesin onun istediklerini yapmasını beklerdi.

İstese bile beni satın almasına imkan yoktu. Babam ona olması gerekenden daha fazla yaklaşmasına izin vermedikçe.

Birden fazla kez, telefonu açma isteği duydum ama yapamayacağımı fark ettim. Babam ölmüştü. Asla bir telefon görüşmesi olmayacaktı. Bu da var olduğunu unuttuğum yerlerimin terlemesine neden oldu.

Bir de ağlamama meselesi vardı. Tek bir damla gözyaşı bile dökülmemişti. Belki de kırılmıştım.

Titrek bir nefes aldım ve eğilip çantamı döşeme tahtasından aldım. Şimdilik Hunter ve ben bunu devam ettirmek zorundaydık.

Tanrım, beni hayal kırıklığına uğrattı.

Dışarı çıktım ve kafenin penceresinden Haley'e el salladım. Altındaki kutularda çiçekler açmış, hava yaz vaadiyle ılıklaşmıştı.

İçeri girerken güneş gözlüklerimi başımın üstüne ittim. Kapının üstündeki zil çaldı ve Alice'i gördüğümde gülümseyerek ona el salladım.

Bir masaya yemek koyuyordu ama yine de başını bana doğru salladı.

Lanet olsun. Bu bütün kasabanın bildiği anlamına geliyordu. Haley'nin elinde kahve fincanıyla oturduğu, buharın havaya karıştığı masaya doğru ilerlerken zorla gülümsedim. Güneş ışığı pencereden tenini ısıtıyordu ve benden birkaç santim uzun olmasaydı çalacağım bir kot tulum giymişti.

"Günaydın," diye cıvıldadım kabine girerken.

"Günaydın," dedi. Kaşlarımı çattım ve gözlerinin altındaki halkaları fark ettim. Ağlıyormuş gibi görünüyordu. "Bilgin olsun, Alice zaten biliyordu, çünkü Colt Cumartesi günü uğradığında ona söylemişti."

İçimi çektim. "Bu kasabada kimse sır saklayamaz." "Doğru," diye homurdandı. "Dünkü yemek nasıldı?"

Henüz yemek yemediğime sevinmiştim, çünkü boğulabilirdim. "Akşam yemeği mi?" "Hunter'la mı?"

"Oh. İyi geçti." Yanaklarım kızardı. Josh'un söylediklerinin ne kadarının sırtıma saplanmış bir bıçak olduğunu ya da Hunter'ın onu kovmasının beni nasıl tahrik ettiğini düşünmemeye çalıştım.

İkisi de eşit derecede tedirgin ediciydi.

Alice elinde iki kahve fincanıyla masamıza doğru yürüdü. Önlüğünü beline bağlamış, saçlarını gevşek buklelerle şekillendirmişti. Bugün sürdüğü erik kırmızısı ruj muhteşemdi, koyu kahverengi tenine far sürmüştü.

"Hey, güzelim," dedim. "Bunun hangi ruj olduğunu bilmem gerek."

Başını bana doğru salladı. "Kafanı kışından çıkardığın zaman sana anlatacağım. Kenara kay, Em."

Ona yer açtım, yanıma kayarken ona yalvaran bir gülümseme verdim. "Melek Alice kafeinle imdadıma yetişti," dedim.

"Hayır. Beni etkilemeye çalışma. Kendini tutuyorsun," dedi Alice. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Başımı omzuna yasladım. "Bir fincan kahve için yalvarmalı mıyım yoksa cömert mi hissediyorsun?" diye sordum.

Homurdandı ve fincanı masanın üzerine kaydırarak tırnaklarını masanın üstüne vurdu. Ama iç geçirmeden önce bir an için başını benimkine yasladı. "Colt'tan duyduğum haberden daha yakın olduğumuzu sanıyordum. Beni yanlış anlama, o adama bayılıyorum. Ama o bir arkadaş, senin gibi bir arkadaş-arkadaş değil."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedi Haley. "Görünüşe göre bunu bir sır olarak saklıyorlarmış. Bu Hunter için mantıklı olabilir ama senin için değil. Sen böyle sırlar saklamazsın."

"İlginç," diye mırıldandı Alice.

"Bir anda oldu," dedim doğrulup. "Bu hafta gelip birlikte çalışmak ister misin? Yapman gereken yönetici işleri olduğunu biliyorum."

"Hayır, henüz konuları değiştirmiyoruz," diye güldü Alice. "İyi denemeydi. Ayrıntıları istiyorum. Zaman damgaları. Tarihler. Yatakta nasıl olduğu hakkında bilgi."

Bir attım. "O kadar da büyütülecek bir değil. Bir araya geldik."

"*Düğünümde* mi?" Haley tısladı. "Yemin ederim bütün gece benimleydin."

Hay sikeyim. Kesinlikle öyleydim. Gerçekten en iyi arkadaşşıma gaz lambası mı tutacaktım? Bir kez daha yalanımızın ağırlığını omuzlarımda hissettim. Ama Josh temelli gidene kadar bunu sürdürmem gerekiyordu.

"Sen ve Cam gittiğinizde, Hunter ve ben bir şekilde birbirimizin kollarına düştük," dedim.

"Ve bu senin onun aletinin üzerine düşmene mi neden oldu?" Alice sordu.

Haley bir kahkaha attı. Kahvemden bir yudum alırken kafeinin daha iyi yalan söylememe yardımcı olması için dua ettim. Hunter'ın sikinin üzerine düşme düşüncesi bana kanepedeki durumu düşündürdü ve hayal gücüm bunu çok daha vahşi bir yöne çekti. Şimdi, *hayal* ediyordum-dur. *Oraya gidemem*.

"Aynen öyle oldu," dedim.

Alice kahvesinden yavaş ve düşünceli bir yudum aldı. "Hmm. Peki nasıl biri? Kasabada gerçekten çok yardımcı oluyor. Herkes onun kim olduğunu biliyor ama kimse onu gerçekten tanımıyor, ha? Çok fazla sorum var."

"O... Söyleyecek kelime bile bulamıyorum," dedim.

"Seni tanıyorsam bu bir ilk olurdu. Onları bulmaya çalışmaya ne dersin?" Alice biraz fazla hoş bir şekilde sordu.

Lanet olsun. Arkadaşlarım beni çok iyi tanırdı.

Kahvemden bir yudum daha aldım ve o anı düşüncelerimi toparlamak için kullandım. Hunter hakkında ne söylemem gerekiyordu? Artık onun hakkında eskisinden daha çok şey söyleyeceğim kesindi.

Bir an için, o başka biriymiş gibi davranmaya karar verdim. Hunter Harlow değilmiş gibi. Sanki en iyi arkadaşşımanın kayınbiraderi, Citrus Cove'un tanınmış tamirci çiftçisi ve kesinlikle sinir bozucu bir adam değilmiş gibi.

Benden nefret etmiyormuş gibi davrandım.

"Öncelikle, yatakta gerçekten çok iyi. Çok uzun ve güçlü olduğu için beni gerçekten seksi bir şekilde idare edebiliyor."

"Aman Tanrım," dedi Haley. Ağzı açık kaldı, yüz ifadesi sırtımama neden oldu. "Tüm bunları bilmem gerekiyor mu bilmiyorum."

"Oh, ama," dedim. "Cam'le ne yaptığınızı bana anlattın."

Alice bir kahkaha attı. Haley kahvesinden bir yudum aldı ve sonra sırttı. "Evet, öyle. Tamam. Yatakta iyi, ki bu kimse için şaşırtıcı değil. Hunter ona verdiğiniz her işi titizlikle yapar."

Üçümüz birden kıkırdamaya başladık. Ağzımı kapattım ve onunla yatakta olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalıştım. Özellikle de o öpücükten sonra.

"Başka ne var?" Haley sordu.

Başka ne var? Bu, işleri basit tutmaktan en uzak şeydi, ancak bu noktada sadece onunla yuvarlanacaktım.

"Yatakta harika olmasının yanı sıra, gerçekten çok tatlı biri. Sabahları kahvaltı hazırlar, bana masaj yapar, beni pedikür ya da maniküre götürür. Duşta saçımı yıkar, yatağımızı yapar ve her zaman çok düşünceli davranır. Beni gördüğünü ve sevdiğini hissettiriyor."

Tanrım, gerçekten abartmıştım. Belki de bunu biraz daha gerçekçi göstermem gerekiyordu, yoksa daha fazla şüpheleneceklerdi. Arzuladığım tüm o şeyleri gerçekten yerine getirebilecek bir erkek var mıydı?

Haley beni şaşırtarak başını salladı. "Şaşırdığımı söyleyemem. Hunter harika bir adam. Bunu sana en başından beri söylüyorum, ama sanırım sen de bir süredir biliyordun. Sadece bazen biraz kaba saba davranıyor. Sanırım bunun nedeni herkese ebeveynlik yapmak zorunda hissetmesi."

"Evet," dedim. "Ailenin en büyüğü olmanın baskısını hissettiğini biliyorum."

Haley başıyla onayladı. "Lynn ve Bob'u seviyorum ama Bob Hunter'a Cam ya da Sammy'den çok daha sert davranıyor. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Onlar iyi ebeveynler ama aralarında bir şeyler var. Cam bu konuda endişeleniyor ama nasıl düzelteceğini bilmiyor."

"Bu onun düzeltebileceği bir şey değil," dedim.

Hunter'ın benimle paylaştığı her şeyi düşündüm ve kendime sakladım.

"Onun hakkında bildiğim tek şey her zaman yardım etmeye istekli olduğu. Yani sizi mutlu ediyorsa bu beni de mutlu eder. Bunu bizden sakladığına inanamıyorum. Bunun için seni affedebilir miyim bilmiyorum," dedi Alice.

omzunu onunkiyle birleştirdi. "Bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun?"

İçimi çektim ve en iyi iki arkadaşıma ciddi bir bakış attım. Bundan nefret ettiğimi fark ettim. Keşke gerçek olsaydı. Hunter'ın gerçekten bunların hepsi olmasını ve onlara arzuladığım rüya gibi ilişkiyi anlatmayı diliyordum.

"Ya birini öldürdüysen?" Ben sordum. "O zaman ne olacak?"

"Yani, en azından kürekleri almamız için bize zaman verin," dedi Alice.

Güldüm ama sonra suçluluk duygusu geri geldi. "Birbirimizi yeni yeni tanıyorduk ve bunun büyük bir olay olacağını biliyorduk. Ve bunun sadece bir kaçamak olması ihtimaline karşı gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışırken mahremiyetimizi korumak istiyorduk."

Alice bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Tamam. Anladım."

Haley daha isteksizdi. Söylediklerimi tarttığını görebiliyordum. "Sanırım. Sadece ikinizin neden birbirinizden bu kadar nefret ediyormuş gibi davrandığınızı anlamıyorum."

"Ondan nefret etmek de sevmek kadar kolay," dedim.

Haley ve Alice bunu kabul ettiler. Alice sonunda masaya brunch getirene kadar sohbet etmeye devam ettik. Her zamanki gibi kafeyi yağlanmış bir makine gibi çalıştırıyordu ama yine de işler yoğunlaştığında araya giriyordu. Onu yanımızda tutmaya çalıştım ama yeni garsonlardan birinin onun yardımına ihtiyacı vardı.

Fransız tostundan bir ısırık aldım ve pencereden dışarı, yakında Kır Çiçeği Festivali için gelen insanlarla dolup taşacak olan pitoresk Ana Cadde'ye baktım. Sorunlarımdan uzaklaşmanın keyfini çıkararak zihnimin dolaşmasına izin verdim.

Hunter'a hesap çizelgesini göndermem gerekiyordu. Bunu yapmayı tamamen unutmuştum. Nişanımızla birlikte artık bir ekip olarak görüldüğümüz için ikimizin de plan yapmak için çaba göstermesi gerekiyordu.

Sonra tekrar, benim etrafımda olmak istemedi.

"Dünya'dan Emma'ya," Haley beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Ne düşünüyorsun?"

"Festival," dedim. "Bu hafta onun için bazı planlamalar yapmam gerekiyor."

"Bu Hunter'ı buraya getirmek için iyi bir bahane, değil mi? Bilirsiniz, hesap tabloları ve yayılan sayfalar?"

Bir kahkaha attım. "Aman Tanrım. Haksız değilsin."

"Senin için ne kadar uzun zaman olduğu konusunda seninle dalga geçerdim ama sözde aylardır Hunter'la çıkıyorsun ve bu adamın oldukça iştahlı olduğunu hayal ediyorum."

Yanaklarımdan sıcaklık süzüldü. Öpüşmemiz, tekrar kucağına oturma ve ne kadar büyük olduğunu hissetme düşüncesiyle birlikte geri geldi. Kalçalarımı sıktım. "Saçmalıyorsun," diye tısladım ve kafedeki diğer müşterilere baktım. Yine de hiçbiri ikimize de dikkat etmiyordu.

Haley, "Tamam. İki sorum daha var ve sonra sana cehennemi yaşatmayı bırakacağım," dedi.

"Güzel. Devam et."

"Bir-birinizle görüşmeye başladığınızı söylediğinizden beri başka insanlarla mı çıktınız? İkinizin de tek ešli olduğunu ve Sarah, Sammy ve Colt gibi bir durum aramadığınızı biliyorum. Ve sen ve Hunter muhtemelen ikiniz de biraz sahiplenicisiniz."

Kesinlikle öyleydim.

Hunter da kesinlikle öyleydi.

"O adamlar sizi izimizden uzak tutmak içindi," dedim hafifçe. "Hepsi bu kadar."

"Ama bu o çocuklar için biraz boktan değil mi? Yani çoğunun ilk randevularının bile iyi geçmediğini biliyorum ama Hunter'ın, eve gerçekten onun yanına geliyorsa biriyle çıkmanı sorun etmeyeceğini düşünemiyorum."

"İkinci sorunuz bu mu?" Ben sordum.

Haley içini çekti, bisküvi ve et suyundan bir ısırık alırken kaşlarını çatı.

"Tamam, tamam. İkinci sorum, düğün ne zaman?"

Dramatik bir nefes alma numarası yaptım. "Çok büyük bir sıçrama yapıyorsun." "O senin nişanlın. Ne yani, ikiniz on yıllık bir ilişki mi yaşayacaktınız?"

nişan?"

Lanet olsun. Hunter neden nişanlı olayına girmek zorundaydı ki? Neden erkek arkadaş değil? Bu her şeyi çok daha karmaşık hale getirmişti.

"Belki," dedim. "Asla bilemezsin."

Gülümseyerek başını salladı. "Pekâlâ. Tamam, pes ediyorum. Sana ve bu çılgın hikâyeye inanıyorum ve senin için heyecanlanıyorum. Her zaman seni hak ettiğin gibi seven birini bulmanı istemişimdir ve eğer bu Hunter'sa, o zaman çok heyecanlıyım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Uzanıp elimi tuttu ve beni sıktı. Honey'nin onu yetiştirdiğini böyle anlarda anlayabiliyordum. Ensem diken diken olurken elini geri sıktım.

Omzumun üzerinden baktım ve hemen başımı yemeğime doğru çevirdim.

Josh kafede bir masada oturuyordu, gözleri ikisine odaklanmıştı.

Biz.

Hay sikeyim. İstedğim son şey onun bize yaklaşp

Haley. Eski bir kocam olduğunu bile bilmiyordu ve bu şekilde öğrenmesini istemezdim.

Haley kaşlarını çatı, gözleri geçip gitti. "O adamı tanıyor musun?" "Hayır," diye yalan söyledim.

"Hmm." Kaşlarını çatı. "Ona bize bir sürüngen gibi bakmayı kesmesini söyleyeyim mi?"

"değil," dedim.

"Tamam, şimdi senin için endişeleniyorum. Bir erkekle dövüşme fırsatını asla geri çevirmezsin."

"Dün gece iyi uyuyamadım," dedim. "Havamda değilim." Haley

kaşlarını çatı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Yemin ederim iyiyim," diye tersledim. "Lütfen bana sormayı keser misin?"

Gözlerini kaçırđı, gözleri yaşardı. Ses tonumun çok sert olduğunu fark ederek irkildim.

"Hal, özür dilerim. Sana kızmak istememiştim. Sadece birkaç gün çok garip geçti. Ve seni sormadım bile. Sen iyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye fısıldadı.

Şimdi en iyi arkadaş moduna geçtim. Hemen ayağa kalktım ve masanın onun tarafına geçerek kabinin içine kaydım. "Ne oldu? Ne oldu? Cam bir şey mi yaptı? Onu gömeceğim. Onu dışarı çıkaracağım."

Haley'nin mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Cam ve ben aylardır hamile kalmaya çalışıyoruz. *Aylardır*. Ve bir türlü olmadı. Kendimi başarısız hissediyorum. Kendimi..."

"Siktir," diye fısıldadım, kollarımı ona dolayarak. "Sen başarısız değilsin aşkım. Sen tanıdığım en muhteşem insanlardan birisin Hal. Acı çektiğin için çok üzgünüm."

"Dün regl oldum," diye burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Bunun olabileceğine dair gerçekten çok umutlanmışım. Birkaç gün geciktim ve gerçekten olacağını düşündüm. Ve Cam çok destekleyici. O çok lanet

Tatlı. Ben ağladım, o bana sarıldı ve bize dondurma aldı. O en iyisi. Ama ben bir aile istiyorum. Bir aile için hazırım. Sadece bunun olup olmayacağını bilmiyorum."

"Doktorunuzdan randevu aldınız mı? Ben de seninle geleceğim. Bir randevu ayarlayabiliriz," dedim. "Bakalım sana önerecekleri bir şey var mı, ben de pap testi falan yaptırabilirim."

"Beni daha iyi hissettirmek için pap smear yaptıracak tek kişi sensin," diye homurdandı ve bana doğru eğildi.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımın ve buraya gelmemin tek sebebisin. Ve şimdi Alice, Sarah, Honey ve diğer herkes var."

"Hunter," diye hatırlattı bana.

Hunter. "Evet," diye fısıldadım. "Hunter da. Her şey yoluna girecek. Bir aile kurmanın pek çok yolu var."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. Gözlerini sildi ve kabine yaslandı. "Bunu senin üzerine yıktığım için özür dilerim."

"Sen neden bahsediyorsun? Üzülme," dedim. "Birbirimize her şeyi anlatırız."

Bunu söyler söylemez bakışlarım Josh'a kaydı. Masasından kalktı ve tabağının yanına para attı. Gitmeden önce bize bir kez daha baktı.

"Onu tanımadığına emin misin?" Haley temkinli bir şekilde sordu. "Belki bir kez çıkmışsındır," dedim.

"Geçmişin hor görülen aşığı, onun mantıksızca pürüzsüz parmaklarının arasından Hunter Harlow'un sert ve hazır ellerine kayıp gittiğin için yıkılmış."

Bir kahkaha patlattık. Omzumu onunkine çarptım ve tabağından bir parça pastırma çaldım.

"Bu hafta hâlâ üçlü randevuya çıkıyor muyuz?" Haley sordu.

"Evet," dedim, bir fikir oluşmaya başlamıştı. "Üçlü buluşma yerine bunu küçük bir partiye dönüştürsek nasıl olur? Alice, Katie ve Anna'yı da davet edebiliriz."

Ne kadar çok insanımız olursa, incelemekten kaçmak o kadar kolay olacaktı.

"Ohhh," Bu Haley'nin onaylama sesiydi. "Tamam. Yani, bu İş. Alice'e birini ayarlamamız gerektiğini hissediyorum."

İkimiz de arkadaşımıza baktık ve ben başımı salladım. "Ateşli birini tanıyor musun?" "Eminim birimizin vardır. Etrafa sorarım."

"Mükemmel," diye kıkırdadım. "Hunter'ı hepimizle sosyal olmaya zorlama zamanı."

"Ve sonunda tüm dünyanın ikiniz hakkındaki gerçeği öğrenmesine izin vermek için." Yeniden midemin bulandığını hissettim. "Evet. O da var."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gun3ec

Market her zamankinden daha kalabalıktı. Birkaç tanıdık yüze gülümsedim ve kuru et rafını temizleyip arabamı et reyonuna doğru sürerken sohbet etmek isteyecek kişilerden uzak durmak için elimden geleni yaptım.

Telefonum çaldı ve bakmadan açtım. "Alo?" "Selam hayatım. Ben annen."

Bir attım. "Hey, anne, o senin oğlun."

Kıs kıs güldü. "Sen misin? Sen benim oğlum musun? Neden benden Emma'yı saklıyorsun?"

Taze biftek parçalarına doğru ilerlerken yüzümü buruşturdum. Ona ne söylemem gerekiyordu? Lynn Harlow'a yalan söylemek asla iyi bir fikir değildi.

"Pek çok nedeni var," dedim belli belirsiz.

"Hmm." Tanrım, bu tonu biliyordum. Bunu yemiyordu. "Biliyor musun, Facebook'tan öğrendim. Facebook, Hunter."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Özür dilerim. Son zamanlarda çok şey oldu."

"Telefon numaram var, değil mi? Ve ne tesadüftür ki aynı çiftlikte yaşıyoruz. Sen sadece benim oğlum değilsin, aynı zamanda komşusun. Son kontrol ettiğimde telefonun ve kamyonun gayet iyi çalışıyordu."

"Öyle." Sepete birkaç biftek eklerken homurdandım. "Dükkânda bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet. Biraz tavuk ve patates alıp gelmeye ve neler olduğunu açıklamaya ne dersin?"

Lanet olsun. Bunu gerçekten yapmak istemiyordum. Herkese yalan söyleyebilirdim, ama anneme? O bilirdi. Lynn Harlow beni, Cam'i ve Sammy'yi herkesten daha iyi tanırdı ve ondan bir bok kaçmazdı. Bunu hepimiz defalarca öğrenmiştik.

"Yapamam," dedim. "Yapacaktım-"

"Yapılacaklar listenizin ne kadar uzun olduğunu biliyorum ama yine de sormuyorum. Babam birkaç saatliğine evden çıktı, onun için endişelenmene gerek yok. Yarım saat sonra görüşürüz."

Ben tartışmadan telefonu kapattı. Bir süre telefonumun ekranına baktım ve küfrederek cebime geri koydum. Lanet olsun. Bunu gerçekten yapmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Teknik olarak seçme şansım vardı. Ama eğer gitmezsem, onun yerine benim kapıma gelecekti. Ve bu kesinlikle olmasını istediğim bir durum değildi. Yaşadığım sürece bunun sonunu asla duyamazdım.

Biftekleri tavukla değiştirdim ve ardından patates almak için sebzelere yöneldim. Onları sepete koyduktan sonra kasaya gittim. Sıralar yavaş ilerliyordu ama bu bazen küçük bir kasabada olmanın bir parçasıydı. Bir tanesine katıldığımda iç çektim, sabırla beklerken bara yaslandım.

"Burası berbat bir yer."

Sinirlerim gerildi ve bir an için gözlerimi kapattım, sahip olduğum her irade kırıntısını buldum. Sonra arkamı döndüğümde Josh'un elinde bir el sepeti, çirkin yüzünde alaycı bir ifadeyle orada durduğunu gördüm.

"O zaman git," dedim.

"Nişanlın bana şirketi satsın, ben de ," dedi. "Fortune 500 şirketi yönetmeyen iyi bir eş istemiyor musun? Senin köylü çocuklarını doğuracak birini?"

"Sana sağlam bir tavsiye vereceğim," dedim. "Ya çeneni kapatacaksın ya da seni bir markette eşek sudan gelinceye kadar döveceğim."

"Yapmazsın," diye homurdandı. "Ben sadece sana gerçeği söylüyorum. Seni biraz beladan kurtarmaya çalışıyorum. Emma'nın burada uzun süre kalacağını sanmıyorum."

"Peki hangisi? Seçenekler şirketi yönetmek için ayrılması mı yoksa burada kalıp şirketi gezegendeki en küçük adama satması mı?"

Gözleri öfkeyle parladı, yanakları kızardı. "Gerçek Emma'yı tanımıyorsun."

"Onu senden daha tanıyorum," dedim. "Zeki ve yetenekli olduğunu biliyorum. Aklına her şeyi yapabileceğini biliyorum. Onun senden daha iyi olduğunu biliyorum."

asla olamayacaksın. Seninle neden evlendiğini anlayamıyorum ama senden neden boşandığını kesinlikle anlayabiliyorum."

Boşanmasından bahsetmişken. Şimdi bu orospu çocuğunun onu tokatladığını hatırladım.

"O da sana aynısını yapacaktır. Kiminle sevişiyorsa onunla sevişmeye devam edecek-"

İlk yumruğu ben attım. Ve tanrım, tatmin ediciydi. Josh'un mükemmel burnu yumruğumun altında ezildi ve kafası geriye savruldu. Karo zemine çarptı ve bayıldı.

Peki o zaman.

Bu kadar kolay düşeceğini tahmin etmemiştim. Başımı kaşıdım, şimdi ne yapacağımdan emin değildim.

"Hunter Harlow, ne halt ediyorsun?"

Şerif Bud'ı görmek için başımı kaldırdım. Belli ki izin günüydü, çünkü üzerinde kadife bir eşofman vardı ve karısı gözleri kocaman açılmış bir şekilde yanında duruyordu. Belli ki gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Kendimi savunmak için, nakavt olmasını beklemiyordum," dedim. "En azından bana bir yumruk atar diye düşünmüştüm."

Bud başını salladı. "Lanet olsun. Bugün izinliyim, Harlow."

"Evet, yani diğer mi bakacaksın? Zaten bunu hep yapıyorsun."

"Günün ortasında marketin ortasındayız," diye yakındı.

Etrafımda bana bakan herkese bir göz attım. "Bu adam nişanlım Emma Madden hakkında bazı kaba sözler söyledi." Açıkladım. "Eski sevgilisi ve işe yaramazın teki, o yüzden söylediklerinden sonra öylece çekip gitmesine izin veremezdim."

Bunu mırıltılar izledi. Josh boşalmaya başladığında Bud'ın gözleri öfkeyle parlıyordu.

İçeride

n. "Bud, ben bir şey görmedim." Önümdeki kadın söyledi.

Onu tanıdığımı fark ettim. Lee Zeller'ın kız arkadaşıydı. Lee yerel bir Yıllar boyunca sayısız kez yardım ettiğim bir elektrikçiydi. En son, ona domates bitkilerinin ölmesini nasıl engelleyeceğini göstermiştim.

Göz kırptı ve sonra kasiyere bakmak için döndü. "Bir şey gördünüz mü?"

"Hayır, hanımefendi, yapmadım."

Bud'ın karısı kolunu çekiştirdi. "Sen de aynı lanet şeyi yapardın."

Nefesinin altından bir homurtu çıkardı.

"Ve bugün izinlisin," diye hatırlattım ona.

"Ne oluyor lan?" Josh yavaşça mırıldandı. "Lanet burnumu kırdın! Seni aptal taşralı amcık!"

Lee'nin kız arkadaşı alay etti.

Sahte bir masumiyetle ellerimi kaldırdım. "Sana dokunmadım."

Çenesinden seksen dolarlık tişörtüne kan damlarken yüzü öfkeyle buruştu.

"Herkes bana yumruk attığını gördü!"

"Ben bir bok görmedim," dedi. "Başka kimse var mı?" "Hayır," dedi kasiyer.

"Ben de bilmiyordum," dedi Bud'ın karısı. "Yine de biraz kaybolmuş görünüyorsun, tatlım." "Bana tatlım deme, seni cadaloz."

Bud'ın ifadesi bozuldu. "Bir kez daha düşündüm de, sanırım bugün çalışıyorum."

Josh'a "İyi şanslar," dedim. "Ayrıca, bundan sonra Citrus Cove'dan defolup gitmen gerekiyor. Eğer bir daha Emma ya da bu kasabadaki herhangi biri hakkında böyle konuşursan, bunun bedelini çok ağır ödersin."

Arkamı döndüm ve ardından gelen kaosu görmezden geldim. Yiyeceklerimin parasını ödeyip kamyonetime gitmeyi başardığımda, bir polis aracı yanaşmıştı ve Josh, Bud ve başka bir memurla tartışıyordu.

Bud işinde berbattı. Son iki yıl boyunca sayısız kez her şeyi berbat ettiğini görmüştüm ve polis hakkında söyleyecek olumlu bir şeyim yoktu ama bu işe yaramıştı. Josh'a sırttım, onu tersledim, sonra kamyonetimi yükledim ve park yerinden ayrıldım.

Emma'nın ön kapısından zorla girmeye çalıştığından beri o adamı yumruklamak istiyordum. Parmak eklemlerim acıdı ama buna değdi. Eve doğru giderken sırttım ama garaj yolundan ailemin evine doğru ilerlerken midem düğümlendi.

Park edip arkama yaslandım ve kendimi hazırladım. Buna asla hazır olamayacaktım.

Patates ve tavuk torbasını aldım ve kamyondan atladım. Merdivenlerden yukarı çıkarken ön kapı açıldı. Annemin yanağına bir öpücük kondurdum.

"Yeterince uzun sürdü," diye azarladı.

"Markette bir adamı yumrukladım," dedim. "Aman Tanrım. Neden?"

"O Emma'nın eski kocası," diye açıkladım, eski koca kısmını atlayarak. "Çirkin. Bunu hak etmişti. Sonra Bud'ın karısına cadaloz dedi."

"Oh. Bu kötü bir karardı. Bud'ın kıcını kaldırmasını sağlayacak tek şey karısına hakaret etmektir."

"Anlaştık." Çantaları mutfığa götürdüm ve tezgâhın üzerine koydum. Lavaboya baktım ve küfrettim. "Bunu tamir etmeyi unuttum."

"Babam çoktan tamir etti," dedi.

"İki kez kontrol edeceğim," dedim, çoktan diz çökmüştüm. Dolabı açtım ve kendi kendime mırıldanarak altına baktım. Yine de haklıydı, adam tamir etmişti. Birkaç şeyi tekrar kontrol ettim ve ayağa kalkarak onun her şeyi bilen bakışlarıyla karşılaştım.

"," dedi bana *bakarak*. "Dökül bakalım."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim. Ve bu lanet gerçektir. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Emma'ya sırlarını saklayacağıma dair söz vermişim ama şimdi burada dururken o yükün ağırlığını hissediyordum. "Söyleyecek fazla bir şeyim yok anne. Onu seviyorum."

"Bahsettiğimiz kişi *Emma*." Süper kahraman algısıyla gözlerini bana dikti. "Buraya taşındığından beri yüzün mosmor olana kadar tartıştığın Emma."

"Biliyorum," dedim.

"Yani bana bunun bir oyun olduğunu mu söylüyorsun? Yoksa ne? İkiniz aynı odada zar zor durabiliyorsunuz, tatillerde bile."

"Farkındayım," dedim. "Ve sana söyleyebileceğim tek şey onu sevdiğim." "Ne demek bana söyleyebileceğin tek şey bu?"

"Söyleyeceklerim bu kadar," dedim kararlı bir şekilde. "Herkes işimize karışıyor ve ben sadece biraz mahremiyet istiyorum."

Uzun bir iç çekiş. "Hunter, bu senin karakterine hiç uymuyor. Emma'yı seviyorum ama birbirinizden bu kadar hoşlanmadığınıza göre ikinizin bir araya geleceğini hiç düşünmemiştim."

Tek yapabildiğim omuz silkmekti, bu da onun başını sallamasına neden oldu.

"Tüm çocuklarım arasında beni ilk grileştiren sensin," diye mırıldandı.

Kıkırdamadan edemedim. "Grilerimi oradan mı aldım?"

Bana başını salladı ama gülümsedi. "Muhtemelen, ne yazık ki. Şimdilik tüm bunların peşini bırakacağım ama bilmenizi isterim ki gerçeği öğreneceğim. Hiçbiriniz annenizden bir şey saklayamazsınız. Tatlımla bu konuyu zaten konuşuyorduk ve eliniz kurabiye kavanozundayken yakalandığınızda neye benzediğinizi biliyorum."

Yüzümü buruşturdum. Yine de bu ertelemeyi takdir ettim. "En azından babam gibi onu hak etmediğimi söylemedin."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "O... Bilmiyorum Hunter. Özür dilerim. Babanı seviyorum ama sana karşı hep daha sertti. İlk öğrendiğimde biraz incindim ve histerik oldum çünkü bunu bizden saklamanın büyük bir şey olduğunu düşündüm."

"Özür dilerim," dedim. "Ama kendimce sebeplerim var. Ve mümkün olduğunda bu nedenleri sana anlatacağıma güvenmeni istiyorum."

"Bunu yapabilirim," dedi. Gözleri kısıldı. "Kendine iyi bakıyor musun? Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum," dedim. "Elimden geleni yapıyorum. Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Senin için her zaman endişeleneceğim," dedi.

"Diğer herkes için endişelenme yeteneğimi de senden aldığıma eminim."

"Muhtemelen. Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyleyeceğine söz ver." "Söz veriyorum," dedim hemen.

Başını salladı ve bir parça rahatlar gibi oldu, omuzları yumuşadı. "Pekâlâ. Eğer takılmak istersen akşam yemeği hazırlamaya gidiyorum."

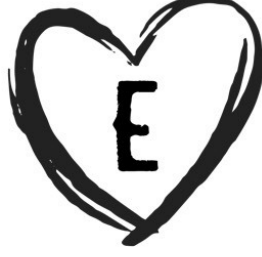
"Sanırım yapacağım," dedim. "Tamir edilmesi gereken başka bir şey var mı?"

"İstersen çamaşır makinesine bakabilirsin. Son zamanlarda tıkırdıyor."

". "

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

emmmD

Birkaç gün Hunter'dan uzak durmayı başardım ama Cumartesi günü geldi ve dünyanın en kötü aktörleri olmaya geri dönmek zorunda kaldık.

Kapısını çaldım, beklerken güneş gözlüklerimi yukarı kaldırdım. Donnie'yi evde bırakıp Hunter' kapısına gitmeye karar verdim, aksi takdirde meşgul olduğunu iddia edeceğini biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen öyleydi de. Ama bir noktada konuşmamız gerekiyordu, değil mi?

Başlangıçta bu üçlü buluşmayı öneren oydu. Artık küçük bir parti olduğu için iyi ve sağlam bir oyun planına ihtiyacımız vardı. En yakın arkadaşlarımızın ve ailemizin nişanlı olduğumuza inanmalarını sağlayacak kadar iyi bir plan.

Neden bunu tekrar yapıyorum? Ve neden gerçek olamıyor?

Gergin bir şekilde ayağımı yere vurdum. Bu gece Cam ve Haley'lerde her zamanki gibi ızgarada yemek, içki, oyun ve takılma olacaktı. Bu kez odak noktası biz ve aramızdaki etkileşim olacak, nişanlılığımız mercek altına alınacaktı.

Aslında bir kabus.

"Hunter!" Tekrar kapıyı çalarak bağırdım.

Kamyoneti buradaydı. Ne halt ediyordu? Neredeyse öğlen olmuştu.

Küfrünü duyana kadar kapıyı hızla çaldım. Kapı hızla açıldı ve orada durdu, belinde bir havlu, sırılsıklamdı. Bakışlarım kaslı göğsündeki kılları, güneşte kaldığı için bronzlaşmış çizgileri takip etti. Havlunun altındaki şişkin hatlarını ve kalçalarını.

Lanet olsun. Neden yine buradaydım?

"Tanrı aşkına, kıvılcımlar," diye homurdandı ve hemen kapıyı çarptı.

"Bekle!" Bağırdım, yanaklarım şimdi bir itfaiye arabası rengindeydi. *Bu sahte, bu sahte, ondan hoşlanmıyorum, o seksi tesisatçı değil, o sadece Hunter.* "Konuşmamız gerek!"

"Neden aramadın lan?!"

Kapıyı açtım ve başımı içeri soktum. Arkasını döndü, havlu ayaklarının dibindeydi.

Mükemmel bir kıcı vardı.

Ağzım açık kaldı.

Omzunun üzerinden bana bakıyordu, çenesi kaskatı kesilmişti, alnında damarlar tıkırdıyordu. "Ön tarafı da görmek ister misin?"

"Um," diye ciyakladım. "Um..."

"Hayatımın aşkı, bana işkence etmek için cehennemden gelen yaratık, ilk tanıştığımızda beni kelimenin tam anlamıyla şoklayan kadın - ya içeri gel ve iyi bir kız gibi kanepede otur ya da git."

Havluyu yere bırakıp başını sallayarak ve nefesinin altında mırıldanarak koridorda ilerlemeye devam edince beynim kısa devre yaptı. Yatak odasının kapısını arkasından çarptı.

Pekala.

Gitmiyordum.

İçeri girip kapıyı kapattım ve evin etrafına bakındım. Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu kadar çok bitki beklemiyordum. Hepsi geliyor, çiçek açıyor, pencerelerden içeri dolan güneş ışığını emiyorlardı. Tüm kulübe narenciye temizleyicisi ve kullandığı sabun gibi kokuyordu.

Midem yavaşça takla attı.

Bunu yapabiliriz. Bu geceyi atlatabiliriz. Başka seçeneğimiz yoktu.

HUNTER kamyonetini Cam'inkinin arkasına park etti. Görünüşe göre herkes çoktan gelmişti. Sammy'nin arabası çimlerin üzerine, Katie'nin koca kamyoneti ve Alice'in cipi de yanına park etmişti.

Hunter bana bakarken kalbim hızla çarpıyordu. "Bunu yapmak zorunda olduğumuza emin misin?" diye sordu.

"Bu senin fikrindi!" Tısladım. "Madem yapmak istemiyordun, neden bu öneriyi yaptın?"

"Josh'un gitmiş olacağını ve bu işin şimdiye kadar biteceğini sanıyordum," dedi. Bir nefes verdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Josh hakkında bir şey söylemeyi unutmuş olabilirim."

Aman Tanrım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu dükkânda yumruklamış olabilirim."

"Hunter," diye tısladım. "Ne?"

Omuzlarını silkti. "Benimle yüzleşti. Bazı kötü şeyler söyledi. Ona yumruk attım. Bayılana kadar dövdüm. Bud her şeyi gördü ve her şeyi oluruna bırakacaktı ki Josh ayağa kalktı ve karısına cadaloğ dedi."

"Kahretsin," diye iç geçirdim. "Benimle bir daha konuşmadı." "İyi, güzel. Tamam. Tamam. Pekâlâ. Sana söylediğime sevindim."

Başımı ona doğru salladım ve bir gülümsemeye savaştım. Josh'un nakavt olması fikrine gülmemeliydim ama yine de... "Bir yumruk onu gerçekten yere mi serdi?"

"Evet."

"Keşke bunun fotoğrafını çekseydin."

"İstersen mağazanın müdürünü tanıyorum..."

Bir kahkahayı bastırdım ve bakışlarını tutarak derin bir nefes aldım. "Bu iş , " dedim usulca.

Başını salladı. "Bu iş bizde. Biz iyi oyuncularız."

"Beni tekrar öpecek misin?"

"Yapmak , değil mi?"

" ama," diye tısladım. "Bu bir angarya değil."

Bir anlık çekicilik duman olup uçtu. Kamyonetten inerken ona ters ters baktım ve dönüp kapıyı açmasını bekledim. Kamyonetin içine uzanıp beni yakaladığında şaşkınlıkla ciyakladım ve midemi altüst eden bir kolaylıkla beni ön koltuktan kaldırdı.

Uzaktan gök gürültüsü geliyordu. İkimizin de bakışları toplanmakta olan kara bulutlara çevrilmişti ki, onun ellerinin hâlâ üzerimde, benimkilerin de onun üzerinde fark ettim.

"Lanet olası bahar fırtınaları," diye mırıldandı. "Hatırlat da radarı kontrol edeyim. Eğer kötü bir fırtınaysa, kontrol etmek için çiftliğe gitmem gerekebilir."

"Tamam," dedim. "Yardıma ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver..."

Yavaşça kaşlarını kaldırdı. "Çiftlikte bana yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Yani... hayır. Tabii ki hayır." Neden tam olarak bunu teklif etmişim ki?

"Çamura bulanmış olsan çok iyi görünürdün,"
diye dalga geçti. Göğsüne vurdum. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"Flört etmeyi," diye
tısladım.

"Benimle flört ediyordun."

"Etmiyordum," diye
homurdandım.

Kesinlikle öyleydim.

Hunter bana bakarken elini sıkıca kavradı. Çene çizgisi boyunca uzanan koyu renkli kirli sakalları özenle tıraş edilmişti ve en iyi tıraş losyonu gibi kokuyordu. Kahverengi gözleri yumuşadı. "Bunu yapabiliriz, kıvılcımlar," diye fısıldadı.

"Evet," dedim. "Yapabiliriz. Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, buna gerek yok. Özür dilemene ihtiyacım yok. Sadece güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Josh gidene ve bu iş bitene kadar da güvende olacağını sanmıyorum."

"Onlara bu gece söyleyebiliriz," dedim usulca. "Oraya gidip onlara şimdi söyleyebiliriz."

"Hayır," dedi. "Bunu seninle yapmayı kabul ettim. Sana bir söz verdim. Sonuna kadar gideceğiz." "Emin misiniz?"

Başını salladı. "Her şeyden daha
gerçekçi." "Tamam. Sana güveniyorum."

Hunter gamzelerini parlattı. "Büyük hata, kıvılcımlar."

Gözlerimi devirdim. "Sana bir lakap takmam lazım. Mesela..."

"Kovboy mu? Efendim? *Baba*?"

Hiçbiri işe yaramadı ama sonra anladım. Ona bakarken yüzüme geniş bir sırıtma yayıldı.

"Gamzeler."

Erkeksi tavrını korumaya çalışırken dudakları çekildi. "Bana gamzeli diyemezsin."

"Elbette yapabilirim."

"Ben çiftçilik yapan ve bir şeyleri tamir eden sert bir adamım. Bana diyemezsin

gamzeler."

"Lütfen?"

Kasıtlı bir iç çekiş yaptı. "Tamam. Gel hadi."

Beni bıraktı ve elini uzattı. Elini tuttuğumda avuçlarımız birbirine değdi, nasırları nabzımı hızlandırdı. Beni nazikçe, güven verici bir şekilde sıktı ve ön kapıya doğru ilerledik.

Durakladık. "Bunu biz hallederiz," diye fısıldadım. "Bu sahte," diye hatırlattı bize.

"Evet. Çok sahte. Yaptığımız hiçbir anlamı yok."

"Yani... çok öpüşsek de olur."

"Doğru." Kalbim küt küt atıyordu. "Bol bol sarımsak yemeye dikkat edeceğim."

Hunter elimi tekrar sıktı ve sonra kapıyı açtı, vücut dili değişmişti. "Geldik," diye seslendi.

Karşılandığımızda herkesin sesi birbirine karıştı. Beni mutfağa götürdü, çok sevdiğim insanlarla sayısız kez bulduğum bu mutfak canımı acıtıyordu. Sarah yüzünde yapış yapış bir gülümsemeyle Sammy'ye yaslanmıştı. Colt onun diğer tarafındaydı ve kaşları yavaşça kalkıyordu.

Colt kollarını kavuştururken, "Vay, vay, vay," dedi. "Birbirlerinin boğazına bıçak dayamış değiller."

Katie'nin bir elinde bira vardı, karısı Anna da yanında duruyordu. "El ele bile tutuşuyorlar," diye alay etti.

"Ha ha, çok komik," dedim.

Alice ve Haley mutfağa girdiler ve dikkatleri bana yöneldi. "Vay, vay," diye seslendi Alice. "Mutlu çiftimiz burada."

"Ve hâlâ yüzük yok," diye belirtti Cam.

"Aman Tanrım," dedim dramatik bir şekilde. "Bir yüzük olacak. Hepiniz Hunter'a çok yükleniyorsunuz." Aslında bunu kastetmiştim. Ben kendi payıma düşen ikna çabasını göstermiş olsam da, herkes bu konuda ona daha sert davranıyor gibiydi. Bu beni kızdırmaya başlamıştı.

Hunter beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü. "Gördün mü? Samimi olmaktan çok daha fazlasıyız."

Haley kollarını kavuşturdu. "Vay canına, bir kafa öpücüğü."

İçimi çektim ve Hunter'ın yüzüne döndüm. Parmak uçlarımda yükseldim, başını tuttum ve onu bir öpücüğün içine çektim.

Ağzını benimkine değdirdiğinde koyu kahverengi gözlerinde sıcaklık parladı ve sonra beni tamamen kendine çekerek nefesimi kesecek kadar sert öptü. Beni bıraktığında başımın döndüğünü hissettim, herkes alkışlarken aptal gibi gülümsedim.

"Hepiniz pisliksiniz," diye homurdandı Hunter. "Ne yapıyoruz biz?"

Cam, "Mümkün olan tüm yiyecek ve alkol, iyi müzik ve birbirimiz var," dedi. "Yumulun."

Hunter beni kurtlara bırakmadan önce elimi bir kez daha sıktı. Bardan bir elma şarabı alıp Alice'i kucaklamaya gitmeden önce ona göz kırptım. Kızıl saçlı muhteşem bir yabancı gördüm ve kaşlarımı kaldırdım.

"Kim o?" Ben sordum.

Alice sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Bana ayarlamaya çalıştıkları kişi buydu."

Oh, evet. Alice'i tanıştıracak birini bulmak için Haley'den aldığım küçük yan görevi unutmuştum. "Senin tipin mi?"

Alice burnunu kırıştırdı. "Olabilir. Benim tipim güne göre değişir."

"Peki... kim o?"

Kaşlarımı çatmama neden olan bir rahatsızlıkla yer değiştirdi. "Sammy'nin davet ettiği tanınmış bir şarkıcı-söz yazarı. Jenna Hart."

Ağzım açık kaldı. Bu ismi biliyordum. Country müziğe çok aşina değildim ama yine de kim olduğunu biliyordum. Birkaç yıl önce viral olan bir şarkının ona ait olduğuna yemin edebilirdim. "O şarkıyı o yazmamış mıydı?..."

"Eski kız arkadaşı hakkında mı? Evet."

Alice'in sesindeki acılık karşısında kaşlarımı çattım. "Onu tanıyor musun yoksa?"

"Tabii ki hayır."

"Oh." Ünlü birini tanımak tam bir Harlow'a göreymişti. "Muhteşem biri," dedim.

Alice gözlerini odanın diğer ucuna dikti ve zorlukla yutkundu. "Evet, öyle."

Jenna, Anna ve Katie ile sohbet ediyordu. Günlerce süren kıvrımları, yumuşak dalgalar halinde dökülen canlı kızıl saçları ve kollarını, göğsünü ve sanırım sırtını boyayan dövmeleriyle uzun boyluydu. Kısa siyah bir etek ve düz ayakkabı giymiş, kolundaki gül dövmelerini gösteren kırmızı bir üst giymişti.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Şu anda bir erkekten daha iyi değilim."

Alice homurdandı. "Sen ve ben, her ikimiz de. Ama sen Hunter'la birliktesin, unuttun mu?"

"Evet, ama benim gözlerim var, ."

Alice bana kıs kıs güldü ve kabarık buklelerini omzunun üzerinden itti. Bana düz bir ifade vermeden önce bakışları tekrar Jenna'ya kaydı. "Yani

Bana birini ayarlamak Haley'nin fikri miydi yoksa senin mi? Dikkatimizi ana yemekten uzaklaştırmaya çalışıyorsun, ha?"

Lanet olsun. Herkes beni çok iyi tanıyordu. "Bu fikre ben de katkıda bulunmuş olabilirim," diye itiraf ettim. "Yani, seni tanıştırmak için seksi birini bulmamızı önerdim ve onlar da bunu başardı."

"Şu anda biriyle çıkmadığımı biliyorsun," diye tısladı. "İşletmem gereken bir kafe var.

Ve sonra... Sıradan bir şey yapamıyorum."

İçim burkuldu. Sadece ufak tefek şeyler biliyordum ama Alice'in birlikte olduğu son kişi onun kalbini kırmıştı. O sürtük her kimse, kaybetmişti. Alice en iyilerin en iyisiydi ve şu anda en yakın arkadaşlarımdan biriydi. "Özür dilerim, gündelik işler yapmadığımı unutmuşum. En azından göz alıcı. Ama not ettim, Bayan Çok Meşgul."

Alice bana vurdu. "Seni affediyorum. Ve evet, o güzel ve ünlü biri. Sammy ona kimin geleceğini söylediğinde Haley neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Ayakkabı dolabının tozunu bile aldı."

Bana bu konuda mesaj atmamış olmasına şaşırmıştım. Haley'nin gözleri merakla parlayarak önümüzde belirmesiyle bir endişe titreşimi kesintiye uğradı.

"Siz ikiniz ne komplo kuruyorsunuz?" diye sordu.

Alice, "Bana tuzak kurma konusundaki başarısız girişiminden bahsediyoruz," diye çıkıştı. Haley'nin yüz ifadesi meydan okumayla sertleşti. "Bunu göreceğiz.

Gel bakalım. İkinizi tanıştırayım."

"Bana katılacak ateşli bir şarkı yazarından bahsetmedin," dedim.

Haley Alice ve beni Jenna, Katie ve Anna'nın yanına sürüklerken sırtıttı. Katie bana göz kırptı, kolunu Anna'ya doladı. Birlikte her zaman çok tatlı oluyorlardı.

"Jenna, bu Alice Belrose," dedi Haley. "Ve Emma Madden."

Jenna'nın gülümsemesi tüm odayı aydınlattı. "Merhaba Alice." Elini Alice'e uzattı ve yosun yeşili gözleri Alice'in üzerinde gezinirken el sıkıştılar. Sonra elini uzatarak bana baktı. "Emma Madden..." dedi yavaşça, mırıldanarak.

Ensemde iğneler battı ve arkama dönüp baktığımda Hunter'ın bizi izlediğini gördüm. Ben dikkatimi tekrar Jenna'ya vermeden önce gözlerini kıstı.

Başını öne eğdi. "Soyadın çok tanıdık geliyor." "Oh," dedim.

"Yani... tanınmış bir isim sanırım." "Bekle, Madden ailesiyle bir akrabalığın mı var?"

Isı ensemde yukarı doğru süzüldü. "Öyleyim."

Kaşları sempati içinde birbirine yaklaştı. "Kaybınız için üzgünüm o zaman. Kuzenlerimden biri Sacramento'da Madden için çalışıyor. Michael Madden öldüğünden beri her şeyin çok kötü olduğunu söyledi."

Vücudumdaki kan çekildi. Haley kaşlarını çatarak bana baktı. "Bekle? Michael senin babanın adı değil mi?"

"Hayır," dedim, sesim titreyerek.

Sikeyim. *Siktir, siktir, siktir.* Tekrar Hunter'a baktım ve bakışları benimkilerle kilitlendi. *İmdat, imdat, kurtarın beni, lütfen.* Kaşlarını çattı ve hemen Cam ile Colt'u benim için bıraktı.

Alice bana uzun bir *WTF oluyor* bakışı attı, ama sonra o ve Jenna tekrar Katie ve Anna ile sohbet etmeye başladılar, onların konuşmaları benim neden olduğum garipliği yumuşattı.

Haley kolumdan tutup beni yana çekerken gözlerini benden ayırmadı. "Emma," diye fısıldadı Haley. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Gözlerimi hızla kırıştırdım, gözyaşlarımın eşiğindeydim.

Haley'nin babamın ölümünü bu şekilde öğrenmesini istemiyordum. Bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyordum, burada değil. Şimdi değil.

Lanet olsun. Panik beni dondurmaya başladı ama sonra geniş, sıcak bir el belime yerleşti. Hunter'ın kokusu bana çarptı ve onu oksijen gibi içime çektim.

Hunter beni kendine çekti. "Hey, kıvılcımlar," dedi nazikçe. "Aç mısın?"

"Bundan haberin var mıydı?" Haley Hunter'a bakarak sordu. "Bırak onu," diye homurdandım.

Haley kararlı bir şekilde, "Hayır, bunu bırakmayacağım," dedi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Hunter yumuşak bir sesle. "Ama Emma'nın midesinin guruldadığını ta oradan duyabiliyorum, o yüzden sanırım onu biraz çalacağım."

Haley bize ters ters baktı. Konuşmak için ağzını açtı, kapattı ve topuğunun üzerinde dönerek oturma odasını terk etti. Onun yukarı çıkışını izledim ve ellerimi birbirine kenetledim.

Hunter beni arka kapıya doğru yönlendirdi. Bunaltıcı geceye adım attık, fırtınalar yaklaşırken havada ağır bir yağmur kokusu vardı.

"O da neydi öyle?" diye fısıldadı.

"Jenna'nın babamın şirketinde çalışan bir kuzeni var," diye fısıldadım.

"Kaybım için başsağlığı diledi. Haley de babamın adını hatırladı."

"Siktir."

"Onunla konuşmam gerek. Tanrım, panikliyorum."

"Nefes al," diye fısıldadı. "Ben . Her şey girecek." "Bir iğneye ihtiyacım var," dedim. "İkimizin de iğneye ihtiyacı var. Hadi gidip iğne olalım."

"Emma, Haley'le konuşmalısın," dedi. "Haley senin en iyi arkadaşın. Eminim arkasından iş çevirdiğimizi düşündüğü için çoktan incinmiştir."

"Bunu bugün yapamam," dedim. ". "

"Senin bir yüzleşmeden geri adım attığını hiç görmedim."

"O zaman birini sevdiğimde nasıl davrandığımı hiç görmedin," dedim sesim titreyerek. "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Onu incitmek istemiyorum. I..." "Emma, bazen sevdiğimiz insanları incitiriz. Bazen işleri berbat ederiz.

Bazen istemediğimiz şeyler söyleriz ve yapmamamız gereken şeyler yaparız. Ama bundan kaçmak? Kaçmak mı? Söz veriyorum bunun hiçbir faydası yok."

Ona baktım ve bu adamın tüm hayatım boyunca nerede olduğunu merak ettim. Şimdi, her zamankinden daha fazla, bunun gerçek olmasını diliyordum. Hunter'ın beni gerçekten hor görmemesini diledim. Keşke...

"Shotlar," diye mırıldandım. "Çekim yapmak istiyorum."

Beni inceledi ama sonra başını salladı. "Pekâlâ, kıvılcımlar. Hadi gidip atış yapalım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gun3ec

EMMA bir iniltiyle bana doğru yığıldı. Onu kucağıma alıp bir prenses gibi tutarken yalpaladım.

"Bu gece siz kalıyorsunuz," dedi Cam. "Misafir odasını kullanabilirsiniz."

"Ben... Aslında, evet."

Doğru düzgün göremiyordum bile. Emma ile shot yapmak dünyanın en kötü fikriydi. Benim dörtte birim kadardı ama dört kat daha fazla içki içebiliyordu.

Saat gece yarısıydı ve herkes ya evi boşaltmış ya da evde kalıyordu. Sarah, Colt ve Sammy diğer boş yatak odasına sıkışmışlardı.

Bu da bir tane kaldığı anlamına geliyordu.

"Hunter," diye mırıldandı Emma. "Hunter. Bence gerçekten çok seksisin. Ama aynı zamanda tam bir pisliksin."

"Kanepede uyurum," diye . Cam kaşlarını kaldırdı. "Kanepede mi?"

Hayatımı sikeyim, dostum.

"Şaka yapıyorum," dedim çabucak. "Uh... İyi geceler. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye iç geçirdi Emma, yüzünü göğsüme gömdü.

Kıpırdamadan ona baktım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Gülünç derecede tatlı bir sarhoştum.

Cam kısık bir sesle kıkırdadı ve sırtımı sıvazladı. "Pekâlâ. Ben kapıyı kilitleyip yatmaya gidiyorum. Yan masaya birkaç şişe su bıraktım çünkü ihtiyacın olacağını düşündüm. Bu akşamdan kalmalığı tedavi etmek için sabah kahvaltısını şimdiden iple çekiyorum."

Başımı salladım ve Emma'yı ekstra yatak odasına taşıyıp kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım. Sırıttı ve gözlerini açarak bana baktı. "Neden benden nefret ediyorsun?"

"Emma," dedim usulca. "Seni yatağa atacağım."

"Sonunda."

"Hayır... Öyle değil." Aman Tanrım. Beni öldürüyordu. Kollarını dolayıp onu yatağa yatırdığımda bana tutunurken kısık bir kahkaha attım. Beni de kendisiyle birlikte çekerek geriye düştü. "Emma. Emma, Emma... Tanrım, tutuşun çok güçlü."

Bacaklarını belime dolamaya başladı ve ben homurdanarak durdum.

On

u. "Emma, hayır. Bunu seninle yapmak istemiyorum," dedim sertçe.

Gözleri büyüdü ve kıpırdamadan bana bakmaya başladı. "Hiç mi?"

İçimi çektim, alnımı onunkine bastırdım. "Sarhoşsun. Sen gerçekten şu anda sarhoş. Herkese her şeyi anlatmamış olman bir mucize." "Sır tutabilirim," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Uyuyabilmen için seni yatağında rahat ettirmek istiyorum. Ben yerde uyuyacağım."

"Yerde uyumak için çok yaşlısın. Sadece yanımda uyu."

Allah kahretsin. Neden sadece bir yatak olmak zorundaydı ki? Tekrar kanepeye gitmeyi düşündüm ama...

"Isırmayacağıma söz veriyorum," diye fısıldadı. "Sert."

Onu tekrar kavradım ve yatağa taşıdım. Topuklu ayakkabılarını yakaladım ve kayışlarını çözmek için mücadele ettim. Cam ve Haley'nin evinde genellikle ayakkabı giymeme kuralı vardı ama bu geceki parti için bunu kaldırmışlardı. Keşke bunu uygulasalardı, çünkü Emma'nın topuklu ayakkabılarının bağlarını çözmek olması gerekenden çok daha zordu. Parmak uçlarım ayak bileklerine, öpücöklere boğmak istediğim saten tenine değdiğinde kıkırdadı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Hayır," diye taklit etti. "Çok huysuz. Çok huysuz."

"Emma," diye homurdandım, bacaklarını kavradım ve onları yerinde tuttum. Baldırlarını kavradığımda kendimi çok iyi hissediyordum. "Kıpırdamayış kes. Ben de sarhoşum, aptal."

"Üzerine kusarsam, beni yine de sever misin?"

Ağzımın kenarı bir gülümsemeye dönüştü. Şu anda söylediğim hiçbir şeyi hatırlamayacaktı, değil mi? "Evet, kıvılcımlar. Üzerime kusan bile seni yine severim."

Topuklu ayakkabılarını çıkarmayı başardım ve onları yere fırlattım. Ben de botlarımı çıkardım ve ona baktım.

Onun ne kadar güzel olduğunu anlatacak hiçbir kelime yoktu. Ona ne zaman baksam, tüm dünyanın durduğunu hissederdim. Tek istediğim hayatımın sonuna kadar onu böyle gülümsetebilmektir.

Başını kaldırdı, sırtı ve sonra tekrar yastığa bıraktı. "Soyunabilir miyiz?"

"Hayır," dedim. "Çıplak olmaz."

"Ama neden? Seni istiyorum. Geçen gün beni izlediğini hayal ettim, biliyor musun? Seninkiler gibi elleri olduğunu düşündüğüm için tesisatçı pornosu bile izledim."

Ne oldu? Sikim kalktı ve sertçe yutkundum. "Emma. Bunu bana anlatmana gerek yok."

"Bunu duymak ister misin?"

"Sarhoşken değil. Bana gerçekten söylemek istediğini biliyorum.

Ve bunu istememelisin."

"Neden istemeyeyim?"

"Çünkü beni delirtiyorsun. Senin için iyi değilim."

"Benim için çok iyisin," diye itiraz etti. başladı ama ben başımı salladım.

"Geri yat."

Eliyle yanındaki boşluğu okşadı. İçimi çektim ve sürünerek battaniyeleri geri çektim. Ters yöne dönmeye başladı ve neredeyse yatağın kenarından düşüyordu.

"Siktir," diye bağurdım ve yere düşmeden önce onu yakaladım. Nefesimin altında küfrederek onu tekrar yukarı sürüklediğimde güldü. "Seni hep yakalıyorum."

"Her zaman sana aşık oluyorum."

Oh. Bir an için her şey durdu. Sertçe yutkundum ve battaniyeleri üzerimize çektim.

"Beni yakalamaktan yoruldun mu?"

"Hayır," dedim. "Asla yapamadım. Şimdi biraz uyu. Diğer her şeyle sabah ilgileniriz."

Yan döndü ve bana baktı. "Bana iğne yaptığına inanamıyorum."
"Ben de seninle shot yaptığıma inanamıyorum." "O
zaman beni çok öptün."
"Eminim öyledir. İyi geceler."
"Ama ya öpüşmekten fazlasını yapsaydık?"
"Emma. Git uyu."
"Peki." Ama sonra gülümsedi, gözleri kapandı. "Onun yerine rüyamda seni
göreceğim."
"Mmhmm." "İyi geceler,
gamzeler." "İyi geceler,
kıvılcımlar."

GÖZLERİM YAVAŞÇA, ACIYARAK AÇILDI, sonra tekrar kapandı. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı odayı sabahın ilk ışıklarıyla dolduruyordu. Neyse ki tüm fırtınalar bizi gerçekten vurmadan geçmişti. *Sikeyim*. Yumuşak bir inilti beni terk etti ve kollarımı içime kıvrılmış bedenin etrafında sıktım, onun sıcaklığı...

Kollarımdaki kimdi?

Emma.

Yumuşak bir mırıltı çıkardı, yüzü göğsüme gömüldü. Gecenin bir noktasında tişörtümü kaybetmişim ama onun dışında ikimiz de hâlâ giyiniktik.

Bu da aletimin kotumun fermuarını zorladığı anlamına geliyordu. Gözlerimi kapattım, kendimi durmaya zorladım ama pek işe yaramıyordu.

Emma kıpırdandı, uzun kirpikleri dalgalanıyordu. Bana bağırmasını ya da beni itip kakmasını bekliyordum ama başını kaldırdı, gözleri yumuşamıştı.

"Merhaba," diye . "Tanrım, başım." "Tüm vücudum."

Gülümsedi ama geri çekilmedi. Bunun yerine parmak uçlarını karnımda gezdirdi, tırnakları tenimi sıyırdı ve beni daha da sertleştirdi.

"Emma," diye
fısıldadım. "Artık sarhoş
değilim." "Ben de
değilim."

"Ve seni dün gecedен daha çok istiyorum."

Lanet olsun. Kontrolümü kaybediyordum. İçimdeki her şey ona dokunmam için çılgılık atıyordu. Onu öpmem için.

"Eğer..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim. "Eğer bunu yaparsak, normale dönme planlarımızı raydan çıkarmasına izin veremeyiz."

"Anlaştık."

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sordum. "Lütfen," diye fısıldadı. "Seni istiyorum."

Yıllardır onu istemek bana lanet bir kamyon gibi çarptı. Onu sırtüstü yatırdım ve altımda kısırdım. Aşağıya, kot pantolonumun şişkinliğine ve onun için ne kadar sert olduğuma bakarken gözleri genişledi. Elbisesinin eteği pürüzsüz kalçalarının üzerinde yükseliyor, dantelli tangası beynimi kısa devre yaptırıyordu.

"Lütfen sik beni Hunter," diye fısıldadı. "Delirmek üzereyim. Tek istediğim beni saatlerce sikmen, tekrar tekrar ve-"

Dudaklarını dudaklarımla ezdim. İlk başta beceriksizceydi, Emma'ya dokunduğumu fark ettiğimde tüm sinirlerim sarsıldı. Onu öpüyordum, aynı yatakta, altımda yatıyordu.

"Tanrım," diye inledi.

Elimi ağzının üzerine kapattım, gözlerim büyüdü. "Sessiz olmalıyız."

Başını salladı ve kalçalarını bana doğru hareket ettirdi, diğer elimi tutup göğsüne götürdü. Onu avuçladım ve sonra elbisesinin askılarını aşağı çektim.

Göğüsleri serbest kalırken saygıyla, "Çok güzelsin," diye fısıldadım. Meme uçları açık kahverengi ve sertti, onları emmem için yalvarıyordu.

Eğildim, dudaklarım tenine değdi.

Tak, tak, tak.

"Kalkın ve parlayın çocuklar. Kahvaltı hazır," diye bağırdı Cam kapının diğer tarafından.

Hemen birbirimizden ayrıldık, ikimiz de inlemelerimizi ısırarak geri çekildik. Emma hemen elbisesini yukarı çekti, gözleri hançer gibi kapıya dikildi. Hayal kırıklığı içinde başımı salladım.

"Kardeşini öldüreceğim," diye mırıldandı Emma.

"Sıraya gir," diye homurdandım.

"Helloooo? Muhabbet kuşları?" Cam aradı.

"Seni duyuyoruz lan!" Gözlerimi kapatarak bağırdım. "Birazdan çıkacağız."

Kendini beğenmiş kıkırdamasını duydum.
Şerefsiz herif. "Kahvaltı," dedi Emma. "Yemek.
Ve sonra..."

Bakışları benimkileri aradı. İkimiz de uçurumun kenarında oturuyorduk, atlamaya hazırдық ve bir kez olsun...

İlk defa bizi durduramadım.

"Kahvaltıdan sonra seni yatağıma sürükleyeceğim. Ya da Donnie için eve gitmen gerekiyorsa senin yatağına."

"Evet," dedi. "Evet," dedi. Tamam. Yemek, sonra köpeği dışarı sal, sonra benim yatağım. Ya da senin yatağın. Ya da duş, çünkü ikimiz de kim bilir ne zamana kadar ayaktaymışız gibi kokuyoruz."

Arkama yaslandım, kalçalarının üzerine oturdum ve elimi uzattım. Elimi tuttu ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürerek nazikçe öptüm. "Anlaştık."

Gülümsedi. "Anlaştık."

YİRMİNCİ BÖLÜM

emmD

KAHVALTI BİR BULANIKLIK İÇİNDE GEÇTİ. İyi haber ise pastırma, krep, sahanda yumurta, su ve kahvenin ikimizi de birbirimize atlamaya hazır hale getirecek kadar iyileştirmiş olmasıydı. Hızlıca vedalaştık ve Haley daha fazla dalamadan oradan ayrıldık.

Ondan kaçıyor
muydum? Evet.

Bu gerçekten boktan
hissettirdi mi? Ayrıca, evet.

Ama onunla bir şey konuşmadan önce Hunter'a *ihtiyacım vardı*.

Benim arabamın arkasına park etti ve ikimiz de arabadan indik. Çantamdan çıkardım, kapının kilidini açtım ve koşarak yanımıza gelen Donnie'yi selamladım.

"Merhaba sıçan," dedi Hunter, diz çöküp onu sevmek için.

"Dışarıda mı?" Ben sordum. Donnie arka tarafa doğru gitti. Onu arka bahçeye bıraktım, Hunter arkamdan yaklaşırken sağa döndüm.

Beni kapının pervazına doğru hapsetti. "Oh,"
diye homurdandım.

Parmağını çenemin altından geçirerek başımı geriye yatırdı. "Bunu istediğine emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle eminim," dedim. "Bunu istediğine emin misin?"

"Her şeyden çok istiyorum."

"O zaman öp beni."

"Öpüşmekten çok daha fazlasını yapacağım."

Parmaklarımı gömleğinde düğümleyip onu hafifçe iterken gülümsedim. Bileğimi yakalayıp beni öne doğru çekerken kaşlarını kaldırdı ve içten içe bayılmama neden olan bir kolaylıkla beni kaldırdı.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor,"

dedim. "Neyi yapınca?"

"Elle beni."

Bacaklarımı beline dolayarak kıkırdadı ve köpeğim içeri girerken kapıyı açtı. Bizi içeri alırken gitmeme izin vermedi ve beni müsait olan ilk duvara doğru itti, dudakları dudaklarıma çarptı.

Onun için açlıktan ölüyordum.

Çenem ve boynum boyunca öptü, zevk içimde fırtınalar kopardı. Kulağımda durakladı. "Sana bir sır verebilir miyim kıvılcım?" diye fısıldadı.

"Evet," diye mırıldandım, kalçalarımı ona doğru

hareket ettirerek. "Tırnaklarının beni

tırmalaması hoşuma gidiyor."

Boynumu öpmeye devam ederken nefesim kesildi, saçlarımı kavradı ve başımı geriye doğru çekti. İnledim ve tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, kalçalarının bana doğru sallandığını, aletin gerildiğini hissettim.

"Aynen böyle," diye homurdandı. "Kahretsin, Emma. Seni çok uzun zamandır istiyordum."

İtirafı beni şok etti ama bunu düşünecek vaktim olmadı. Onun yerine tişörtünü tuttum ve yukarı çektim. Onu yere atmama yardım etti ve sonra elbisemi yukarı kaldırdı.

"Çıkar," diye inledim. "Kıyafetlerimin çıkarılmasını istiyorum. Şimdi."

Beni bir anlığına yere bıraktı. Kemerinin tokasının çıkardığı tıkırtı ve ardından kıyafetlerinin çıkardığı karışıklık beni tahrik etti. Elbisemi yukarı çekmeye başladım ama o başını salladı.

"Hayır. Böyle kal. Seni soyan ben olacağım."

Emri içimde bir zevk ürpertisi yarattı. Yatak odasının dışında emir almaktan pek hoşlanmazdım. Aslında, hiç sevmezdim. Ama burada, onun önünde, onu isterken... Onun egemenliğini arzuluyordum. Boyun eğmeye ihtiyacım vardı.

Kot pantolonunu yana atarken bakışları beni hiç terk etmedi, artık sadece boxer'kadar inmişti. Ona günlerce bakabilirdim. Dün sabahki hızlı bakışım gerçekten de sadece bir anlık bir bakıştı. Şimdi Hunter önümdeydi, bana yakındı, gözleri *üzerimdeydi*, dünyalarımız sonunda birbirine çarpıyordu.

İyi ya da kötü, bu gerçekleşecekti.

İkimiz de lanet yalancılardık. Bundan sonra normale dönmemizin imkanı yoktu.

Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, beni tekrar duvara yaslayana kadar. beni bu kez daha nazikçe öperken parmakları vücudumda geziniyordu.

Onun yüzünden günlerdir diken üstündeydim. Saçlarımı geriye atıp bir parmağını elbisemin askısına doladığında kirpiklerim dalgalandı.

"Hunter," diye inledim. "Daha fazlasını istiyorum." "Mmm, ben de acele etmek istemiyorum."

Omzumdan aşağı çekerek tenimi yakan bir öpücük yolu bıraktı. Nefesimi içime çektim ve başımı arkaya yaslayarak inledim.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Beni deli ediyorsun, biliyor musun?" diye mırıldandı, tenimde daha fazla öpücük gezdirdi. Yakası meme uçlarımin tam üzerine oturana kadar elbisemi aşağı çekmeye devam etti. "Bana durmamı söyle."

"Hayır," diye fısıldadım. "Seni istiyorum. Sana durmanı söylemeyeceğim."

Sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı. Artık duracağından, arkasını dönüp kapıdan çıkıp gideceğinden ve bir daha arkasına bakmayacağından endişe ettim.

"Bundan sonra benden kurtulamayacaksın."

Rahat bir nefes aldım. "İstemiyorum," diye itiraf ettim.

"Normalde sana önce neyi sevdiğini sorardım. Ve dizlerimin üzerine çöküp önce sana tapardım ve-"

"Hunter. Beynimi sikmeni istiyorum ve sonra tüm bunları yapabiliriz," diye hırladım. "Tüm sapkınlıklarını ve arzularını bilmek istiyorum, ama önce beni becermeni istiyorum. Lütfen."

Çenemi tutarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Lütfen tekrar söyle."

Gözlerimi kısıtım. "*Lütfen.*"

"Mmm. Yine."

"Siktir git," diye homurdandım.

Beni döndürürken ciyakladım, elbisemi yukarı kaldırıp sikini bana bastırırken saçlarımdan bir tutam yakaladı. "Tekrar, kıvılcımlar. Tekrar lütfen de yoksa bu siki alamazsın."

"Belki de artık istemiyorumdur."

"Yalancı," diye kıkırdadı. Eli kalçalarımin arasına kayd, iki parmağı giydiğim dantelin arasından klitorisime sürtündü. Nefesim kesildi, geriye doğru eğildim.

ona karşı. "Benim için çok ıslaksın."

Öyleydim. Beni çıldırtıyordu. Ona içimde ihtiyacım vardı, onun sikini hissetmeye ihtiyacım vardı- "Lütfen. Lütfen sik beni. *Lütfen*."

Külotumu ayak bileklerime düşene kadar sıyırdı ve ben de tekmeleyerek çıkardım. Çaresizlik ve şehvet kanımda güçlü bir karışıma dönüştü, beni vurdukça gümbürdüyordu. Hiç kimseyi onu istediğim kadar çok istememiştim.

Avuç içleri hayal ettiğim kadar sertti. Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim ve göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımdan birini sıkarken homurdandı.

"Siktir," diye inledim. "Hunter, lütfen. Lütfen. Sana içimde ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Senin kadar benim de buna ihtiyacım var. Ve her ne kadar şu anda seni becermek istesem de, önce acele etmeyeceğim."

Lanet olsun. "Şimdi titizlenmenin sırası *değil*," diye homurdandım. Arkama uzandım ve boxer külotunun bel bandını hissettim. Aleti serbest kalıp ona çarpana kadar aşağı doğru çektim.

Ne kadar büyük olduğunu fark ettiğimde gözlerim büyüdü. Tanrım, beni şişleyecekti.

Kıkırdadı. "Sanırım *şu an* benim için tam doğru zaman. var mı?" diye sordu. "Üst katta-"

Beni kaldırıp omzuna attığında irkildim. Beni merdivenlerden yukarı taşıırken avuçları kışımı tokatladı. Can havliyle tutunurken güldüm, beni yatağa fırlatırken dünyam dönüyordu.

"İkinci çekmece," dedim, şifonyerimi göstererek.

Çekmeceyi açtı ve kıpırdamadan durdu ve sonra aklıma o çekmecede sakladığımın sadece kayganlaştırıcı olmadığı geldi.

Aman Tanrım.

Ağızındaki tıkaçı çıkardı ve dönüp bana baktı, bakışları dizlerimin bağını çözdü. "Bu konuya geri döneceğiz."

Başımı salladım. "Tamam."

Çekmecemi karıştırırken sıırttı, ardından birkaç karanlık mırıltı geldi. Ne yapıyordu acaba? İnce bir kayganlaştırıcı şişesi çıkardı ve sonra omzunun üzerinden baktı, elleri hala çekmecemdeydi. "Prezervatif mi?"

"Geçenlerde STD ve STI testi yaptırdım ve negatif çıktı, ayrıca RİA'm da var," dedim. "Prezervatif kullanmak istemiyorsan anlarım, seni rahatsız edecek bir şey yapmak zorunda değilsin ve saçmalıyorum-"

Yatağın kenarına geldiğinde kapağı çevirerek açtı. Yatağa tırmanıp bacaklarının arasına diz çökerken kaşlarını kaldırdı. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

"Belki," diye fısıldadım.

"Ben de yakın zamanda negatif test yaptım. Ve eğer o güzel amcığını doldurmama evet diyorsan, sanırım buna mecbur kalacağım."

Sertçe yutkundum. "Beni becermeni istiyorum." "Mhmm. Neden bu kadar acele ediyorsun?"

Çünkü bütün hafta boyunca bunu düşündüm ve yatakta benimle birlikte biri olmadığından beri çok uzun zaman geçti ve- dizlerimi daha da ayırırken nefesim kesildi, aç bakışları amımda ziyafet *çekiyordu.*

"Ne kadar ıslak olduğuna bak," diye mırıldandı. "Ve ne kadar mükemmel."

"Lütfen?" Yalvardım. "Lütfen."

"Bugün bir planın var mı?"

"Hayır. Hunter, Tanrı aşkına. *Planım* seni becermek."

Nasıl oluyordu da bu kadar sert bir şekilde devam edebiliyordu? Aleti tam oradaydı, kalın gövdesi boyunca damarlar kabarıyordu. Ucundan ön sperm damlıyordu. Dilimle sikine tapınmayı düşünürken ağzım sulandı.

Parmak uçlarına bol miktarda kayganlaştırıcı döktü ve sonra yavaşça, metodik olarak klitorisimi ovmaya başladı. Kalçalarım kalkarken başım geriye düştü, daha fazla dokunuşu için çaresizdim. Acele etmeden kayganlaştırıcıyı üzerimde gezdirirken, bir parmağını yavaşça içime sokana kadar zevk içime işledi.

"Tanrım," diye inledim. Parmakları sert ve kalındı, birini ileri geri hareket ettirirken içimde ihtiyaç dalgaları dalgalanıyordu.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı.

"Daha fazla," diye inledim. "Daha fazla.

Burada ölüyorum."

"Sabır," dedi. "Sana birden fazla vereceğime söz veriyorum. Buna *ön sevişme*, kıvılcımlar denir."

Tanrım, beni öldürecekti. "Çaresizim, seni piç kurusu," diye homurdandım.

Başka bir karanlık kıkırdama. İkinci bir parmağını içime soktu ve ben onun etrafında kenetlenirken inledim. Diğer eli amımın üzerine yerleşirken, başparmağı klitorisime bastırırken yavaşça içeri ve dışarı çalıştı.

Parmaklarım battaniyeye gömülürken doğruldum. Yavaşça dönmeye başladığında meme uçlarım sertleşti, kalçalarım istemsizce hareket etti.

"Aynen . Aferin kızıma. Elimi sik, kıvılcımlar."

Oh.

Kalçalarımı onun için oynatmaya devam ettim. Parmaklarını sağarken amıma bakışı beni neredeyse çılgına çeviriyordu. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Üçüncü bir parmak daha ekledi ve ellerimi vücudumda gezdirerek ürperdim. "Benim için meme uçlarınla oyna."

"Evet, efendim," diye fısıldadım.

Klitorisimin etrafında daha hızlı dönerek inledi. Parmak uçlarımla arasında meme uçlarımı yuvarladım, elini becerirken tüm bu bastırılmış ihtiyaçlar arttıkça arttı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Devam et. Benim için devam et."

Gittikçe artmaya devam ederken içimden düzensiz bir çılgılık koptu. Kaslarım gerildikçe ivmeyi koruyarak klitorisimin etrafında daha hızlı döndü.

"Çok yaklaştım," diye inledim.

"Biliyorum. Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum. İhtiyacın olanı al. Elimi çok iyi beceriyorsun."

Başım onun seksi sözleriyle döndü. Parmaklarına boşaldığımda çılgılık attım, orgazmım üzerimden geçerken ona doğru eğildim. Nefes nefese kalmıştım, battaniyenin içinde eriyordum.

Hunter parmaklarını yavaşça geri çekti ve sonra dudaklarına götürdü. Dili dışarı fırlayıp parlayan özü emerken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Gözleri bir iniltiyle geri yuvarlandı, sikinden daha fazla pre-cum damlıyordu.

"Tadın cennet gibi."

Cennetteydim. Dudaklarını yaladı ve eğilip dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi. İnledim, orgazmımdan dolayı çok hassastım ama yine de...

Parmaklarımı saçlarının arasına sokarak sıcak ağzını orada tuttum. Hunter bana karşı homurdanarak klitorisimi emdi.

"Tanrım," diye inledim.

Elleriyle kalçalarımı kavradı ve beni kendisine doğru sürükleyip kaldırdı, amımı sanki ziyafet çekeceği bir tabakmış gibi tuttu.

Yüzünü kalçalarımın arasına gömüp dilini içime sokmadan önce gözleri benimkilerle buluştu. Beni yerimde tutarken nefesim kesildi, uyluklarımı omuzlarına çekerken kolu belime dolandı ve beni yarı düzenli yoga yaptığım için şükretmemi sağlayan bir pozisyona soktu.

"Ben de senin tadına bakmak istiyorum," diye mırıldandım.

"Henüz değil."

Uzandı ve bir şey aldı. Ne olduğunu göremiyordum ve doğru düzgün düşünemiyordum bile. Dili beni yalayıp yutarken, kolu etrafımda kenetlenmiş ve beni yutması için yerinde tutarken değil.

Titreşimi hissetmeden önce duydum. Vibratörlerimden birinin başını klitorisime tuttuğunda bir çığlık beni terk etti ve beni hemen boşalmanın kenarına geri gönderdi. Hiçbir yere gitmek yoktu, sadece akılsız zevke boyun eğmek vardı. Ecstasy'nin zirvesinden kaçmak yoktu.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Bu orgazmın yoğunluğu daha derin, daha uzun ve daha güçlüydü. Boşalırken nefesim kesildi, gözlerim doldu, hâlâ Hunter tarafından yerimde tutuluyordum. Vibratörü kapatıp beni serbest bırakmadan önce ben titreyerek dağılana kadar bekledi.

Soluk soluğa yana yuvarlandım. Dudaklarımız buluşana kadar kalçamdan, karnımdan öptü ve kollarımı boynuna, dilinde kendimi tattım.

Kahretsin, çok ateşliydi. Birinin beni bu kadar tahrik ettiği bir zamanı hatırlamıyordum. Aramıza uzandım ve sikini avuçlarımın içine aldım. Aşağı bakarken öpüşmemizi kestim. İki orgazm ve kayganlaştırıcıdan sonra bile sığacağından emin değildim.

Aramızdaki boyut farkı egom tarafından her zaman aşılmıştı, ama şimdi...

Ego büyük bir kaldıramaz.

"Şimdi neden acele etmek istemediğimi anlıyor musun?" Sırıttım. "Övünüyor musun?"

"Belki," diye kıkırdadı.

"Deneyene kadar bilemeyiz, değil mi?" "Doğru."

"Uygun hale getireceğiz," dedim. "Öyle ya da böyle."

BÖLÜM YIRMI BİR

Gun3ec

Sikimin başını ona doğru bastırdım ve yavaşça, dikkatlice içeri ittim. Bakışlarımız kilitlenirken kanım kükredi. Dudakları miyavlayan bir iniltiyle yumuşadı. Çıkardığı her ses beni çıldırtıyordu.

Tüm kuralları çiğniyordum. Ama onun yanında uyandıktan sonra, onu öptükten sonra, kuralları siktir etmeye karar verdim.

Sadece bugünlük.

Emma'nın gözleri dalgalandı, tırnakları pazılarıma battı. Bir santim daha alırken amcığı etrafımda kenetlenirken ofladım.

"Siktir," diye inledi. "Ne oluyor lan?"

Boynundan göğüslerine doğru öptüm. Meme uçlarından birini dudaklarımın arasına aldım ve tepkisini hissederek emdim. Benim için güzel ve ıslak olmasını istiyordum. Ben onunla dalga geçtikçe, o da bana karşı hareket etti ve sikimi daha çok içine aldı. Her bir meme ucunu emdim ve çekiştirdim, aramızdaki şehvetten beslendim.

Tırnaklarını kollarımda gezdirdi ve ben lanet ettim. Çok iyi hissettiriyordu. Şu anda kontrol için savaşıyordum, bunu hızlıca yapmak isteyen her parçamla savaşıyordum. Onu sadece becermem için yalvarıyordu ama birlikte geçireceğimiz ilk ve tek zamanın tadını çıkarmazsam lanetlenirdim.

"Ne kadar içerdesin?"

Aşağıya baktım. "Yaklaşıyorum."

"Hepsini bana ver."

"Bebeğim, hepsini kaldırabileceğini sanmıyorum." "Dene bakalım," diye hırladı.

"Seni incitmek istemiyorum-"

Kalçalarını oynatarak benden daha fazlasını talep etti. Bacakları belime dolanırken bir hırıltıyla ellerimi iki yanına yerleştirdim.

"*Lütfen.*"

"Kahretsin, Emma. Bana tutun."

Artık kendimi durduramıyordum. O güzel yalvarışından sonra olmaz.

Ben onu sertçe öperken o da beni daha sıkı kavradı. Aynı anda, kalçalarımı iterek onu tam istediği gibi aldım. Nefesini dudaklarımın arasında yakaladım, inlemelerimiz birbirine karıştı.

Onu becerirkenki ifadesinden daha güzel bir şey görmemiştim. Kaşları kalkmış, dudakları yumuşak çığlıklarla yumuşamış, gözleri ateşle dolmuştu. *Sen çok güzelsin.* Çılgınca şehvet huşu ile karıştı.

Acımasızca içine girip çıkıyordum. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi odada yankılanıyordu. Nefes nefese kalmıştı, meme uçları sertleşmişti. Saçlarından bir tutam yakaladım ve diğer kolumu beline dolayarak onu becerirken kendime çektim.

Yıllardır bu anın hayalini kuruyordum. Onu daha sert sikerken amı etrafımda sıkıştı, ikimize de nefes alacak bir an bile vermedi.

"Çok iyi hissediyorsun," diye . "Sen *benimsin.*" "Ben seninim," diye inledi.

Tırnakları sırtımda çizik izleri bıraktı, bu da kalçalarımın daha sert sarsılmasına neden oldu. *Siktir, siktir, siktir.* İçine boşalmaya çok yaklaşmışım.

"Dölle beni," diye kulağıma üfledi. "İçimden dölllerinin akmasını istiyorum."

Boğazımdan bir hırıltı koptu. Çok yaklaşmışım. Ondan ayrıldım ve bacaklarını geriye ittim, ayak bilekleri başının yanında biterken çıkardığı çığlığın tadını çıkardım. Onları yerinde tutarken gözleri parlıyordu, amı daha fazlası için yalvarıyordu. Tekrar içine girerken bakışlarını tuttum. Daha derine inip klitorisiyle alay ettiğimde çığlığı nefessiz bir iniltiye dönüştü. İkiye eğilirken titremeye başladı, gözleri benimkinden ayrılıp sikimin içine girip çıkmasını izledi.

Onu.

Sınıra geldiğimde kanım kulaklarıma hücum etti. Son bir hamle yaptım ve sikimi onun derinliklerine gömüp sertçe boşaldım. Sıcak döl fışkırmaları onu doldurdu, etrafımda kenetlenirken inlemeleri arttı, orgazmı benimkini takip etti.

"Tanrım," diye inledi. "Kahretsin, hepsini içimde hissedebiliyorum."

"Sen... sikişiyor musun," diye nefes nefese kaldım, tam cümleler kuramıyordum. "Üreme mı?"

"Evet."

Gözlerimi kapattım. Ter tenimizde parlıyordu. Damarlarımdan akan coşkunun tadını çıkararak öylece kaldım. Sikim yerinde nabız atmaya devam etti ve dölleri onun içine hapsetti.

Onu gerçekten hamile bırakmak istediğimi fark ettim.

Bu fikir sikimin tekrar sertleşmesine neden oldu. Gözleri büyüdü. "Ne...?"

"Seni hamile bırakmayı düşündüm," diye homurdandım, kalçalarımı tekrar hareket ettirerek.

"Oh. Bu fikir hoşuna gitti mi?"

"Hayır. Belki. Evet."

"Ve benim senin olduğumu mu iddia ediyorsun?"

"Sen benimsin. En azından şu anda, Emma." Bir derin itiş daha, ardından inleyen inlemesi. "Sen benimsin, ıslak küçük amın benim. *Benim.*" Kulağa ne kadar bencilce geldiğini umursamıyordum.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Siktir. Aynen ."

Her hareketi derin ve ölçülüydü. Ben girip çıktıkça dölleri sikimin üzerinde parlıyor, amcığından aşağı damlıyordu. İkiye katlanmış halde kalırken parmakları kalçalarının arkasına gömüldü, ben onu tekrar içime alırken başı yastığa doğru ileri geri savruluyordu.

"Her deliğe sahip çıkmanı istiyorum." Siktir. Ben de bunu istiyordum.

"Senin kışın da mı?"

"Evet," diye inledi. "Lütfen. Çok uzun zaman oldu-"

Tekrar içinden çıktım, onu dört ayak üzerine çevirirken çıkardığı ciyıklamanın tadını çıkardım. Dizlerini ayırdım ve göğüslerini battaniyeye dayadım, bir yastık kaptım ve destek için karnının altına yerleştirdim.

Şimdi amı önümde parlıyordu, dölleri tıpkı istediği gibi ondan damlıyordu. Onun güzel amcığı hafızama kazınmıştı; yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir manzaraydı bu. Sikim sarsıldı. Benim için sergileniyordu, benim tarafımdan *yetiştirilmişti*.

"Çok güzel," diye mırıldandım, kalın dölleri bir kısmını geri iterek. "Hepsini içeride tutalım, olur mu?"

Titreyerek parmaklarımı geri itti. Kış yanaklarını tuttum ve açtım, deliğine baktım, aletim onu doldurmaya hazırды.

Önce bir tat almak istedim.

Ağzımı ona doğru indirip dilimi üzerinde gezdirirken parmaklarımı onun içinde ve dışında hareket ettirdim. Emma, parmaklarımla onu becerirken, onu ağzıma alırken şaşırılmış bir sızlanma çıkardı. Onları hafifçe aşağı doğru kıvırdım, G noktasının sert pedini hissettim.

Sikim yine acı verici bir şekilde sertleşmişti. Parmaklarımla amını siktiğim gibi dilimi de aynı şevkle soktum ve onu kıvrandıran bir ritim buldum. Hareketsiz kalmak için savaşıyordu, melodik sesi zevk aldıkça daha yüksek sesle şarkı söylüyordu.

Keşke iplerim olsaydı. O zaman onu yerine bağlar ve bunu saatlerce yapabilirdim. Boşalmaya çok yaklaşıncaya kadar onu kenara çeker, sadece onu zevkten mahrum etmek ve her şeyi tekrar yapmak için.

Şanslıydım. Küçük tanrıçamın amı parmaklarımda, kıcı ağzımdaydı ve ben daha fazlasını istiyordum. O bir bağımlılık, bir saplantıydı ve sırf onu mutlu etmek için tüm hayatımı bir kenara atmaya hazır olmam beni çok korkutuyordu. Bana gamzeli diyebilir ve beni simlerle yıkayabilirdi ve eğer bu onun mutlu olduğu anlamına geliyorsa gözümü bile kırpmazdım.

"*Hunter*," diye inledi.

Tanrım, onun dudaklarında adımlı duymaktan asla bıkmayacağım.

Dilimi geri çektim ve ayağa kalktım. "Evet, bebeğim?"

"*Lütfe*."

Ayrıca onun yalvarışlarını duymaktan asla bıkmam.

Daha fazla kayganlaştırıcı ekledim ve sonra sikimin başını kıcına bastırdım, dikkatlice ileri doğru ittim. İlk başta biraz direnç gösterdi, ama sonra beni aldı, taşaklarım kık yanaklarına değene kadar daha derine kaydıkça homurdanmalarımız birbirine karıştı.

"Siktir," diye mırıldandım, başımı arkaya eğdim. Nefes almak için savaştım, kontrol için savaştım.

Üzerine eğildim, onu tekrar sikmeye başlarken omuzlarını öptüm. Parmaklarının battaniyeye gömülüşünü, kıcının her pompalamada beni sıkıca kavrayışını izledim.

"Boşalacağım," diye inledi.

Sesi yükseldikçe, kasları gerildikçe aynı tempoyu, acımasız tekrarlayan itişleri sürdürdüm. Sınıra dayandığı anı hissettim ve boşalırken saf bir huşu içinde izledim, terk edilmişliği sürerken bir bobin gibi etrafımda sıkılaştı.

Son bir hamle yaparken yüzümü sırtına gömdüm, tekrar boşalırken kendimi olabildiğince derine gömdüm ve onu sahip olduğum her şeyle doldurdum. Altımda erirken inledi. Onu kollarımın arasına aldım, ezmeden elimden geldiğince ona karşı gevşedim.

"Üzerime sonuna kadar uzanabilirsin," diye mırıldandı. "Üstümdeki ağırlığını seviyorum."

Yumuşak bir mırıltı çıkardım ve daha da rahatladım.

Emma yumuşak, tatmin olmuş bir iç çekiş yapana kadar ikimiz birkaç dakika böyle kaldık. "Duş almak ister misin?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Güzel."

"Ben de ipimi alıp seni bağlamak istiyorum."

Bu itiraf ben durduramadan kaçtı. Şaşkınlıkla gerildiğini hissettim.

"Bunun hakkında konuşmalıyız," dedi. "Mesela... sapkınlıklar. Ve diğer şeyler." "Mmhmm." Omzunu tekrar öptüm. "Emma..."

"Hayır," dedi. "Bu tonda konuşmayın. Şu anda başka bir şey düşünmüyoruz. Duş almak ve bana tam olarak ne yapmak istediğini duymak istiyorum."

Kıkırdadım. "Çok talepkârsın." "Ben ne istediğimi biliyorum."

Tenine karşı gülümsedim. "Pekâlâ, kıvılcımlar. ." "Ve sonra duşa koşuyorum."

Ve o da tam olarak bunu yaptı. O banyoya doğru koşarken ben de yataktan kalkıp onu takip ettim ve sırtıttım. Sıcak suyu açtı ve kendimi duşu cam kapılı olarak yeniden düzenlediği için minnettar hissettim. Lavabo dolabının çekmecelerinden birini açarken ona hayranlıkla baktım.

"Diş fırçası mı?"

"Alt çekmecedeki bir yedek var."

Dişlerimi fırçaladıktan sonra ona katıldım ve duşa girdim. Saçları çoktan ıslanmıştı, ıslandığında daha da uzuyor ve sırtına doğru kıvrılıyordu. Dudaklarına bir öpücük kondururken çenesini yukarı kaldırdım, buhar etrafımızda kıvrılıyordu.

"Anlat bana," dedi sırtarak. "Ne gibi sırların var, ha?" "Çok fazla," dedim. "Beni suyun altına bırak."

Uzanıp duş başlığını ikimizi de ıslatacak şekilde ayarladım ve sonra omuzlarını yoğurmaya başladım. İnledi, kavrayışımın altında rahatladı.

"Shibari'den hoşlanıyorum," dedim. "İple oynamayı seviyorum. Göğüs kayışları, askı, her şey. Austin'de ara sıra gittiğim dersler var."

"Vay canına," dedi. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Sanırım öyle. Toplulukta benim de öğrendiğim birkaç arkadaşım var." Parmak uçlarımı göğsünün üzerinde gezdirdim ve göğüslerinden birini avuçladım. "Bunları ipte görmek istiyorum."

"Daha önce de bağlanmıştım," dedi. "Ama sadece bir kez." "Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Seninle denemeyi çok isterim."

"Bunu yapabiliriz," dedim. "Emma-ne biz?" "Seks yapıyoruz," dedi omuz silkerek.

"Ama hepsi bu ..." "Evet."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Göğsüm ağırlaştı, kalbim zaman ayırmak istemediğim duygularla yapış yapış oldu.

"Başka nelerden hoşlanırsın?" diye sordu.

"Belli ki üreme eğilimim var. Yine de çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye kıkırdadım.

"Yani, bu iki şeyin illa ki el ele gitmesi gerekmiyor," dedi sırtarak. "Ama bu çok ateşliydi. Beni çiftleştirmek istediğini duymak. Beni hamile bırakmak istediğini."

Şimdi bunu söylediğini duyduğumda bile sikim dikkatimi çekti. Şeytani sırtışına gözlerimi kısıtım. "Ben de şaplak atmaya severim," dedim. "Ama ellerimle. Ve bende de esaret bandı var. Çekmecende gördüğüm her şeyle ilgileniyorum." Yanakları kızardı. "Bana nelerden hoşlandığını söyle."

"Her türlü şey," dedi. "Kısıtlanmayı seviyorum. Boyun eğmeyi seviyorum, ancak sadece biri boyun hak ettiğinde. Ama bu arzulara teslim olmak ve kontrolü elden bırakmak güzel. Günlük hayatımda çok fazla karar vermek zorunda kalmaya alışkınım, bu yüzden dizginleri bir süreliğine bırakmak rahatlatıcı. Bu beni iyi bir kafa yapısına sokuyor."

Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. Yıllar boyunca tanıştığım birçok itaatkâr avukat, CEO, bilim insanı ve benzerleriydi. Beyinlerini kapatmak vücutlarının diğer kısımlarının *açılmasını* sağlıyordu.

"Rol yapma fikri benim de hoşuma gidiyor," dedi. "Ama bunu daha önce hiç yapmadım."

"Gelip lavabonu tamir etmemi ister misin?"

Ağzının köşesi çekildi. "Belki de öyle."

Vücut sabununa uzandım ve kaşlarımı çattım. "Seni yıkayabilir miyim?" "Evet."

Sabunun bir kısmını avuçlarıma döktüm ve köpürttüm. Siyah menekşeler ve safran duşu doldurdu ve derin bir nefes aldım, ellerimi vücudunda gezdirmeye başladığımda ağızım sulandı. "Eğer daha fazlasını yaparsak ve özellikle BDSM aktivitelerine başlarsak, güvenli kelimelere ihtiyacımız var," dedim.

"Dur ışığı sistemini seviyorum," dedi. "Durmak için kırmızı, yavaşlamak için sarı ve gitmek için yeşil."

"Bunu ben de sevdim," diye kabul ettim.

"Ve eğer bir ball-gag takıyorsam..."

Hay sikeyim. Bunu onda görmem gerekiyordu.

"Sonra yeşil için bir, sarı için iki ve kırmızı için üç parmağımı kaldırmayı seviyorum."

"Mükemmel," dedim. "Peki ya şaplak?"

Göğüslerini avuçlayıp başparmaklarımı meme uçlarında gezdirdiğimde nefesi kesildi. Sabun köpükleri vücudundan aşağı inip giderin etrafında dönerken sertleştiler.

"Evet," dedi. "Deneyebiliriz. Ayrıca... neyse, boş ." "Uh uh.

Söyle bana. Bana sor."

"CNC MI?"

Sikeyim.

"Bunu daha önce hiç yapmadım ama hep hayalini kurmuştumdur. Sabun sırası bende." Şişeyi aldı ve bir kısmını avuçlarına döktü, köpürttü ve sonra beni fayanslı duvara doğru itti.

Gözlerimi ona diktim. "Sparks. Ateşle oynuyorsun." "Biliyorum,"

dedi. "Ama yanmayı seviyorum, gamzeler."

Daha önce, bugün onunla seks yapmanın tek ve son kez olacağına dair kendime söz vermiştim. Ama şimdi düşüncelerim birlikte yapabileceğimiz onca şeyle dolup taşıyordu.

Ateşle oynayan tek kişi o değildi.

Belki de bunu o ahmak gidene kadar yapmalıyız.

Emma ellerini göğsümden horozuma doğru koşarken tüm düşüncelerim buharlaştı. Ben onu durduramadan diz çöktü, beni yıkarken üzerimizden sıcak su akıyordu.

"Benimle kulübeye gel," diye fısıldadım. "Duştan sonra. Orada ipim var. Ve bir ayna."

"Gerçekten mi?"

"Mmhmm."

"Belki başka şeyler de getirmeliyim?"

"Getirmelisin."

Taşaklarımı avuçlarken gülümsedi. İnledim, vücudum titriyordu. "*Emma*."

Tekrar ayağa kalktı ve bana göz kırptı. "Hadi yıkanalım, ben de çantamı ."

Elimi boynunun arkasına götürdüm ve onu bir kez daha öptüm, dilinin benimkine değmesinin tadını çıkardım.

"Bütün havlularınız pembe mi?" Duştan çıkarken sordum. "Evet." Bana en kabarık, en pembe olanı attı.

Kalçalarımın etrafına sardım ve sırtarak başımı salladım. Boyumdan büyük işlere kalkışıyordum.

Ama duramazdım. Emma konusu olduğunda, geri dönüş .

BÖLÜM YIRMI İKİ

emmD

HUNTER arkamda duruyordu, dolabından çıkardığı kiraz kırmızısı kenevir ipe uzanırken bronz kasları dalgalanıyordu.

Duştan sonra hızla toparlandık ve doğruca onun kamarasına gittik. Şimdi burada, onun önünde yine çırılçıplaktım ve aklımızı mı kaçırdığımızı merak ediyordum.

Bunun ne kadar süreceğinden emin değildim. İkimiz de çizdiğimiz çizgileri aşma konusunda gergindik ama yine de ikimiz de frene basmamıştık.

Bunu istedim.

Onu istedim.

Bir aynanın önünde durduk, çıplak bedenlerimiz bize geri yansıyor. Hunter ipi çözdü, bakışları ara sıra yansımada benimkilerle buluşuyordu.

İpi omzuna attı ve arkamdan yaklaştı. Saçlarımı topladı ve bileğindeki bir bantla toplarken eğilip omuzlarımı öptü.

"Kendine dokun," diye mırıldandı. "Kendini izle."

Başımı salladım ve dediğini yaptım. Aynaya baktığımda gözlerim büyüdü, o iple bir halka oluştururken ellerimi vücudumda gezdirdim.

Yolda kravatlardan bahsetmiştik.

Yaptığı göğsümün, gövdemin ve kalçalarımın etrafını sarıyordu.

İp de bacaklarımın arasından geçecekti.

Meme uçlarımı parmaklarımın arasında yuvarlarken nefesimi içime çektim. Bunu küçük zevk dalgaları izledi.

"Yana dön."

Ona doğru döndüm. Şimdi önümde duruyordu, üzerimde yükseliyordu. Boynuma, ortası sırtımın üst kısmına denk gelecek kadar gevşek bir ip halkası geçirirken ona bakmak için başımı geriye eğdim.

Yaka kemiğimin hemen altına dokunarak, "Burada tut," dedi.

İpin uçlarını sıkıştırdım, o düğüm atarken ben de onları yerinde tuttum.

"Şimdi arkadaki halkayı tut."

Her on santimde bir düğüm atmaya başladığında elimi uzatıp yerinde tuttum. İp kendi üzerinde kayarken gözlerimi kapattım. Düğümler sıkılaştıkça titreşimler tenimin üzerinde dolaşıyor, hisler içimde dalgalanıyordu. Önümde dizlerinin üzerine çökerken ip tenime baskı yapıyor, amıma gelene kadar önümden aşağıya doğru bir çizgi halinde düğümler atmaya devam ediyordu.

"Bacaklarını aç." "Evet,

efendim," diye

fısıldadım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı.

Bacaklarımı onun için açtığımda övgüler üzerime yağdı. Aşağıya baktım.

"Seni dizlerinin üzerinde görmek hoşuma gidiyor," diye takıldım.

Karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Bunu söylediğini hatırlayacağım. Bu düğüm klitorisine karşı oturacak. İpi çektiğimde ona sürtünecek."

"Tamam," diye fısıldadım.

Düğümü attı ve klitorisime bastırdı, ipi bacaklarımın arasından çekti ve üst sırtımda tuttuğum halkayla buluşması için uçlarını yukarı çekti.

O sıkıttıkça ciyakladım, ip klitorisime baskı yapıyordu. Beni tuttu ve ipin uçlarını göğsümün etrafından çekerek beni kolaylıkla döndürdü. Uçları, bağladığı ilk iki düğümün arasındaki boşluktan geçirdi ve ön tarafta bir elmas oluşturmak için geri çekti.

Her titreşimi hissettim. Her

bir hareketi.

İnlemem onu duraklattı. "Çok mu fazla?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Gerçekten iyi

hissettiriyor."

Çok yoğundu ama henüz çok bunaltıcı değildi. İp bana sarılıyormuşum, kucaklanıyormuşum gibi hissettirdi. Bugün yaşadığım orgazmlardan dolayı hâlâ hassastım ama bu tamamen farklı bir zevkti. Kaynayan bir sıcaklık, her an taşmakla tehdit eden bir sıcaklık.

Her seferinde ipi çekiştirdi, beni düzelitti, daha çok bağladı. Sonunda arkamdan ayağa kalktı, yüzümü aynaya dönmemi sağladı ve yaptığı işi bağlamaya başladı.

Gözlerim büyüdü.

Vücudum iptе sergileniyordu, ön taraftaki elmas deseni kesinlikle muhteşemdi. Beni ıslatacak şekilde tenime işliyordu.

"Oh. Kahretsin. Ya ipi ıslatırsam?"

"Bu ip senin, kıvılcımlar," dedi. "Islanmasını bekliyorum."

Etrafımda uzandı ve çenemi tutarak gözlerimi aynaya çevirmeye zorladı. Diğer eli amımın hemen üstündeki ipi kavrayarak etrafımda dolanırken parmak uçları arkalarında sıcak bir iz bıraktı.

Sonra çekiştirdi.

"Hunter," diye inledim. Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye çekti, ipi tekrar çekerken beni tuttu. Nefesim kesildi ama ben hareket edince ip de hareket etti.

Mükemmel bir işkenceydi.

Zevkten titredim. Bu ışıktа gözleri karanlıktı, ifadesi şehvet ve hürmet doluydu. Beni yok edecekti. Bana tapacaktı. İpi yana doğru çekip şişmiş klitorisimin etrafında yavaşça dolanırken ona doğru eğildim, gözlerim dalgalandı.

"İzle," . "Sana ne yapacağımı izle."

Başka tarafa bakamıyordum. Kalçalarımı yuvarladım, daha fazlası için çaresizdim ama acele etmiyordu ve onun elinden kaçmak mümkün değildi. Dudakları boynumun kıvrımlarında geziniyor, sakalları tenime sürtünüyordu.

"Hunter," diye inledim.

İpi tekrar çekiştirdi ve benden bir inilti daha çıkardı. Boyun eğmekten başka bir şey yapamıyordum. Bana verdiği zevke, beni bırakmayı reddeden ezici his dalgalarına teslim oldum.

Hunter elini göğsümden yukarı doğru kaydırıp boynuma doladı. Avucunun orada olması, boynumun kenarlarını nazikçe sıkması, nefes alış verişlerimi kontrol etmesi... El kolyelerini ne kadar ateşli bulduğumu fark ettim.

"Bana yaşadığın tüm fantezileri anlat. Tesisatçı olan da dahil," diye mırıldandı.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Ona dün gece olanları anlattığımı hayal meyal hatırlıyordum. Sertleşmeye başladım, ama ben ondan kaçamadan beni yerinde tutarak kavramasını sıkılaştırdı.

"Hiç sanmıyorum, kıvılcım," dedi. "Devam et, söyle bana."

"Önemli bir şey değildi," dedim. Bu tamamen bir yalandı. O fantezi kesinlikle bir şeydi.

"Yalan söylemekte sandığın kadar iyi değilsin," diye kıkırdadı. Boynumu öptü ve sonra dişlerini omzuma geçirdi.

"Siktir," diye inledim. Acı içime vurdu, ardından beni ihtiyaçla titreten bir zevk dalgası geldi. "Söyle bana."

"Ellerini seviyorum," diye fısıldadım. "Ne kadar sert olduklarını seviyorum."

Hunter az önce beni ısırduğu yeri emdi ve boynumu bırakarak avuçlarını vücudumda gezdirdi.

Bu tür bir yakınlığa alışık değildim. Ne zaman biriyle birlikte olsam, her şey erkekle ilgiliydi. Ama Hunter'ın odağı bendim.

"Başka?" diye mırıldandı kulağıma. "Anlat bana. Bilmek istiyorum."

Gözlerimi kapattım, başım göğsüne yaslandı. "Lavabosunu tamir eden seksi bir tesisatçıydı ve ona teşekkür etti."

"Ona nasıl teşekkür etti?"

Utanmıştım ama sonra bana hınzırca bir gülümseme verdi.

"Daha önce amından ve götünden döllerim damlıyordu ve sen bana küçük fantezinden bahsedemiyor musun?"

"Siktir git-" diye mırıldandığım küfürüm, parmakları klitorisime dönüp bu sefer daha hızlı sürtünmeye başlayınca bir çığlıkla kesildi.

"Söyle. Bana."

"Pantolonunun fermuarını açtı ve sikini emmeye başladı," diye nefes nefese kaldım. "Sonra onu tezgâhın üzerine yatırdı ve sikti."

Kalçalarımın birini tuttu ve kaldırarak amımı daha fazla ortaya çıkardı. Sikinin başını benimle aynı hizaya getirdiğinde inledim.

"Sonra da döllerini kızın içine boşalttı," diye nefes nefese kaldım. "Sert ve baskındı ve-"

Hunter tek bir yumuşak hareketle içime girdi. Aynada vücutlarımızın birbiriyle kaynaşmasını izlerken haykırdım, yüz ifadesi zevkle kıvrılıyordu. Bacağımı yukarı kaldırıp sikini içime sokup çıkarırken, ipler vücudumun etrafında sıkıştığında nefesim kesildi.

"Siktir," diye inledim. "*Sikeyim*."

Siktir." Söyleyebildiğim tek kelime

buydu. "Bak," diye homurdandı.

Aynaya baktım ve beni daha da tahrik eden görüntümüzle ziyafet çektim. Başım ona yaslandı, o beni becerirken gözlerim yarıklara dönüştü, bakışları yansımadan benimkini tuttu.

"Sikimi bağlarken çok ateşli görünüyorsun," dedi. "Şu haline bak. Beni ne kadar iyi aldığına bak."

"Evet," diye inledim. "Seni çok iyi anlıyorum."

Onun övgüsü için yalvarıyordum. Ağzını kulağıma bastırırken her hamlesi beni inletiyordu.

"Benim horozum senin için yapıldı," diye homurdandı. "Çok iyi hissediyorsun, Emma. Seninle sonsuza kadar böyle kalabilirim. Hayatımın geri kalanında seni her gün becerebilirim ve her seferinde böyle hissederim."

O daha derine ittikçe nefesim kesildi. İpler gerildi, beni sıktı, beni sabit tutarken sert elleri üzerimde kayıyordu. Tekrar boşalmaya çok yakındım, tam oradaydım, tam sınırdaydım.

"Geliyorum," diye nefes nefese kaldım.

Orgazmım boyunca beni becerirken homurdandı. Onun etrafında gerildim, tüm vücudum zevkle titrerken inledim. Bir pompa daha yaptı ve sonra boşalırken durdu, spermi içime fışkırırken başı geriye eğildi.

"Siktir," diye iç geçirdi, rahatladı. Çenesini başımın üstüne koydu ve bana gülümsedi. "Seni çözeyim mi?"

"Henüz değil," diye mırıldandım. "Nasıl hissettirdiğini seviyorum."

Başını salladı ve yavaşça içimden çıktı. Dikkatimiz aynaya döndü ve dölünün yavaşça kalçalarımından aşağı damlamasını izledim.

İpi sürpriz bir şekilde çekerek benden bir çığlık kopardı. "Sen tam bir sadistsin," dedim.

"Olabilirim." Sırıttı ve başımın üstünü öptü. "Ben bize öğle yemeği hazırlarken kanepemde hala ipte uzanmaya ne dersin?"

"Bence bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

emmD

Yüzümde bir türlü aptal bir sırıtış vardı. Pazar, Pazartesi ve şimdi Salı günü sürdü ve o kadar çok gülümsüyordum ki yanaklarım biraz ağrıyordu.

Hunter'la seks yaptığımızdan beri aramızdaki bir şeyler değişmişti. Bu bir yalandan çok bir olasılık gibi gelmeye başlamıştı ama belki de fazla iyimser davranıyordum.

Verandaya çıktım ve mektuplarımı topladım, mutfağa dönerken küçük yığını gözden geçirdim. Tezgâha yaslandım ve işaretlenmemiş bir zarfın yanına geldiğimde mırıldandım. Daha önce bir şey görmemiş miydim?

Mikrodalga'nın yanındaki daha da büyük yığına baktım. Kuşkusuz, postalarımı açma konusunda çok kötüydüm. Tüm faturalarım otomatik ödemedeydi ve genellikle kâğıtların taşana kadar tozlanmasına izin verir, sonra hepsini bir kerede temizlerdim.

Benzer bir zarf bulana kadar yığını inceledim. Ve sonra üçüncü bir tane.

"Ne oluyor lan?" Mırıldandım.

Üçünün de önünde ismimden başka bir şey yazmıyordu. Zarfın kapağının altına bir çivi soktum ve kapağını açtım. İçinde bir parça kâğıt vardı. Onu çıkardım ve tezgahın üzerine yaydım.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Emma,

Citrus Cove'a ait değilsin. Herkes gitmeni istiyor. Eğer yakında gitmezsen, ödeyecek cehennem olacak.

Peki o zaman. İkinci zarfı yırtıp içinden başka bir kâğıt parçası çıkarırken kalbim küt küt atıyordu.

Emma,

*Etrafınızdaki herkesin sizden nefret ettiğini bilmek nasıl bir duygu?
Sen bir fahişeden başka bir şey değilsin ve ben bunu biliyorum. Nasıl
bildiğimi bilmek ister misin? Seni izliyordum.*

Tezgâha bir polaroid fotoğraf düştü. Yavaşça ters çevirdiğimde midem bulandı.

Aman Tanrım.

Bu benim fotoğrafımdı. Evimde çekilmiş bir fotoğrafım.

Kanepemde oturmuş mastürbasyon yapıyordum.

"Aman Tanrım." Bir adım geri atarken görüşüm noktalı hale gelmeye başladı. Neler oluyordu? Bunlar kimden geliyordu? Arkamı döndüm ve ellerimi başımın üzerine koyarak kendimi nefes almaya zorladım.

Bu Josh'tan olabilir mi? Yoksa başka biri miydi? Anlamlandırmaya çalıştıkça başım dönüyordu ama çok fazla olasılık vardı.

Şaşkınlığın ardından bir korku dalgası geldi. Birinin beni bu şekilde izlediğini bildiğim için kendimi ihlal edilmiş hissettim.

Tırnaklarımı karmakarışık dalgalarımda gezdirdim ve üçüncü zarfa uzandım. Yırtarak açtım ve en son mektubu okudum.

Emma,

*Seni sikmesi tüm sorunlarını çözdü mü? Onu hak etmiyorsun. Başka
biriyle birlikte olmalı.*

Zarftan birkaç fotoğraf çıkardım ve tezgâhın üzerine yaydım. Onları çevirip yüzlerine bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arabamda, dükkânda, bahçemde çekilmiş resimlerim.

Benim ve Hunter'ın bir fotoğrafı. Kapımın eşiğinde beni öperken.

İlk öpüşmemizin fotoğrafını çektiklerini bilmek daha da dehşet vericiydi.

Bu, Josh'tan başka birinden geldiği anlamına mı geliyordu? Üzerinde kamera görmemiştim.

Ama eğer ondan geldiyse.

"Bunu şu anda yapamam," diye fısıldadım kendi kendime.

Yapamadım işte. Birinin beni bu kadar yakından izlediğini ya da tehdit ettiğini düşünemiyordum. Bu bana Haley ve Sarah'nın yaşadıklarını hatırlatıyordu. Haley'nin Baltimore'daki yıkılmış dairesini ve duvarlarda yazılı gördüğüm her şeyi düşündükçe midem bulanıyordu.

Bunu yapamam. Şu anda yapamam.

Tüm fotoğrafları toplayıp kâğıtları üst üste yığarken ellerim titredi. Onları tekrar zarflardan birine tıktırdım, yığının üzerine attım ve sakin bir nefes aldım.

Belki de sadece benimle dalga geçen biriydi. Bunun gibi e-posta dolandırıcılıkları görmüştüm. Birileri sizin hakkınızda her şeyi bildiklerini ve onlara para vermezseniz hayatınızı mahvedeceklerini ya da sırlarınızı ifşa edeceklerini söylüyordu.

Ama o mektuplarda hiçbir şey istenmemişti.

Sadece uğursuz ve ürkütücüydüler ve ugh. Omurgamı bir ürperti yaladı ve iğrenç duygudan kurtulmak için ellerimi yıkadım.

Mantiken, onları karakola götürmem gerektiğini biliyordum.

Ama şu anda o tür bir dikkat çekmek istemiyordum.

Donnie'nin bir parça güneş ışığı altında uzanmış, dilini oynattığı oturma odasına baktım.

"Şanslı," diye iç geçirdim.

Tuhaf takipçiler ve seksi çiftçiler hakkında tek bir endişe duymadan yere uzanması gerekiyordu.

Saate bir göz attım. Hazırlanmam gerekiyordu. Bu gece yeni gelenlerden birinin yerine şaraphanede bir vardiya çalışmayı kabul etmişim. Cam ve Haley hepimizin yükünü hafifletmek için birkaç üniversite öğrencisini işe almıştı. Ama ara sıra ben de katılmaktan keyif alıyordum. Yerlileri görmek güzeldi ve bana da kendimi yerli gibi hissettirdi. Ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Şu anda ihtiyacım olan şey buydu. Sıradan bir bar zamanı, insanlarla sohbet ve iyi elma şarabı servisi.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve ekrana baktım. Hunter'a mesaj atmak istiyordum. Bir anlaşma yapmıştık. Ama anlaşma

Josh, ve şey...

Bu tamamen başka bir şeydi.

Şimdilik bundan bahsetmemeye karar verdim. Bilmediği şey ona zarar vermezdi, değil mi? Ben de ona daha fazla yük olmak istemedim. Josh'la olan onca sorundan sonra olmaz.

Elimdeki telefon çaldı.

Dimples: Bu gece ne yapıyorsun?

Kalbim küt küt atmaya başladı ama bu sefer çok daha iyi bir nedenden dolayı.

Ben: Barda çalışıyorum

Gamzeler: Vay be. Belki bir , sııttım.

Ben: Sence ofiste sevişsek kızarlar mı?

Gamzeler: Sadece öğrenirlerse. Yine de büyük kamyonum bunun için var. Homurdandım.

Ben: Oh, anlıyorum. Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Gamzeler: Bu gece görüşürüz ;)

Flörtöz Hunter, uğruna seve seve diz çökeceğim türden bir . Ben lanetlenmişim.

Birkaç saat sonra arabamı yeni Cowboy Ciders ahırının arkasına park ettim ve dışarı çıktım. Sammy'nin şarkı söyleyen sesini havada süzülen müzikten tanıdım, gün batımı gökyüzünü mor ve fuşya rengine çeviriyordu. Akustik gitarın yumuşak tıngırtısı ağustos böceklerinin uğultusuna karışıyordu. Çantamı alıp arka girişe yöneldiğimde Cam ve Colt'un kamyonetini gördüm.

Kapı arkamdan çarptı ve çantamı mandallardan birine astım. Üzerimde kot pantolon ve kendi tasarladığım logonun olduğu Cowboy Ciders tişörtü vardı. Batı tarzı bir yazı tipine sahip basit bir kovboy şapkası, etrafında dolanan bir ip ve arka planda yıldızlar ve ağaçlar vardı. Basit, tanınabilir, ticari ürünler ve web siteleri için mükemmel.

Saçlarımı dağınık bir topuz yaparken gülümsedim. Bara doğru ilerledim ve geniş alana adım attım.

Müzik, seslerin gürültüsüne karışıyordu. Farklı gruplar masalarda ya da barda oturmuş, içki ve yiyecek eşliğinde sohbet ediyorlardı. Eski ahır şahsen hiç görmemiştim ama birçok fotoğrafını görmüştüm. İç mekan tasarımını da buna göre yapmışlar, ancak daha fazla oturma alanı, ekstra alan ve daha stratejik bir şekilde yerleştirilmiş bir bar kullanmışlar. Açıkta kirişleri olan tonozlu tavanlar, cilalı

Temizlemesi kolay beton zeminler ve mükemmel bir güneyli ev havası.

Barın arkasına geçtim ve Cam üç kadeh şarap doldururken ona doğru yöneldim.

"Selam yabancı," dedi. Aynı tişörtlerden birini giymiş ve kasketini ters takmıştı. "Yoksa sana görünce mi demeye başlamalıyım?"

"Kesinlikle hayır," diye . "Biraz erken geldim. Meşgul olacağını düşündüm."

"Salı günü için," dedi. "Hal, internette trend olan bir videomuz olduğunu söyledi, bence bu insanları çekiyor. Kendinizi ne zaman hazır hissederseniz o zaman katılın."

Başımı salladım ve mücadelenin içine daldım. Cam barın bir bölümünde, Colt ise diğer bölümünde çalışıyordu. Bana hızlıca el salladı ama onun dışında hepimiz otomatik pilottaydık. Yeni gelenlerden biri ikisinin arasında çalışıyordu. Ben karşı tarafa geçtim, siparişleri alıp elma şarabı ve şarap doldururken gülümsedim.

Bu bar bir topluluk yeri idi. Hafta boyunca çoğunlukla aileleri ya da arkadaşlarıyla dinlenmek isteyen yerel halkla doluydu. Salı günleri her zaman burada olduklarını bildiğim için tanıdığım birkaç müdavimimiz vardı.

Bu, küçük bir kasabada yaşamamanın Josh'un asla anlayamayacağı bir yanıydı. Bir bara gitmenin ve orada kimin olacağını bilmenin çok rahatlatıcı bir yanı vardı, çünkü her zaman o gün gelirlerdi. Bu kalıpları tanımaya başlamıştım ve buna bayılıyordum.

Bir tepsisi dolusu şarabı bir masaya götürdüm ve ortaya koydum. Adamlardan biri belli ki beni süzdü, kaşlarını kaldırdı. Kısık bir ısıklık çaldı ama ben gözlerimi devirerek bara geri döndüm.

Belki başka zaman olsa onunla flört ederdim ama şimdi Hunter'la seks yapıyorduk... Her şey farklıydı. Ve sahte nişan yüzünden bile değil.

Hunter'ı aradım ama henüz burada değildi. Bakışlarım bir masada tek başına oturan bir kadına takıldı, bakışları bana sabitlenmiş, hareketlerimi takip ediyordu. Otomatik pilota geri döndüğümde onu görmezden geldim, sadece ara sıra ona bakıyordum.

Tanrım, gerçekten beni izliyordu. Bana bakıyordu.

Bara dönerken ona pis bir bakış attım. Onun sorunu neydi? Onunla yüzleşmeyi düşündüm ama sonra geniş bir el kalçama yerleşti.

"Hey, kıvılcımlar."

Sıçradım ve dönüp Hunter'a baktım. Etrafımda dolanırken göz kırptı, bir bar havlusu kaptı ve omzuna attı. Sonra çenemi yukarı kaldırıp beni dudaklarımdan öptü ve Cam'den birkaç çığlık ve bir ıslık aldı.

Sırıttım. "Sen de mi çalışıyorsun?"

Alnımdan öptü ve başını salladı. "Evet. Yardıma ihtiyaçları var gibi görünüyor. Kamyonda fazladan bir Kovboy Ciders gömleği bulunduruyorum."

Ve ona da çok yakışmıştı. Bir kez daha, yan yana çalışıp kalabalığı kontrol altında tutan bir ritme girdiğimizde gülümsememi durduramıyordum. Onun yüzünde de aynı aptal sırıtış vardı.

Tanrım, biz birbirimiz için aptaldık. Bana böyle hissettirmemeliydi ama işte buradaydım.

Bir kez daha kendimi sahte nişanlılığımızın sahte olmamasını dilerken buldum.

Hepsi.

Gece yarısı olduğunda Hunter ve benim işimiz bitmişti. Cam ve Colt dükkânı kapatacaktı ve son birkaç müşteri de arabalarına doğru gidiyordu.

Hunter'ı kamyonetine kadar takip ettim.

"Seni duran o adam kimdi?" Hunter sordu. "Hangisiydi?"

Beni kapıya doğru iterken kıkırdadı. "Touché." "Bu seni kışkandırdı mı?" Alay ettim.

"Elbette. Ama yine de seni öpen ve sana dokunan bendim. Ve burada seninle birlikte kamyonetime yaslanan da benim. Yine de içlerinden birinin sana asılmaması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. O zaman onları indirebilirdim."

"Gerçekten mi?" Homurdandım. "Nesin sen, bir İntikamcı mı? Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun."

"Farkındayım."

"Karatede siyah kuşağım var."

"Evet. Yine de beni alt edemedin."

Ciddi olup olmadığını anlayamadım. "Kesinlikle yapabilirim."

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm kıvılcım, ama beni alt etmen mümkün değil. Ben de dövüş sanatları biliyorum."

Güldüm. Yanılıyordu. Çok ama çok yanılıyordu. "Tamam. Ama siyah kuşağın var mı?"

"Şey, hayır, ama-"

"Senden çok daha büyük adamları alt ettim," diye çıktım, öfkem alevlenmişti. "Bunu kolayca yapabilirim. Çok kolay."

"Asla," dedi.

"Egonu biraz daha aşağı mi gerekiyor?"

"Sadece söylüyorum..."

"Mhmm." Ona kaşlarını kaldırdım. Ona haddini bildirmeye hazırdım. Yatak odasında onun için dizlerimin üzerine çöküyor olabilirdim ama ya dışarıda? Kendini beğenmiş sözlerini yüzüne vurmak istiyordum. "Seninle bahse girerim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bahis mi?"

"Evet." Parmağımı kaslı göğsüne sapladım. "Eğer seni indirirsem, bana on dakikalık bir sesli mesaj gönderip inleyeceksin."

"Ne?"

"Beni duydun." Çenemi yukarı kaldırdım. "Söylediğimi söyledim."

"Neden... ne? Neden..." Sonunda tam bir soru sorana kadar tamamlayamadı bile. "Neden on dakika boyunca *inlememi* istiyorsun ki?"

"Nedenini açıklamak bahsin bir parçası değil, ama başka kimse bunu duymayacak.

Sadece benim kulaklarım için."

Bana aklını kaçırmışım gibi baktı. Elbette, hayır diyecekti. Değil mi? Bana on dakika boyunca sızlanmasını göndermesine imkan yoktu.

Yine de yapmasını çok istedim. İnternetteki ses kayıtlarına bayılmıştım, çok ateşliydim. Ve belki de, içten içe, geçen gün yaptığı gibi adımı inlemesi fikri beni çok tahrik ediyordu.

Kollarını kavuşturmuş, beni inceliyordu. Gözleri eğlenceyle parlıyordu. *Büyük hataydı.* Kazanacağımı bilmeden bahse girmezdim.

"Peki," dedi. "Ve eğer ben *kazanırsam*, bana on dakikalık yalvarıyor ve sızlanıyor."

"Anlaştık."

Tepki veremeden kolunu tuttum, bacağına tekme attım ve onu döndürerek çakıl taşlarına doğru götürdüm. Ağır bir gümbürtüyle yere düştü, kolumu boynuna doladığımda bana karşı koydu. Ay

tepemizde parlıyordu, yıldızlar onu boğarken güzel kahverengi gözlerinde gördüğüm aynı eğlenceyle parılıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı. "Lanet olsun, kadın. Ne oluyor lan?"

Beni ters çevirmeye çalışırken elimi sıkıca ve bir anakonda gibi ona tutundum.

Elini çakıl taşlarına vurdu ve ben de zafer kazanmış gibi hissederek onu bıraktım. O sırtüstü dönerken ayağa kalktım ve sırtarak kalçalarına sarıldım. Ahıra baktım ama arabalarına gidenlerin bizi görebileceğini sanmadığım kadar uzağa park etmişti.

"Gördün mü?" dedim. "Yapabileceğimi söylemiştim."

"Hile yaptın," diye homurdandı, elleri kalçalarımın yerleşti.

"Bahis bahistir," dedim. "On dakika, efendim. İnliyor, inliyor." "Benim de sana yalvarmamı ister misin?"

"Evet," dedim. "Amımı sana vermem için yalvarmanı istiyorum."

Gözleri karardı, bakışları bulunduğumuz pozisyona kaydı. Bacaklarımın arasında ereksiyonunu hissederek kalçalarımı salladım.

Birdenbire adımları bile hatırlayamaz oldum.

"Bana söz ver," dedi ciddi bir şekilde. "İniltiğim sadece senin kulakların için." "Söz veriyorum," dedim. "Sadece benim kulaklarım için."

Başını salladı ve dudakları yavaşça bir sırıtışa dönüştü. "Demek sana bunu yaptıran şey bu, ha? Adını inletmem mi? Ve tesisatçılar. Ateşli, seksi tesisatçıları unutamam."

Alaycı bir tavırla göğsünü ittim, yanaklarım alev alev yanıyordu. "Siktir . " "Şu anda istiyor musun?"

"Hayır," dedim. "Eve gitmeni ve o on dakikayı benim için kaydetmeni istiyorum. Sonra seni varlığımla kutsayıp kutsamayacağımı göreceğiz."

Ayağa kalktım ve bir an için güç duruşuyla onun üzerinde durdum.

"Mm. Pekala," dedi. "Size o on dakikayı getireceğim hanımefendi."

"Güzel," dedim. Elimizi uzattım ve onu ayağa kaldırmaya yardım ettim.

Beni tekrar kamyonu yasladi ve eğildi. "Aslında kendimi savunmayı bilmiyorum," diye fısıldadı. "Sadece sarhoşlarla nasıl kavga edileceğini biliyorum."

"Yani seni indireceğimi biliyordun?"

"Elbette biliyordum."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Seni alçak."

Güldü ve elini boynumun arkasına kaydırarak kaslarımı ovdu. Gözlerim neredeyse kafamın içinde geri yuvarlanıyordu. "Merak etme," dedi. "Senin için iyi olacağım."

Sikeyim. "Güç benim kafama gidecek."

"Mmhmm. Ve bunu bildiğim için, teslimiyetinin tadını daha da çok çıkaracağım." Lanet olası ağzı. Gözlerim büyüdü.

"İyi geceler, kıvılcımlar."

Bana öpücük kondurdu ve göz kırptı, beni döndürdü ve arabama doğru nazıkçe itti. Ona omzumun üzerinden bir bakış attım ve arabama doğru giderken başımı salladım.

"İyi geceler," dedim ona el sallayarak.

Hunter gülümsedi ve el salladı. Kamyonetine binmeden önce ben binene kadar bekledi. Bir süre orada oturdum ve kıkırdadım.

O başka bir şeydi.

İnlemesini duymak için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Gun3ec

Yatağıma yayıldım ve tavana baktım.

Aletim son zamanlarda her hareketimi ve düşüncemi kontrol altına almıştı. Suçluluk duygusu göğsümde oturan bir fil gibiydi. Yaptığım her şeyi bilseydi Emma'nın beni hâlâ isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.

Randevularını mahvetmek, erkek arkadaşlarını kaçırmak, onu kamerada izlemek... Hepsi benden nefret etmek için sebepler.

Yine de ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Pazar sabahı onunla uyanmak tüm kuralları ateşe veren bir kıvılcım olmuştu. Gözlerimi kapatıp uzun bir nefes aldım, bastırdığım stresi boşaltmaya çalıştım ama pek işe yaramadı. anda kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olacak tek şey, telefonuma onun adını mırıldanırken sikimi okşamaktı.

Tüm bar vardiyası boyunca sayısız erkek ona asıldı. Kadınlar da. İlgi odağıydı ve bunu seviyordu, bundan zevk alıyordu.

Beni istediğini bilmek iyi hissettirdi.

Birkaç dakika daha orada yattım ve cebimden telefonumu çıkardım. Kayıt uygulamasını buldum ve ekrana baktım.

Bunu gerçekten yapıyordum, değil mi? Emma için her şeyi yaparım.

Kemerimi çözdüm ve kot pantolonumun fermuarını açtım, ardından boxer'larımınla birlikte yatağın ayak ucuna attım. Sikim serbest kaldı onun tekrar kalçalarımın oturacağı düşüncesiyle sertleşti.

Yatak odasında baskın olduğumu biliyordum ama otoparkta beni bu kadar kolay yere sermesinde çok ateşli bir şey vardı. Benden çok daha küçüktü ama bir öküzden bile daha güçlüydü. O anın hayatımın sonuna kadar benimle yaşayacağını biliyordum, tıpkı yüz yüze ilk tanıştığımızda bana vurmasının anısı gibi.

Daha önce kimse benden böyle bir şey yapmamı istememişti. Bahis kaybetmeyi sevmezdim, ama ne bahse gireceğini çok merak ediyordum. Kazanacağından emin olmadığı sürece bahse girmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Bu da onun adını inlememi gerçekten duymak istediği anlamına geliyordu.

Sertçe yutkundum ve elimle sikimin tabanında daireler çizerek kendimi okşadım. Kahretsin, keşke burada benimle olsaydı. İlham almak için benimle gelmesini istemeliydim.

İlham almak için ona ihtiyacım olduğundan değil. Sadece onu düşünmek bile sikimi sertleştirmeye yetiyordu ve onu tekrar bağlayıp aynanın önünde sikmeyi hayal ediyordum. Pazar günü yaptığımız her şey kafamın içinde kira ödmeden yaşıyordu.

Birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlar çok daha kolaydı. Ya da en azından birbirimizden nefret ettiğimizi düşündüğümüz zamanlar. Şimdi, son üç yıldaki tüm o duygular bir araya geliyor, bizi daha da yakınlaştırıyordu.

Ona her yaklaştığımda içsel bir savaş veriyordum. Onu kendimden uzak tutmalıyım ama artık yapamıyordum. Yapamadım işte.

"Pekâlâ," diye mırıldandım kendi kendime. "Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım."

Kırmızı kayıt düğmesine bastım. Hafif gergin bir şekilde kıkırdadım ve Emma'yı düşündüm.

Uzun saçlarının sırtından aşağıya dökülüğü. Vücudunu saran, göğüslerini ve amını kavrayan ipe nasıl görüldüğünü. Gülümsediğinde nasıl da muhteşem oluyordu.

Gözlerindeki ateş.

Ona dokunmayı, onu aynanın önünde tutmayı ve ellerimi vücudunda aşağı yukarı gezdirmeyi düşündüm. Aletim avuçlarımın içinde sertleşti ve inledim.

"Emma."

Sızlandım ve ona *yalvarma* hissine gerçekten kapılmam uzun sürmedi. Çıkardığım sesler daha önce çıkardığım hiçbir sese benzemiyordu.

Onun için çok çaresizdim.

Onun onayını almak için *çaresiz*.

Hayatım boyunca kimseyi bu kadar çok istememiştim. Yaptığım her şey onun içindi. Emma evrenimin merkezidi ve hayatlarımız kontrolden çıksa bile bu asla değişmeyecekti.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var."

Sikimi okşarken inleyip duruyordum. Kalçalarım çaresizce büküldü ve telefon göğsümden kaymaya başladı. Onu yakaladığımda homurdandım ve dizlerimin üzerine yuvarlandım.

Onu altıma yerleştirdim ve bir elimi battaniyenin üzerine koyarak sikimi acımasızca pompaladım.

"Seni tekrar becermek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım. "Yıllardır sana dokunmayı hayal ediyordum. Seni kollarıma almayı. *Siktir*."

Onu hayal etmeye devam ederken uzun bir inilti silsilesi beni terk etti. Telefonum karanlıkta bir fener gibiydi, tüm pisliğimi, yalvarışlarımı, inlemelerimi, sızlanmalarımı kaydediyordu. Pre-cum sikimi kayganlaştırıyor, her vahşi vuruşu yağıyordu.

"Seninle *çifileşmek* istiyorum. Sana dokunmak istiyorum."

Siktir, siktir, siktir.

"Emma."

"Emma. Emma."

"Siktir."

"Emma."

Çok yaklaşmıştım ama yavaşlamam gerekiyordu. Boşalmadan önce durmam gerekiyordu ve sadece beş dakikamız . Kendimi sikimi bırakmaya zorlarken nefes nefese kaldım ve topuklarımın üzerine oturdum.

"Ah-ah-ah..."

Gözlerimi kapattım, onu tüm ihtişamıyla karşımda hayal ettim. Dudaklarımı yaladım, susamıştım. Elim tekrar sikimin etrafına dolandı ve ayak parmaklarıma kadar titreyerek aşağı yukarı kaydırdım. Daha fazla dayanamazdım. Sızlanmaya ve inlemeye devam ederken saniyeler geçiyor, önümde uzanan son dakikaya kadar dayanabildiğim kadar dayanıyordum.

Nihayet. Sonunda.

"Bir dahaki sefere seni becerdiğimde yalvarmanı sağlayacağım," diye hırıldadım. "Şimdi seninkini nasıl söylüyorsam, sen de benim adımla öyle haykıracaksın kıvılcımlar."

Kendimi daha hızlı okşarken onun adı dilimden dökülen bir melodiydi, orgazmım geçerken oflayıp pufluyordum. homurdandım, dölüm

Sıcak ipler halinde fişkırıyordu. Kaslarım gevşerken inledim, saf mutluluk içimi doldururken gözlerim dalgalandı.

Kırmızı düğmeye dokundum ve kaydı sonlandırdım.

Yana doğru yuvarlandım ve battaniyenin üzerine çöktüm. Ortalığı batırmıştım ama birkaç dakika içinde temizlerdim. Ter tenimi kaplamıştı, kalbim küt küt atıyordu.

Saate baktım ve bu gece geç saate kadar ayakta kalmaya karar verdim. Bahse girerim yakında uyuyacaktı ve ben de göndermek için bekleyecektim.

O zaman yarın sabah uyandığında ilk duyacağı şey benim iniltilerim olacaktı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

emmD

Hunter'dan gelen on dakikalık bir sesli mesajla uyandım.

Onun inlemelerini dinlerken yanaklarım kıpkırmızı oldu, vücudum sıcaktan kızardı. Lanet olsun, gerçekten . Gerçekten de on dakika boyunca inlemiş, inlemiş ve adımı mırıldanmış, amım için yalvarmıştı.

Aman Tanrım, bu şimdiye kadarki en ateşli şeydi.

Yatakta doğrulup ekrana baktım. Bunu bana gece 1'de göndermişti. Başımı iki yana sallayıp komodininin saatine baktım. Sabahın erken saatleriydi ve işe gitmek için hazırlanmam gerekiyordu. Ama bütün gün onu düşünecektim.

Bir plan oluşmaya başladı. Yataktan kalktım, tekrar play tuşuna bastım ve güne hazırlanırken Hunter'ın iniltisinin evin içinde süzülmesine izin verdim. Saçlarımı geriye atıp makyajımı yaparken başımı salladım, aşağı indim ve bir fincan kahve yaptım. *Siktir, Emma. Emma sana ihtiyacım var. Emma, senin içinde olmak istiyorum.*

İkinci dinleyişim sona erdiğinde kahvemden bir yudum aldım, uzun ve düşünceli bir yudum. Sonra lavabomun altındaki dolabı açtım, dizlerimin üzerine çöktüm ve boruyu kırdım.

Telefonumu elime aldım ve bir fotoğraf çekip Hunter'a gönderdim.

Olamaz. Lavabom bozuldu. Bugün tamir edecek vaktin var mı? Belki öğle yemeğinde?

Gamzeler: Elbette. Senin için programımı ayarlayabilirim.

Ben: Teşekkür ederim efendim ;)

Gamzeler: Tabii ki. Kırık bir boruyla bir gün geçirmene izin veremem. Sırıttım.

Ben: Öğle yemeği öğlen :P

Gamzeler: Mükemmel, senin için açlıktan ölüyorum.

"Efendim," diye tısladım ve telefonu üzerine bıraktım. Gerçekten aklımı kaçırmıştım. Sırf o buraya gelip benim için yere uzansın diye, nasıl tamir edileceğini bildiğim bir lavabo borusunu kırmıştım.

Zaten tahrik olmuştum.

İlk iki müşterimle yaptığım toplantılarda acı çektim. Her şey yolunda gitti ama *sonsuz kadar* sürdü. Geçen her dakika işkence gibiydi.

Sabahki son görüşmem çok hızlı geçti. Biter bitmez dizüstü bilgisayarımı kapattım ve yukarı koştum. Kıçımı zar zor örten kısa bir güneş elbisesi giydim. Topuzumu çıkardım, buklelerimin çözülmesine izin verdim.

Kapı çalınıp evin içinde yankılandığında sıçradım. Donnie birkaç havlama sesi çıkardı ve ben kalkıp kapıya giderken beni takip etti.

Açtım ve zorlukla yutkundum.

Hunter orada duruyordu.

Gri eşofmanla.

Ve onu tüm doğru yerlerinden saran siyah bir gömlek.

Koyu renk saçları dağınıktı, favorilerindeki gümüş benekler güneş ışığında parlıyordu. Elinde bir alet çantası ve ev malzemeleri satan dükkândan aldığı malzemelerle dolu bir çanta vardı. "Merhaba Bayan Madden," dedi. Gözleri heyecandan kıpır kıpır olan Donnie'ye kaydı. Eğildi ve memnun olana kadar birkaç kez sevdi.

"Merhaba." *Kahretsin, şu anda üzerine atlamak istiyorum.*

Hunter yavaşça sırıttı ve doğruldu. "Beni içeri alacak mısın? Senin gibi meşgul bir kadını günün geri kalanından alıkoymak istemem."

"Tabii ki." Kenara çekildim ve öpmek için eğildim ama sanki bu sabah beni inilti ve sızlanmalarla uyandıran adam değil de profesyonel bir tesisatçıymış gibi yanımdan hızla geçti. "Mutfak sol tarafta."

Çantayı tezgâhın üzerine koydu. Diz çöküp dolapları açarken kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kapı çerçevesine yaslandım. Uzun bir mırıltı çıkardı.

"Vay canına," dedi. "Ne kadar ilginç bir mola. Daha önce böyle bir şey gördüğümü söyleyemem."

"Evet," dedim tırnaklarımı incelerken. "Nasıl olduğundan emin değilim." Bana baktı ve göz kırptı. "Tamir ettireceğim."

Aletlerini çıkarmaya başladığında ağzım açık kaldı. Yerde sırt üstü yuvarlandı. Gömleğinin etekleri hafifçe yukarı kalkarak karnını ortaya çıkardı.

Birden kendimi gerçekten susamış hissettim. O bir mırıltı çıkarırken dudaklarımı yaladım.

"Hanımefendi, tezgahın üzerindeki çantayı bana uzatabilir misiniz?"

"Elbette," dedim çabucak. Tezgâhtan çantayı aldım ve o uzanırken üzerinden geçerek çantayı ona uzattım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hmm. Feneri benim için tutmaya ne dersin? Bu çok yardımcı olur."

"Bunu yapabilirim," dedim.

Boruları çantadan çıkarırken el fenerini bana uzattı. Daha sonra kutudan aletlerini aldı ve işe koyuldu.

Ve el fenerini tuttum.

İyi bir kız oluyor muyum?

Soru dilimin ucundaydı.

Aramıza baktım ve gözlerim büyüdü. Pantolonun içinden sikinin şeklini ve ne kadar sert olduğunu görebiliyordum. *Hay sikeyim. Onu istiyordum. Onu çok kötü istiyorum.*

"El fenerini yukarı kaldırabilir misin?" diye sordu.

Bunu yapabilmemin tek yolu kendimi alçaltmamdı, bu da onun üzerine oturacağım anlamına geliyordu. Göğsüne oturana kadar yavaşça aşağı indim. Öne doğru eğildim, lavabonun altındaki ışığı parlattım.

İşe geri döndü. Hay sikeyim.

"Hunter," diye fısıldadım.

"Ben Bay Harlow,

hanımefendi."

Gözlerimi ona diktim. "Bay Harlow." "Biraz daha yaklaşabilir misiniz?"

Nefesimi içime çektim ve bir elimi göğsüne koyarak daha da eğildim. Boruyu sabitlemeyi bitirmesini ve her şeyi yamalamasını izledim.

"Teşekkür ," dedi. "Artık kalkabilirsiniz."

Ben istemedim. Bir an oyalandım ve sonra geri kaydım, ayağa kalkarken sert sikinin üzerinde sürtündüm. Lavabonun altından çıktı ve üzerimde yükselerek ayağa kalktı.

Pantolonunu zorlayan ereksiyonuna bakarak gülümsemeye karşı koydum. Nasıl oluyordu da bunu devam ettirebiliyordu?

"Tamam," dedi. "Tamir edilmiş olmalı. Bugün ödemeyi nasıl yapmak istersiniz?"

Oh.

Kirpiklerimi kırıştırdım ve bir adım daha yaklaştım. "Gördüğünüz gibi bütçem gerçekten çok kısıtlı..."

Yumuşak bir *tsk-tsk-tsk* sesi çıkardı. "Çok yazık Bayan Madden."

"Gerçekten öyle... Başka bir ödeme şekli kabul ediyor musunuz?"

"Hmm." Gözleri heyecanla dans ediyordu. "Belki yapabilirim..."

Yanımdan geçip el fenerini tezgâhın üzerine koydum. Elbisemin eteklerini tuttum ve yukarı çekip başımdan geçirerek yere atarken bakışlarını üzerimden ayırmadım. Sütyen giymiyordum, sadece parlak yeşil bir tanga giyiyordum.

Göğüs uçlarım onun ilgisinin tüm ağırlığı altında sertleşti. "Size öğle yemeği ikram edebilirim," dedim gülümseyerek.

"Anlıyorum," diye fısıldadı. "O kadar çalıştıktan sonra açlıktan

ölüyorum." "Bunu görebiliyorum," dedim. "Beni gibi

kullanabilirsin." "Sanırım bunu yapmak zorunda kalacağım," dedi.

Bir bulanıklık içinde hareket etti. Bir saniye önce önünde duruyordum ve bir saniye sonra beni kaldırıp tezgâhın üzerine oturttuğunda ciyaklıyordum. Parmaklarını tangamın içine sokup çıkarırken nefesim kesildi, diz çöküp baldırlarımı okşadı.

"Bana nasıl ödediğini göster."

Bacaklarımı açıp parmaklarımı yüzünün önünde klitorisimin üzerinde gezdirirken nefeslerim hızlandı. Dili amımla buluşana kadar iç bacaklarımdan öptü. Bacaklarımı omuzlarına atıp içine daldığında nefesim kesildi.

Hunter Harlow kalçalarımın arasında ölmeye kararlı bir adamdı. Dili beni becerirken nefes nefese kaldım, saçlarını çektim, elleri kalçalarımı kavradı ve beni tezgâhın kenarında tuttu.

"Siktir," diye inledim.

Dudaklarını yalayarak geri çekildi. "Zaten çok ıslaksınız, Bayan. Madden."

"Bu ödeme senin için işe yarayacak mı?" İnledim.

Hunter kıkırdadı ve başını çevirerek dişlerini lanet olası bir vampir gibi iç baldırıma geçirdi. Isırığı emerken ona doğru eğildim, dili acıyı zevkle kovalıyordu.

"Bu iş görür."

Dilini tekrar içime sokarak bir çığlık daha attırdı. Tezgâhın kenarını tuttum, beni ağzıyla becerirken, klitorisimi emerken, amımı dillerken ona karşı sallandım. Orgazm bir anda içimde patladı. Beni olduğum yerde tuttu, dili orgazm boyunca beni yaladı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok ateşli-"

Beni tezgâhtan çekti. Ayaklarım yere değdiğinde tökezledim ve beni çevirerek göğüslerimi serin üst kısma doğru itti. Aletini üzerimde hissettiğimde nefesim kesildi. Bacaklarımdan birini kaldırdı, bir tutam saçımı yakaladı ve kolaylıkla içime soktu.

Onun için çok ıslanmıştım. Beni sikmeye başladığında homurdandım, her hamlesi sert ve baskındı. Bu izlediğim tüm fantezilerden ya da pornolardan daha iyiydi. Vücudumdaki her kas tam da arzuladığım şekilde sikilmenin verdiği zevkle titriyordu.

Saçlarımı gergin bir şekilde çekti. "Dün gece senin için yalvarmak şimdiye kadar yaptığım en ateşli şeylerden biriydi," dedi.

Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım. "Bütün gün seni istiyordum." "Yani boruyu kırdın mı?"

"Buna değdi," diye inledim, gözlerim geri kayıyordu.

Beni daha sert sikti, tenlerimiz birbirine çarpıyordu. Kendimi ona kaptırmıştım; kullanmak ona, sikmek ona aitti.

"Emma. Kahretsin," diye homurdandı. "Yüzünü görmem gerek."

İçimden çıktı ve beni döndürdü. Beni kaldırırken kollarımı boynuna dolayarak uzandım. Tekrar içime girerken bacaklarım beline dolandı, dudaklarımız ateşli bir öpücükle buluştu.

Bileğine uzandım, onu kavradım ve elini boynuma doğru yönlendirdim. Parmakları boynumu çevrelerken homurdandı, içeri ve dışarı itmeye devam ederken kenarlarını hafifçe sıktı.

O beni becerdikçe zevk içimde amansız dalgalar halinde yuvarlanmaya devam etti. Alnını benimkine bastırdı, dudaklarımız her pompalamada fırçalanıyordu. Nefesim aramızda kesildi, tüm vücudum onunkinin içinde eridi.

"Emma." Son bir hamle yaptı, boşalırken beni tuttu. Gözlerimi kapattım, beni doldurma hissinin tadını çıkarırken başım geriye eğildi.

Ağır bir pantolonla göğsü yükseldi. Boynumu bıraktı, beni tekrar öptü, parmak uçlarını göğsümde aşağı yukarı gezdirdi. Dokunuşu nazik ve saygılıydı.

Onu tekrar öptüm, tamamen rahatlamıştım.

Ondan nefret ettiğimi düşünmek bile delilikti. Gerçek Hunter'ı tanıdıkça ona daha çok aşık olduğumu fark ettim.

Bu beni çok korkuttu.

Yaşadığım tüm ilişkilerde, hiç gerçekten aşık olduğumu söyleyemem. Beni paraşütsüz serbest düşüşteymişim gibi hissettiren türden bir aşk değildi bu. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişiyi bulduğumu hissetmemiştim. Hiçbir zaman umutsuzca arzuladığım şekilde görüldüğümü, sevildiğimi ya da önemsendiğimi hissetmemiştim. Arkadaşlarımın sevildiğini ve önemsendiğini gördüğüm şekilde değil.

Bunu onunla istedim. Bunun gerçek olmasını istedim.

Ama bu kadar uzun süredir yanlışı olduğumuzu söylerken, birbirimiz için doğru olma ihtimaline açık olacağından emin değildim.

Alnımı tekrar öptü ve yumuşak bir mırıltı çıkardı. "Üzüm bağına gitmem gerekiyor," diye iç geçirdi. "Ama seni bu hafta tekrar görmek istiyorum."

"Cuma akşamı yemek yiyebiliriz," diye teklif ettim. "Eğer senin için uygunsa." ", " dedi. "Ya da herhangi bir gece. Genelde bu saatlerde işim biter. yemek zamanı."

"Ben de öyle. Keşke..." Sözümlü kestim ve sertçe yutkundum. "Ne diliyorsun?"

Keşke bu gece gelsen. Ama bu çok fazla olurdu, değil mi? "Yok bir şey. Cuma günü görüşürüz."

Yavaşça içimden çıktı ve aşağıya bakarak inledi. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Gidip bir havlu getireyim."

Yanından geçip yukarı koştum ve ikimiz için bir havlu aldım. döndüğümde tezgahın , kaşları çatılmıştı.

"Emma, bu da ne böyle?" Siktir.

Aldığım mektuplar tezgâhın üzerinde duruyordu, fotoğraflar da öyle. "Etrafta dolaşıp mektuplara mı bakıyorsun?" Tersledim. Onları almak için yanına uzandım ama başını sallayarak beni durdurdu.

"Emma, oluyor? Bu çılgınlık. Bunlar ne zaman ortaya çıkmaya başladı? Bu bizim lanet olası bir fotoğrafımız!"

Yüreğim ağzıma geldi. "Beni azarlayacaksan pantolonunu yukarı çeker misin?"

"Ben... Siktir. Tamam, . Önce temizlenelim."

İkimiz de temizlenirken aramıza huzursuz bir sessizlik yerleşti. Havluyu aldı ve ben itiraz edemediğim diz çöküp bacaklarımı açtı,

ve dölünü sildi. Yanaklarım kırmızının üç tonuna döndü. "Ben...

Ben bunlarla kimseye yük olmak istemedim," dedim.

Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Bunu yıkayacağım."

Delirmişti. Kızgın olduğunu biliyordum. O mutfaktan çıkarken elbisemi kaptım ve tekrar giydim. Çamaşır makinesinin açıldığını duydum ve iç çekerek tezgâha yaslandım. Mektuplara ve fotoğraflara bakarken tansiyonum yükseldi.

Hunter mutfağa dönüp ellerini yıkadı, sonra yeniden giyindi. "Üzüm bağına gitmen gerekiyor," dedim.

"Bu çok daha önemli," dedi kararlılıkla. "Bağ bensiz de ayakta kalacak. Şimdi, lütfen, söyle bana. Neler oluyor?"

BÖLÜM YIRMI ALTI

Gun3ec

EMMA göz teması kurmaktan kaçınarak kıkırdadı.

Onu bunun zor olacağını bilecek kadar uzun zamandır tanıyordum. Bunun az önce yaşadığımız akıllara durgunluk veren seksten sonra olması hoşuma gitmiyordu, çünkü hissettiğim duyguların içinden çıkmak zaten zordu. Her şeyden çok onu yatıştırmak istiyordum ama önce cevaplara ihtiyacım vardı.

Emma sinirlendiği zaman kirpi gibi oluyordu. Tüylerinin içime battığını şimdiden hissedebiliyordum. O inatçıydı ama ben de inatçıyım.

Bunu benden saklaması yüzüme bir tokat gibi geldi.

Tek düşünebildiğim fark ettiğimizden daha fazla çuvalladığımızdı. Onun tehlikede olabileceğini öğrenmenin acısı, diğer sevdiklerimizin gerçeği öğrendiklerinde hissedecekleri acıyı yansıtıyordu.

Kızgındım çünkü o tehlikedeydi ve kimsenin bundan haberi yoktu. Sevdiklerimizin yaşadıklarını gördükten sonra, bir şeylerin ters gittiğini fark etmediğim için kendimi başarısız hissediyordum. Mektupları okudum ve fotoğraflar olmasa bile her biri tuhaf ve endişe vericiydi.

Fotoğraflar ise dehşet vericiydi.

"Emma," dedim usulca. "Endişeliyim. Bu beni korkutuyor. Senin için ve diğer herkes için korkuyorum. Bunlar *senin fotoğrafların*." Başımı sallayarak fotoğraflara ve mektuplara tekrar baktım. "Ve bizden biri var. Bu hiç iyi değil."

Kimi arayacağımı zaten biliyordum. Beş dakika içinde tüm polis departmanını buraya toplayabilirim. Bud, bana yardım etmek için

Özellikle de geçmişte Sarah ve Haley'e yaptıkları saçma sapan işlerden sonra. Polis hiçbir zaman ihtiyacımız olan şekilde yardım etmedi.

Emma nefesini tuttu ve ellerini havaya kaldırdı. "Şu anda buna verecek iyi bir cevabım yok."

"Bana bildiklerini anlat. Neden bana bundan bahsetmedin? Onları ne zaman aldın?"

"Mektuplarımı her zaman kontrol etmem," dedi Emma savunmacı bir tavırla. "Tam olarak ne zaman başladığını bilmiyorum ama sanırım birkaç hafta oldu. Birkaç gün önce açtım ama uğraşamadım. Çok fazla oldu."

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. "Josh olabilir mi?"

Hemen cevap vermedi. Alt dudağını gergin bir şekilde çiğnedi ve tekrar başka tarafa baktı.

"Emma," diye yalvardım. "Lütfen bana bak." "Şu anda istemiyorum."

"Bud'ı aramalıyız," dedim. "Bu hiç iyi değil. Bunu her kim yapıyorsa, aklını kaçırmış. Onu hemen arayacağım, bildikleriniz hakkında onları bilgilendirebiliriz ve sonra oradan devam edebiliriz."

"İstemiyorum," dedi. "Bir şey olmasını istemiyorum. Polisi aramak istemiyorum, özellikle de Haley ve Sarah'ya bu kadar yardımcı olmadıktan sonra. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Zararsız görünüyor, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Öyle değil. Biri sana üç tehdit mektubu göndermiş ve iznin olmadan fotoğraflarını çekmiş. Bu zararsız değil, Emma. Bu saplantı."

"yok," dedi. "Her şey yoluna. Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Bunun böyle etmesine izin veremezsin," dedim. "Ve bu sadece seninle ilgili bile değil."

O fotoğraflardan birinde ben de varım. Ve son mektup açıkça benim hakkımdaydı." "Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

Allah kahretsin. "*Emma*, Tanrı aşkına-"

"Benimle bu tonda konuşma," diye tersledi.

Ağzımın içini ısırdım ve kollarımı kavuşturarak ondan uzağa baktım. İçimdeki her bir parça onu korumamı istiyordu. Kaynaklarım vardı. Bütün bu kasabadaki herkesi tanıyordum. Bunu kimin yaptığını bulabilir ve bir daha asla yapmamalarını sağlayabilirdim.

"Josh olabilir mi?" Tekrar sordum. Bu kez sesimdeki kızgınlığı gizleyemiyordum.

"Belki mi? Bilmiyorum. Bu çılgınlık. Bu muhtemelen birinin aptalca ve tuhaf davranmasıdır. Bunu yapacağını sanmıyorum."

O pisliği bulma zamanı. Muhtemelen şehir merkezindeki pansiyonda kalıyordu. Burayla Austin arasındaki birkaç iki yıldızlı otelin aksine, biraz daha onun tarzıydı.

"Ona zaten bir kez yumruk attım," dedim. "Herif belli ki mesajı almamış."

"Bu konuda yardımına ihtiyacım yok."

"Bu çok kötü."

"Sen aslında benim nişanlım değilsin," dedi. "Yardımını istemiyorum."

"Herkes nişanlın olduğuma inanıyor. O yüzden, eğer bu ilişkiyi

Bu aptal yalanı bırak, bunu benim yöntemimle yapacağız."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," dedi. "Bu böyle yürümez." "Sen mantıksız davrandığın zaman öyle oluyor."

Alay etti ve bana ters ters baktı. Ben de ona ters ters baktım. "İşte tam da bu yüzden asla çalışamayız."

Ahh. Öfkem alevlendi ve mutfağa geçerek onu tezgâha doğru sıkıştırdım. Gözleri büyüdü ve ellerini göğsüme koydu.

"Artık benden kurtulamazsın," dedim. "Bunu anlamıyor musun?"

"Hayatıma girmene izin verdiğim kadar kolay kurtulabilirim senden," diye tersledi. "Git. Seni artık burada istemiyorum. Yardımına ihtiyacım yok, kendim hallederim."

"Saçmalıyorsun," dedim. "Yardım etmeye çalışıyorum! Seni korumaya çalışıyorum."

"Senin korumanı istemiyorum!" diye bağırdı. "Ben senin projelerinden biri değilim. Beni korumana gerek yok."

"En azından polise söylemeyecekseniz, açıkça söylüyorum."

"Ne yapabilirler ki Hunter? Hiçbir şey yapmazlar. Bunu sen *de biliyorsun*. Bunlar belirsiz, tehditkâr mektuplar ve tek görecekları de bu. Birine mektup göndermek yasadışı değil. Ne zaman bir kadın büyük bir şey rapor etse, bize ne söylendiğini biliyor musun? Saldırıya uğramadığımız sürece hiçbir şey yapamazlar. Gerçek bu." Öfkeyle omuzlarını silkti. "Ben erkek değilim, bu yüzden beni dinlemeyecekler. Umursamayacaklar."

"Emma," diye . "Bir şeyler yapmalıyız-" "Benden bu kadar. Çık dışarı. Dışarı."

Ciddiydi. Kalbim küt küt atarken donup kalmıştım. Bundan nefret ediyordum. Yüzündeki ifadeden, stresten nefret ediyordum.

"Lütfen yardım etmeme izin verin," diye fısıldadım. "Lütfen. İyi olduğum tek şey bu."

"Hayır," dedi. "Çık dışarı. *Çık dışarı*. Seni şu anda burada istemiyorum."

Bir adım geri çekildim ve alet çantamı aldım. "Bu işte sadece sen varmışsın gibi davranmayı bırakırsan, pek çok insanın seni önemseydiğini ve güvende olduğunu görmek istediğini anlarsın."

"Ve her zaman başkalarının işine karışmanın Tanrı vergisi bir hak olduğunu düşünmeyi bırakırsan, neden tükenmiş ve acı çektiğini anlarsın."

Çenem sertleşti. Sözleri canımı yaktı. "Her zaman çok inatçısın. Uğraşmak çok yorucu."

"Eğer seni bu kadar yoruyorsam, tüm bunlardan önceki halimize geri dönebiliriz. Senden benimle *uğraşmanı* hiç istemedim."

"Eski kocana erkek arkadaşın olduğumu söylediğinde söyledin." "Ona nişanlım olduğunu söyleyen sendin!" diye haykırdı. Onun Sesi titredi ve kollarını kavuşturarak başını salladı. "Lanet olsun Hunter! Senden bıktım usandım! Hayatımın kontrolünü öylece eline alamazsın!"

Sikeyim. Berbat durumdaydım. Berbat ettiğimi biliyordum ama doğru kelimeleri bulamıyordum.

"Sadece sana yardım etmek istiyorum," diye ısrar ettim. "Tek yapmaya çalıştığım bu. Tek yapmak istediğim bu."

"Josh'tan daha iyi değilsin. O da aynıydı, her zaman beni kontrol etmeye çalışırdı."

"Seni kontrol etmek istemiyorum," diye karşı çıktım. "Güvende olmanı istiyorum. Tek istediğim bu, Emma. Sadece istiyorum-"

"Peki ya *benim* istediklerim?"

Alay ettim. "Bu kimsenin ne istediğiyle ilgili değil. Bu seni güvende tutmakla ilgili. *Bizi* güvende tutmak."

"Biz diye bir şey yok. Artık yok." Emma ellerini havaya kaldırdı. "Çık dışarı. Git buradan. Bunu yapmayacağım. Onca insan arasından senin bana ne yapacağımı söylemene izin vermeyeceğim."

"Tamam."

"*Tamam*."

"Bir dahaki sefere nişanlınmışım gibi davranmamı istediğinde beni ara."

Kapıya doğru yöneldim ve durakladım. Bir şey yapmam, bir şey söylemem gerektiğini hissettim. Beni uzaklaştırmasına izin veremezdim ama...

"Bir dahaki sefer olmayacak," dedi yumuşak bir sesle.

Kalbim acıyordu. Ona istediğim gibi bakamadım. İstedidim gibi özür dileyemedim ya da dilimin ucuna gelen onca Şeyi söyleyemedim.

Bunun en iyisi olduğunu kendime hatırlattım. Nefret etmesi onun için daha iyiydi.

Ben.

Çantamı sıkıca kavradım ve kapıya doğru ilerledim. Ayrıldım ve kamyonetime tırmandım.

Sokağın sonuna varana kadar ilk gözyaşı nihayet düştü.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Gun3ec

Emma'dan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum.

Çok zordu. Sürekli her yerdeydi. Pazartesi günüydü, ikimiz kavga edeli neredeyse bir hafta olmuştu ve bana musallat olmuş gibi hissediyordum. Bara gittiğimde Colt, Cam ya da Haley ile çalışıyordu. Markete gittiğimde, o da alışveriş yapıyordu. Sarah ve çocukları ya da Sammy'yi görmek için uğradığımda onlarla bira içiyordu (ve ben gidene kadar midesini suçlayıp gizemli bir şekilde tuvalette kayboluyordu).

Kader bizimle dalga geçiyordu, bu çok açıktı. Ya da belki aklımı kaçırıyordum. Belki ikisi de.

Sadece birlikte görünmemiz gerektiğini bildiğimizde mesajlaşıyorduk.

Josh'la yine istediğim gibi yüzleşememiştim. Nerede kaldığı konusunda haklıydım. Pansiyonda bir oda ayırtmıştı ve sahibine küçük bir bahşişle üç hafta daha yer ayırttığını öğrenmiştim.

Diğer elli sorunun üzerine bir sorun daha. Kır Çiçeği Festivali yaklaşıyordu, gerçi her şey yolunda gidiyordu. Bu, gerçekleşen birkaç iyi şeyden biriydi.

Emma'nın bana yardım etmememi söylemesine rağmen, Emma'yı takip eden kişiyi caydırmaya yardımcı olacağı umuduyla Bud'dan Hummingbird Lane'de günde birkaç kez bir devriye aracı gezdirmesini istemeye karar vermiştim. Onlar hakkında haklıydı.

Bunun ötesinde yardımcı olmamak. Onlara kendisi gitmiş olsaydı farklı muamele görebileceğini düşünmek bile beni çok kızdırdı.

Perişan haldeydim.

Ne zaman bir odada birlikte olsak, herkes bize yakından bakardı. Belli bir şekilde davranmamızı bekliyorlardı. Bu arada ben ona dokunmamak için elimden geleni yapıyordum.

Eğer onu tekrar öpmek zorunda , durabileceğimden emin .

Viski şişemi ön koltuğa koydum ve içki dükkânının otoparkından çıkıp Ana Cadde'den kulübeye doğru ilerledim. Geç olmuştu ve bu gece içmeyi planlamasam da, yeniden stok yapmam gerekiyordu.

Gözlerimi ovuşturdum. Tüm vücudum ağrıyordu. Bağda fazla mesai yaparken bir yandan da ailemden kaçmaya çalışıyordum. Annemin beni sorgulamak için henüz kapıma gelmemiş olmasının tek nedeni ona gelmemi beklemesiydi ve gelecektim de. Belki. Eninde sonunda.

Kasabanın dışına çıktıkça yol daha da karardı. Kendi kendime mırıldandım, ağırdan aldım, geyiklere ya da yola fırlayabilecek diğer yaratıklara dikkat ettim.

Arkamda farlar parladı ve hızla yaklaştıklarında kaşlarımı çattım. Her kimlerse, etrafımdan dolaşabilirlerdi. Hız sınırını aşmak istemeyen bir pisiğe uyum sağlamayacaktım. Devasa büyüklükte bir kamyonu sahip olmanın avantajı, ne zaman götlük yapıp ne zaman yapmayacağıma karar verebilmemdi.

Peşime düşene kadar hızlandılar. Birkaç kez fren yaptım ve onlara orta parmağımı gösterdim. *Bu lanet olası Lexus mu?* Arabanın ne olduğunu tam olarak seçemiyordum ama Josh'unkine benziyordu.

Kesinlikle hayır. Beni yoldan çıkarmaya çalışması için aptal olması gerekirdi. Kamyonum onun aptal kıcını ezerdi.

Araba direksiyonu diğer şeride kırıp hızlanınca içimden küfrettim. Dönüp baktım ve başımı salladım. Bu kesinlikle Lexus'tu.

Araba önümde sarsılınca yavaşladım. Yolun ortasına bir şey fırladığında nefesim kesildi ama Josh yavaşlamadı.

Bunun yerine, hayvana gerçekten çarpmak için direksiyonu daha da kırdı. "Ne yapıyorsun sen?!" diye bağırdım.

Frene bastım ve kayarak durdum.

Arabayı diğer şeride sürerek uzaklaştı. Yolda kıpırdamayan bir kütle gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ne oluyor lan?" Homurdandım.

Paniğe kapıldım ve dörtlüleri yaktım, hemen arabadan atlayıp yanlarına koştum.

Tanrım, bir köpekti. Diz çöktüm, gözlerim yaşlarla doldu. Hâlâ nefes alıyordu.

"Siktir," diye fısıldadım. "Orospu çocuğu. Sikeyim. *Siktir*."

Köpek yumuşak, ağlamaklı bir inilti çıkardı ve hareket etmeye çalıştı. "Hayır, hayır, dostum.

Olduğun yerde kal. Her şey yolunda. Her şey girecek."

Telefonumu çıkardım ve hemen Anna'yı aradım. Hepimizin liseye birlikte gittiği, yerel veterinerimiz Katie Mays ile evliydi.

Cevap verdi. "Harlow, bu acil bir durum olsa iyi olur. Neredeyse gece yarısı oldu ve karım beni bekliyor."

"Anna, bir köpek vuruldu ve o... lanet olsun, kötü durumda.

Bir şeyler yanlış ve bozuk, bilmiyorum. Kahretsin." "Tamam, nefes al," dedi sertçe. "?"

"Çiftlikten yaklaşık on dakika uzaklıkta," dedim. "Onu taşıyayım mı? Tanrım, bu çok korkunç." Köpek bana baktı, gözleri parlıyordu. Ağlamaya devam etti ve ben de gözlerimdeki yaşları sildim. "O orospu çocuğunun bunu yaptığını gördüm ve öylece çekip gitti."

Josh ölü bir adamdı. Lanet olası. Ölü. Adam.

"Yola çıkıyorum. Onu hareket ettirme, tamam mı? Ama Hunter, eğer o kadar kötüyse, başaramayabilir."

"Tamam," diye fısıldadım. "Ben burada olacağım."

Neyse ki çok geç olduğu için yolda başka kimse yoktu. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım usulca, başını hafifçe okşayarak. Yumuşak bir mırıltı çıkardı, kuyruğu kederli bir şekilde yere çarptı. "İyi olacaksın. Bunu atlatmak zorundasın çünkü aksi takdirde kendimi o orospu çocuğunu yollarda öldürmek zorunda hissedeceğim."

Yaralanmamış kısımlarını okşamaya devam ettim ve Anna'nın arabası yanaşana kadar onunla yumuşak bir şekilde konuştum. Arabadan atladı ve koşarak yanıma geldi. Katie de onunla birlikteydi.

"Ah, lanet olsun," diye iç geçirdi, diz . "Tamam. Katie, havluyu kap. O tatlı bir çocuk, evet, ."

Katie elinde bir havluyla koşarak geldi ve Anna da havluyu alıp onun etrafına sardı.

"Hâlâ yavru bir köpek. Mavi heeler karışımı gibi görünüyor," dedi Katie başını sallayarak. "Ona bilerek mi vurdular? Şerifi aramalı mıyım?"

"O yaptı," dedim. "Bütün yol onun elindeydi. Ve hayır, şimdilik onları bu işin dışında tutalım."

Anna başını salladı, başını dikkatle kaşırken mırıldandı. "Onu alacağım ve kliniğe doğru yola çıkacağız."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Hiçbir şey, gerçekten. Başiboş birine benziyor ve aramayı sen yaptın. Muhtemelen biri onu terk etmiştir."

Başımı salladım. "Ben de seninle geliyorum. Ne olacağını bilmek istiyorum."

Onu dikkatlice kaldırırken yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ. Klinikte görüşürüz."

"Tam arkanda," dedim.

Onu yüklemelerini izledim, sonra kamyonetime bindim ve arkasından gittim. Arabayı sürerken telefonumu elime aldım ve sonunda bu konuda konuşabileceğim tek kişiyi aramaya karar verdim.

Emma telefonu açmadan önce telefon üç kez çaldı. "Ne istiyorsunuz?"

"Josh beni yoldan çıkarmaya çalıştı ve sonra bir köpeğe çarptı," diye mırıldandım. "olsun, bu da ne? Aman Tanrım. Sen iyi misin? Köpek iyi mi?"

"Katie ve Anna onu kliniğe götürüyorlar, ben de onlarla gidiyorum."

"Tamam. Birkaç dakika içinde orada olurum."

"Hayır, zorunda değilsin."

Ben otoparka girerken telefonu kapattı. Katie dışarı fırladı ve Anna için kapıyı açtı. Katie'nin üçümüz için açtığı arka kapıya kadar onları takip ettim.

"Emma da geliyor," dedim.

"Ah," dedi Katie kaşlarını kaldırarak. "*Nişanlın*."

"Evet," diye iç geçirdim.

Anna başıyla ışık düğmesini işaret etti. "Bütün ışıkları aç, ona sakinleştirici vereceğim ve neler olduğuna bakacağım. Hunter, cidden, git bir yere otur. Güzel adam gözyaşlarıyla etrafta dolaşmana ihtiyacım yok."

Katie yüzünü buruşturdu ve ışıkları yaktı. "Üzgünüm, doktor moduna giriyor."

"Hayır, sorun değil," dedim yüzümü tekrar silerek. "Katie, benimle gel!" Anna seslendi.

"Oop. Tamam. Ön tarafta bekle ve Emma geldiğinde onu içeri al."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Yeni köpeğine ne isim vereceksin, ha?" diye sordu.

Onun benim olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama Anna onu tekrar çağırınca ağzımı kapattım. Katie onun peşinden gitti.

Kliniğin önüne gittim. Emma'nın arabası içeri girerken dışarıda farlar parladı. O ipek pijamaları, atleti ve kabarık parmak arası terlikleriyle inerken ben de ön kapıyı açtım.

Rahatladım.

Gözlerini kocaman açarak bana doğru koştu. Elleri kollarımı kavrayarak bana uzandı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Kahretsin, Emma. O köpeğe gerçekten bilerek vurdu. Direksiyonu kırdı. O lanet olası bir canavar."

Gözleri yaşlarla doldu. "Çok özür dilerim. Bunların hepsi benim hatam ve-"

Uzandım ve elimi ensesinde gezdirdim. "Bebeğim, bu senin hatan değil," dedim. "Senin için korkuyorum. Donnie'nin peşinden gitmeye çalışmasından ya da sana zarar vermesinden korkuyorum."

"İyi olacağım," diye fısıldadı.

"Bence polise gitmeliyiz," dedim. "Evime zorla girdi. Sonra bütün o mektuplar elinizde. Şimdi de bu mu? Akli başında birinin bir hayvana bilerek vurduğunu düşünemiyorum. Kırmızı görmeme neden olan çok az şey var ama hayvan istismarı bunlardan biri."

Titrek bir nefes verdi. "Bu konuda onlara gitmek istemiyorum. Yardımcı olmuyorlar. Haley ve Sarah'nın yaşadıklarını gördükten sonra, ben sadece..."

"Bunu bir düşün lütfen. En azından bir evrak takibi başlatabiliriz," diye fısıldadım. "Siktir. Özür dilerim."

"Bunu sonra konuşalım. Sadece iyi olduğun için minnettarım ve... köpek...?"

"O yaşıyor." Boğazım yandı ve yüzümü sildim. "Anna onu arkada tutuyor. Katie de onunla birlikte."

"Böyle zamanlarda herkesi tanıdığın için çok memnun oluyorum," dedi. "Ben de öyle."

Birden dokunduğumuzu fark ettim. Ve birkaç dakikadır dokunuyorduk. Bakışlarım ağzına kaydı, içimdeki her şey onu öpmek için çılgılık atıyordu. Onu tatmak için.

Onu o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu.

"Benimle beklemek zorunda değilsin," diye mırıldandım.

"Gideceğim," dedi. "Ben gitmiyorum. Donnie arabada ama..."

"En sevdiğim sıçan," dedim.

Gözlerini devirdi ve kucağımdan çekildi. Donnie'yi almak için arabasına gidişini izlerken ellerim yanıma düştü. Onu taşımak için yapılmış özel bir çantanın içine sokulmuştu ve kafası dışarı çıkmıştı. Başını okşadım ve kapıyı arkamızdan kilitledim, arka odaya doğru bakarken iç geçirdim.

Anna bana yoldan uzak durmamı söylemişti ama onu gerçekten kontrol etmek istiyordum.

"Buralarda takılmak istediğine emin misin?" diye sordum. "Geç oldu ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Eminim," dedi.

"Tamam." Ona karşı koyamayacak kadar perişandım. Sonunda bir güncelleme istemeye karar verene kadar ileri geri adım atmaya başladım.

Koridordan geçip odalardan birine girdim ve başımı içeri uzattım. Anna yukarı baktı ve başını salladı.

İçime bir korku düştü. "O iyi mi?"

"O ," dedi. "İyileşecek." Kapı çerçevesine doğru yığıldım. "Lanet olsun, dostum."

Katie bana yumuşak bir gülümseme sundu. "Peki, bir isme karar verdiniz mi? Ve ameliyat için bir bütçe?"

"Katie," diye tısladı Anna.

"Ne olursa olsun ödeyeceğim," dedim.

Çünkü evet, bir köpek sahibi olmayı planlamamış olsam bile, artık kesinlikle bir köpeğim vardı.

"Ne kadar olduğu umurumda değil," dedim. "Ve hayır, bir isme karar vermedim." Anna gülümsedi. "Eminim bir isim bulacaksın. Sanırım lab ve mavi heeler karışımı bir köpek. Yaklaşık on bir aylık ve çipli değil. Şansı varmış. Ön

bacağı kırık ve platin takılması gerekiyor. Biraz da yol yarası var ama genel olarak düşündüğümden daha iyi . Asistanlarımı çağırdım bile, birazdan gelirler.

En az beş saat sürer,

Hunter. Ve bu pahalıya patlayacak. Onu istediğine emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Ne kadara mal olacağı umurumda değil. Ve bekliyorum." "Sana arkadaş indirimi yapacağım. Ve dediğim gibi, beş saat-"

"Bekleme odasında olacağım," dedim.

Başını sallayarak uzaklaşırken bekleme odasına geri döndüm. Emma'nın yanına ve başımı duvara yaslayarak arkama yaslandım.

"Herhangi bir gelişme var mı?" diye sordu.

"En az beş saat sürer. Benimle beklemene gerek yok, Sparks." "Seni bırakmayacağım."

Bir nefes verdim. "Tamam."

"Tamam," dedi, rahatlayarak. "Donnie'yi tutmak ister misin?" "Evet, aslında."

"Duygusal destek konusunda iyidir," dedi çantasının kilidini açıp onu çıkarırken. Onu kucağıma bıraktı ve patilerini göğsüme koyarak uzandı. Yine gözyaşlarımla savaşıarak kulaklarını kaşıdım.

"On yaşındayken babamla araba kullanıyorduk ve biri önümüzde bir köpeğe çarptı," dedim. "Ama yardım etmek için arabadan indik ve köpek kurtulamadı. O kadar çok ağladım ki babam benimle konuşmak yerine beni sakinleştirmek için Benadryl verdi."

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı.

Donnie'yi okşamaya devam ederken burnumu çekerek, "Çok değişti," dedim. "Bilmiyorum. Üzgünüm."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi. "Özür *dilerim*. Bilmiyorum Hunter. Bazen gerçekten inatçı oluyorum."

"Ben de."

Eli yana kaydı, avuç içi yukarı dönüktü. Benimkini onunkine doğru kaydırardım ve hafifçe sıktım.

"Onu kurtarmak için orada olmana sevindim. Josh'un bunu yaptığına inanamıyorum." "Tabii başka birinin gümüş Lexus'u değilse."

İkimiz de öyle olmadığını biliyorduk.

"Babanla bazen sana nasıl davrandığı hakkında hiç konuştun mu?" Emma sordu. "Yani, babanı tanıyorum. O kadar tatlı ki, anlamıyorum."

"Denedim, Emma. Bizi öğrendiğinde yanımıza geldi ve senin için doğru kişi olmadığımı açıkça söyledi. Ve asla sana layık olamayacağımı."

Alay etti. "İyi ki ona bağlı değil."

"Beni anlamıyor," dedim. "Asla da anlamayacak. Ne zaman onunla konuşmaya çalışsam kavga ediyoruz. Sonra ben aptalca şeyler söylüyorum, o aptalca şeyler söylüyor ve bu büyük bir döngü halinde devam ediyor. Eskiden farklılıklarımızı daha iyi idare ederdik ama Haley Citrus Cove'a geri döndüğünde büyük bir kavga ettik. Sonunda uzaklaşmak için birkaç haftalığına ayrıldım." Düşündüm de, en son o zaman tatil yapmıştım.

"Kavganız ne hakkındaydı?"

İçimi çektim, tekrar düşündüm. Aptalcaydı, ki bu şaşırtıcı değildi. "Emekli olma zamanının geldiğini hissettim. Pahalı ekipmanlarımızdan birini mahvetti ve bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Bu de hoşuma gitmedi. Çiftlik onun için her şey, ama benim için de her şey. Neden hayatının tadını çıkarmadığını anlamıyorum."

"Üzgünüm Hunter. Belki ona ulaşmak için başka bir şey deneyebilirsiniz? Belki ona bir mektup yazarsın?"

Kıkırdadım ve rahatladığımı hissettim. "Bunun iyi karşılanacağını sanmıyorum."

"İhtiyacınız olan her şeyi söylemenin bir yolu olabilir. Gerçekten göndermeseniz bile. Babama kızdığımda birkaç kez yapmıştım. I..." Elimi sıkıca kavradı. "Son birkaç gündür onu düşünmek için biraz zaman ayırdım."

"Ağladın mı?" Yumuşakça sordum.

"Henüz değil," diye iç geçirdi. "Henüz değil. Ama kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Madden Enterprises ile ilgili olarak avukatlara ulaştım. Hâlâ bir yanıt bekliyorum."

Kaşlarımı çattım. Tüm bu durum bana hâlâ garip geliyordu ama belki de şirket prosedürlerine aşina değildim. Donnie kıvrıldı ve beni gülümsetti. Kalçama tam oturmuştu, minicik bir şeydi.

"Ona fare dediğimi biliyorum," dedim. "Ama köpeğinizi gerçekten seviyorum." "İhanetine rağmen o da senden hoşlanıyor. Belli ki," diye homurdandı.

Sessizlik üzerimize çöktü ve yumuşak bir ses çıkardı. "Bu gece için ateşkes ilan edebilir miyiz?"

"Evet," diye fısıldadım.

"O zaman omzunu yastık olarak kullanabilir miyim?" "Evet."

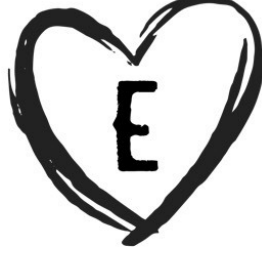
"Teşekkür ederim."

Gözlerimi kapattım ve bu gecenin dehşetine rağmen gülümsedim. "İyi geceler kıvılcımlar," diye mırıldandım.

En yumuşak iç çekişini yaptı. "İyi geceler gamzeli."

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

emmD

"EMMA... HEY, EMMA."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ağızımdaki salyaları silerek doğruldum. Hunter önümde diz çökmüştü, bitkin olduğu her halinden belliydi. "Ameliyatı bitirdiler. Biraz uzun sürdü ama çıktı."

"Nasıl geçti?" diye sordum. Sesim bir paket sigara içmişim gibi çıkıyordu.

Bana bir kâğıt bardak su uzattı. "Çok horluyorsun, haberin olsun.

Muhtemelen doktora gidip CPAP makinesi almalıyım." Çok utanmıştım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Hayır." Gülümsedi. "Ne? CPAP makinesinde yanlış bir şey yok."

"Hunter. Geceleri bir robot gibi görünürdüm."

"Aksine...?"

"Uyuyan güzel?"

Bir kahkaha attı. "Sen de kolumun her tarafına salya akıttın. Ama salya ve CPAP makinesi olsa bile yine de uyuyan güzel olurdun."

İltifat karşısında burnumu kırıştırdım.

Onu özlemiştim. Onu çok özlediğimi fark ettim. Son birkaç gün Hunter olmadan bomboş geçmişti.

"RK'yi bir gece tutacaklar," dedi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak için. Onu yarın alırım."

"RK ne geliyor?" Ben sordum. "Roadkill."

"Hunter," dedim açıkça. "Köpeğinize Roadkill adını veremezsiniz."

"Artık çok geç, kağıtları imzaladım bile. Gelmiş geçmiş en iyi hayata sahip olacak. Ayrıca, bugün eski kocanı öldüreceğim. Belki tam olarak öldürmeyeceğim ama onu Citrus Cove'dan kovup California'ya geri göndereceğim."

"Güzel," dedim. "Bundan bıktım artık. Gitmesi gerekiyor."

"Anlaştık. O zaman işimiz bitti," dedi ve ayağa kalktı. "Bunu daha fazla yapamam. Benden bu kadar, Emma. Özür dilerim."

Sikeyim. "Aynen böyle, ha?"

"Aynen öyle."

Kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Ses tonunda çok kesin bir şey vardı. Ne istediğimi düşünmek için çok zaman ayırmıştım ve Hunter'ı istediğim sonucuna varmıştım.

Ama bir kez daha beni istemediğinden emindim. Benim onu istediğim şekilde değil.

"İyi," dedim, ayağa kalkarak. "Donnie nerede?"

"Onu dışarı çıkardım ve Katie'nin cebinde ödül maması olduğu için onu takip etti. Onunla birlikte."

"Lafı açılmışken," diye araya girdi Katie.

İkimiz de yukarı baktık. Kucağında Donnie ve yüzünde bir sırıtişla bize doğru yaklaştı.

"İşte oğlun geri döndü, nişanlın kadar çekici" dedi. "Teşekkürler," dedim kayıtsızca.

Katie kaşlarını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi.

"Ben eve gidiyorum," dedim Donnie'yi ve çantamı kucaklayarak. Ayağa kalktım ve Hunter'a bakmayı reddettim. "Sonra görüşürüz."

"Evet," dedi.

"Hoşça kal," dedi

Katie.

Katie'ye gülümsedim ve ön kapıdan çıktım, yüzüm hemen düştü. Kendimi berbat hissediyordum. Arabama bindim ve Donnie'yi arkaya koyarak otoparktan çıktım ve yola koyuldum.

Hunter'ı sikeyim. Tüm bu durumun canı cehenneme. Arabayı sürerken gözyaşlarımı ısırdım ve her şeyin bitmesinin beni neden bu kadar üzdüğünü düşünmemeye çalıştım.

Telefonumun zil sesi çaldığında içimi çektim ve arabamın hoparlör sisteminden cevap vermek için düğmeye bastım. "Alo?"

"Emma?"

Yüreğim ağzıma geldi.

"Angela," dedim. Üvey annem. Beni en son ne zaman aradığını hatırlayamıyordum.

Bir süre sessizlik oldu. "Josh bu sabah beni arayıp başka biriyle nişanlandığını mı söyledi?"

Arabayı yavaşlattım ve yolun kenarına çektim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacak gibi oldum. "Öyleyim," dedim güçsüzce. "Babam beni neden aramadın? Cenazesi için beni neden aramadın? Ne haltlar dönüyor burada? Josh da şirketi ona satmam için beni ikna etmeye çalıştı."

Angela homurdandı. "Şaka yapıyorsun. Josh asla böyle bir şey yapmaz. İkinizin tekrar bir araya geleceğinden oldukça emindi. Bu yüzden ta... şey, her nerede yaşıyorsanız oraya kadar uçtu."

Gözlerimi kırıştırdım. "Nerede yaşadığımı biliyor musun? Benim hakkımda bir şey biliyor musun? Neden beni arayıp babamdan bahsetmedin?"

"Sözde nişanlı olduğunuzu biliyorum," dedi sesi zorlanarak. "Bunun anlamı ne Emma? Josh'un seni sevdiğini biliyorsun."

"Onu sevmiyorum," dedim. "Babam için beni *neden* aramadın? Nasıl öldü ki? Josh bilmediğini söyledi."

Sorumu yine duymazdan geldi. "Bazen sevmediğimiz insanlarla evleniriz."

"Josh'la tekrar evlenmeyeceğim," dedim. "Reddediyorum. Ayrıca, sana açıkça yalan söylüyor. Beni satmaya ikna etmeye çalıştı."

Angela iç çekti. "Onu suçlayabilir misin? Sen gezip tozarken burada olan tek kişi o."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ben seethed. "Cevap ver bana. Babamın ölümü hakkında *neden* aramadın, Angela? *Nasıl* öldü? Ne oldu lan?"

"Emma, senin *dilin*. Zorluk çıkarıyorsun."

Gözyaşlarımla o kadar mücadele ediyordum ki nefes alamıyordum. "Sana gerçeği söylüyorum. Ama sen bana inanmıyorsun. Hiçbir zaman yanımda olmadın. Tek istediğin babamın parasıydı."

Alay etti. "Sana inanmıyorum çünkü Josh'ı *tanıyorum*."

"Bilmiyorsun," diye fısıldadım. "Gerçekten bilmiyorsun. Ama bunun bir önemi yok. Ben nişanlıyım ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Şirket konusuna gelince, sanırım avukatlarla konuşacağım. Umarım iyi bir hayatın olur."

"Ne? Öylece-"

"Benimle yıllardır telefonda konuşmuyorsun," diye araya girdim. "Beni tanıyorsun. Benimle hiç ilgilenmiyorsun."

"Bu hiç adil değil, Emma. Elbette ilgim var. Sen benim kızımsın, Tanrı aşkına."

"Ben senin kızın değilim. Eğer beni önemseseydin, Josh konusunda bana inanırdın. Ve babamın *ölümü* hakkında beni arardın!"

Tekrar iç çekti. "Tamam. Anlaşamadığınızı kabul etmemiz gerektiğini görebiliyorum. Seninle sadece para için evleniyor olabilir, tatlım. Küçük bir kasaba ve... Josh onun bir *çiftçi* olduğunu söyledi?"

Lanet Josh.

"Ve elbette torun istiyorum, ama bir çiftçiyle birlikte olurlarsa onları istemiyorum-"

"Biliyor musunuz? Bu düğünü durdurmak istiyorsan, o zaman aşağı uç ve bunu yap. Aksi takdirde, siktir git."

Aramayı sonlandırma düğmesine bastım ve bir hıçkırık koparak arkama yaslandım. Gözyaşlarım dökülmeye başladığında gözlerimi sıkıca kapattım, tüm vücudum titrerken boğazım yanıyordu. Beni hiç dinlemedi. Beni umursamadı bile. Beni tanımıyordu. Beni bu kadar bariz bir şekilde görmezden gelmesi kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissetmeme neden oldu. Tek düşünebildiğim kız kardeşimdi ve büyürken beni dinleyen tek kişi hep o olmuştu.

Donnie arka koltuktan mızımızlandı ve ben hiperventilasyona başlamadan önce kendimi nefes almaya zorladım. Yola geri çekilirken ağlamaya devam ettim. Şu anda gidebileceğim tek bir yer vardı.

Birkaç dakika içinde Honey'nin kamyonetinin yanına park ettim, Donnie'yle birlikte indim ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktım. Gözyaşlarımı silmeye çalışarak kapıyı çaldım.

Kapı hızla açıldı ve Honey'nin gözleri büyüdü. "Ah, tatlım. Ne oldu?"

Donnie yanımdan içeri koştu.

"Ben lanet olası bir yalancıyım," diye hıçkırdım. "Ben bir yalancıyım ve ailemden çok nefret ediyorum ve eski kocam lanet olası bir tehdit ve her şey parçalanıyor ve-"

Honey kolumdan tuttu ve beni içeri çekti. "Git otur."

Parmak arası terliklerimi tekmeleyerek çıkardım ve kendimi kanepeye atıp daha çok ağlamaya başladım. Honey'nin oturma odasına geri döndüğünü duydum ve yanıma oturup bana bir soğuk kompres ve bir bardak yaban mersinli dondurma uzatırken bir yastığa sarılarak doğruldum.

Bir süre öylece bakakaldım ve sonra daha sert ağlamaya başladım. "Neden bana karşı bu kadar iyisin? Elinde her zaman acil durum pintleri mi var?"

"Çünkü seni seviyorum. Ve evet, seviyorum. Dondurucunun arkasında hepiniz için birer tane var. Şimdi, her ne oluyorsa, her şey yoluna girecek. Güçlüsünüz, zekisiniz, yanınızda insanlar var. Tamam mı?"

Kompresi alıp yüzüme tutarken burnumu çektim. Soğuk yanaklarıma iyi geldi. Konuşabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti ama sonunda tüm vücudumla bir iç geçirdim ve kompresi kaşık ve bira bardağı ile değiştirdim.

"Bana kızacaksın," dedim. "Herkes kızacak."

Honey bana çok bilmiş bir gülümseme verdi. "Olur böyle şeyler, tatlım. Şimdi ağzındaki baklayı çıkar."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedim. Nereden başlamam gerekiyordu ki? Kelimeler fokurdadı, tüm sırlar bir kaos dizisi halinde ortaya döküldü. "Ailem zengin. Babam bir bilgisayar çipi şirketi kurdu, tam da ev bilgisayarlarının moda olduğu zamanlarda. Kız kardeşimi ve beni geç yaşta doğurdu. Ben on üç yaşındayken beni okuldan eve bırakıyordu ve bir kaza geçirdik. Kız kardeşim öldü. Ve bunun için beni suçladılar."

"Aman Tanrım," dedi Honey. "Neden seni suçlasınlar ki?"

"Çünkü kavga ediyorduk," dedim. "Ve ben onun dikkatini yoldan ayırdım."

Honey başını salladı. "Bu senin hatan değildi."

Omuzlarımı silktim. Hâlâ öyle hissediyordum. Çok aptalca bir şey yüzünden kavga etmiştik. Bana sormadan bir kolye ödünç almıştı ve ben de kızgın olduğum için kolyeyi ondan almaya çalışmışım. Sonra direksiyonu kırdı ve bize çarptı. İnatçılığım yüzünden çok sevdiğim birini kaybettiğimi düşünmek bugün bile içimi acıtıyor.

"O zamandan beri babamla ya da üvey annemle yakın olmadım. Ama benden belli bir şekilde davranmamı ve hareket etmemi beklediler. Benim için yolu takip etmemi. Sonunda yirmi yaşındayken Josh adında bir adamla evlendim. Kendisi babamın şirketinde bir yıldız haline gelmişti ve onun bir çalışandan daha fazlası olmasını istiyorlardı. Sonunda ondan boşanmadan önce yaklaşık on dört ay evli kaldık. Baltimore'a gittim ve orada Haley ile tanıştım, o zamandan beri de onu görmedim."

Honey, "Kulağa tam bir pislik gibi geliyor," dedi.

"Öyle. Josh da öyle. Boşandığımızda, işimizin gerçekten bittiğini hiç aklına getirmedim. Üç hafta önce kapıma geldi."

"Burada mı? Citrus Cove'da mı?"

"Evet." Gözyaşları tekrar akmaya başladı ve ben de nefesimi içime çektim. "Bana babamın öldüğünü söyledi."

"Oh. Oh, Emma."

Ve ağlamaya devam ettim.

Sonunda onun için ağlıyordum. Göğsümde bir hıçkırık gevşedi ve gözlerimi kapattım, daha fazla gözyaşı dökülmeye başladığında onları sıktım. Ellerim titreyerek dondurmadan bir ısırık daha almaya çalıştım ama yapamadım.

"Yakın değildik," diye hıçkırdım. "Değildik. Beni sevmiyordu. Olması gerektiği gibi değil. Ben sadece... Onun fikrini özlüyorum. Onu özlemiyorum ama olabilecekleri özlüyorum. Tek istediğim bana kız kardeşime duyduğu gururla bakmasıydı ama ben her zaman bir hayal kırıklığıydım. Her zaman çok fazlaydım ya da yeterli değildim. Ve lanet olsun. Ondan nefret ediyorum. Bu yüzden ondan çok nefret ediyorum ama aynı zamanda onu seviyorum çünkü o benim babamdı. Ama şimdi o gitti. Ve ona ne kadar boktan biri olduğunu söyleme şansım asla olmayacak. Benim için gerçek bir baba olmasını nasıl dilediğimi ona asla söyleyemeyeceğim."

Honey dondurmayı ve kaşığı ellerimden nazikçe aldı ve sehpanın üzerine koydu. Sonra bir yastık aldı ve kucığına koyup okşadı. Yana doğru yattım ve onun yanına kıvrıldım.

Honey yumuşak bir sesle, "Bırak içindekileri döksün, sevgilim," dedi.

Daha fazla dayanamayana kadar ağlamaya devam ederken tüm vücudum sarsıldı. Hafifçe sırt üstü yuvarlandım, sümük miktarından dehşete düştüm. Her zaman çirkin bir ağlayıcıydım.

"Daha da kötüleşiyor," diye fısıldadım. "Josh o gün geldiğinde Hunter bitmişti. Josh da artık eğlenmem gerektiği ve yeniden evlenme zamanının geldiği gibi aptalca bir yorum yaptı."

Honey öfkeyle başını salladı. "Aman Tanrım. Bu ne küstahlık."

"Hunter arkamdan geldi ve ben de onu erkek arkadaşım olarak tanıttım çünkü Josh'un ona geri döneceğimi düşünmesini istemiyordum. Ama sonra Hunter ona nişanlım olduğunu söyledi."

"Oh." Honey'nin dudakları bir çizgi halinde sıkıştı, açıkça bir gülümsemeyle savaşıyordu. "Bu tuhaf bir dönüş."

"Ama Hunter benden nefret ediyor. O yüzden bunu neden yaptığını bilmiyorum. Sonra çıldırdım ve ona bunca zamandır çıktığımıza herkesi inandırmanız gerektiğini söyledim. O da bunu kabul etti."

"Anlıyorum."

"Ona sadece Josh gidene kadar süreceğini söyledim. Ama sonra gidip Cam'e söyledi, o da Haley'e söyledi, o da Sarah'ya söyledi ve birden herkes öğrendi. Ve Josh hala . Kasabada oyalanıyordu, biz de devam ettik ama sonra... Bir parti verdik ve sarhoş olduk. Hunter ve ben kendimizi aynı yatakta bulduk."

Honey'nin kaşları havaya kalktı. "Aman Tanrım."

"Josh'un da şirketi ona satmam için beni ikna etmeye çalıştığını söylemeyi unuttum."

"Ne çakal ama. Eminim ona hayır demişsindir."

"Tabii ki ona hayır dedim," dedim başımı sallayarak. "İşler... Şey, Hunter ve ben..."

"Hayatım, ben dün doğmadım. Hunter da en az onlar kadar tatlı."

Yanaklarım daha fazla kızarmış olamazdı. "Pekala, bazı şeyler oldu.

Ama sonra mektupları öğrendiği için kavga ettik." "Ne mektupları?"

Uzun bir inilti çıkardım ve gözlerimi kapattım. "Çok kızacaksın." "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Birisi bana Citrus Cove'u terk etmemi söyleyen bazı tehdit mektupları gönderdi. Ve fotoğraflarımı çektiler. Hunter onları görünce kavga ettik. Bu geçen haftaydı. Ona ilişkimizin bittiğini söyledim. Ama sonra, dün gece yarısı Josh, Hunter'ı yoldan çıkarmaya çalıştı ve bir köpeğe çarptı. Olaydan sonra Hunter beni aradı. Köpek de Hunter da iyiymiş ama veteriner kliniğine gitmiş. Ben de oraya gittim ve köpeğin ameliyattan sonraki durumunu öğrenene kadar yanında kaldım. Josh'ı temelli kovacakmış, sonra da işimizin bittiğini söyledi. Sonra üvey annem aradı ve ben... Kendimi yalnız hissettim. Bu tam bir karmaşa oldu. Sevdığım herkese yalan söyledim. Haley gerçeği öğrendiğinde beni öldürecek."

Honey'nin yüzü yumuşadı. "çok şey var."

"Evet," diye fısıldadım. "Ben sadece... Neden benden bu nefret ediyor?" "Kim? *Hunter mı?*"

"Evet. Anlamıyorum. Kavga ettiğimizi biliyorum. Ama seks gerçekten iyiydi. Yani. Onu hayatımda istiyorum ama onun beni istemediği çok açık. Ama..."

Honey cadı gibi bir kahkaha attı ve başını salladı. "Hayatım, o adam senden nefret etmiyor."

"Ama öyle," dedim. "Bunu defalarca söyledi. Sonra da bu sabah işimizin bittiğini söyledi."

"Mmhm. Bana sorarsan çok fazla itiraz ediyorsun. Yani senin nişanlınmış gibi davrandı ve sonra da bunu kardeşine mi söyledi? Birkaç haftadır numara yapmıyor muydu?"

"Evet, ama bu benden nefret etmediği anlamına gelmez. Çok sinir bozucu biri." Kaşlarımı çattım. "Evimin etrafına bir güvenlik sistemi kurdu. Josh'u bir çöp torbası gibi evimden dışarı attı. Sonra da bana eğer rol yapmayacaksak onun yanına gelmememi söyledi."

"Sana nasıl hayır diyebileceğini hiç düşündün mü?" Honey sordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Senden nefret etseydi, tüm bu hayır derdi." Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Oturduğum yerden, Hunter senden gerçekten hoşlandığı için nişanlınmış gibi davranmayı seçmiş gibi görünüyor. Ama sözlerini kullanmak yerine, bu konuda aptallık ediyor. Ve sevgilim, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama bazen erkekler böyledir. Aptallar."

"yok," dedim. "İlk karşılaştığımızda ona şok verdim. O zamandan beri benden nefret ediyor."

Honey bir kahkaha patlattı ve sonra ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

Kaşlarımı çattım. "Eğer benden hoşlansaydı, bana söylemez miydi?"

"Az önce ikinizin seks yaptığını söylememiş miydin?" "Şey, evet. Birkaç kez..."

"Anlıyorum. Küçükken Cam Haley'e kötü davrandığı için Cam'le kavga ettiğini çok net hatırlıyorum. Her zaman herkesin her şey için başvurduğu kişi olma rolünü üstlendi. Her zaman mazlumun yanında yer alırdı." Gülümsedi. "Biliyor musun, Haley bana ikinizden bahsettiğinde, ilk düşündüğüm şey *sonunda* oldu. Kimsenin onu izlemediğini düşündüğünde sana nasıl baktığını görmelisin."

Gözlerim büyüdü. "Ne? yok." Ama belki de...

Onunla birlikte olduğum zamanları düşündüm. İp, inilti kaydı, kırık boru.

Hiç de nefret dolu biri değil.

"O zaman neden sana yardım etsin ki? Bir Harlow'un birinden gerçekten hoşlanmamasının neye benzediğini hiç gördün mü? Çünkü senden nefret etseydi sana hiçbir konuda yardım etmezdi."

"Aptal mıyım ben?"

"Biraz," diye iç geçirdi Honey. "Aşk bazen insanı aptallaştırır." Aşk.
Sertçe yutkundum ve yavaşça doğrulup gözlerimi sildim. Dondurmaya uzandım ve bir ısırık aldım, memnun bir iç geçirdim. "Bu çok güzel."
"Güzel." Arkasına yaslandı ve bir kutu mendil alıp yanıma koydu. "Şimdi ne yapacaksın?"
"Bilmiyorum," dedim. "Her şey eski haline dönecek sanırım."
"Sen düşünmek Bu mümkün sonra her şey Bu oldu Hunter'la?"
Hayır. Hiçbir yolu yoktu. "Sen olsan ne yapardın?" diye sordum.
"Bu benim ne yapacağımla ilgili değil. Bu senin ne yapmak istediğinle ilgili," dedi. "Ama bence hepimizin tanıdığı ve sevdiği Emma gibi davranıp bu saçmalık yüzünden onunla yüzleşmenin zamanı gelmiş olabilir."
Honey'nin küfür ettiğini duymak beni hep kıkırdatırdı. Göğsümden bir ağırlık kalktı.
"Senin şu çakal eski sevgiline gelince, Hunter'ın onu kasabadan kovacağından eminim. O adam çok titizdir."
O haklıydı. Hunter çok titizdi.
"Evet," dedim, her şeyi düşünerek. "Bana kızgın mısın?"
"Kızgın mısın? Hayır. Bu durumun kontrolden çıktığını düşünüyor muyum? Evet, kontrolden çıktı. Ve Haley'nin kendisine yalan söylenmesinden pek memnun olacağını sanmıyorum. Ya da Sarah ve Alice'in, bu konuda."
Yüzümü buruşturdum. ".
"Onlara söyleyecek kişi ben olmayacağım. Bunu sana bırakıyorum."
"Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için."
"Tabii ki. Ben de bunun için buradayım."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

emmmD

Donnie'yi bana iyilik olsun diye tuttu ve ben de doğruca Haley'e gitmeye karar verdim.

Hunter'la yüzleşmek istedim. Onun ve bizim sorunumuzun ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama şu anda onunla bozduğum şeyi düzeltmem gerekiyordu.

En iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı. Kız kardeşime ihtiyacım vardı.

Haley'nin ön kapısını çaldım ve bekledim. Cam'in kamyoneti gitmişti. Kapının açılması birkaç dakika sürdü.

Beni gördüğüne hiç memnun olmamıştı. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve eğer bakışlar öldürebilseydi, ben ölmüş olurum. Kimse Haley gibi pis pis bakamazdı.

"Merhaba," diye fısıldadım. Hemen ama gözyaşlarımı tutamadım. "Sana yalan söylüyordum."

Yavaş bir nefes verdi ve kapı aralığına yaslandı. "Öyle olduğunu biliyorum," dedi, sesinde en ufak bir tereddüt yoktu. "Seni yıllardır tanıyorum Emma. Senin hakkında her şeyi biliyorum."

"" dedim. "Konuşmak istiyorum. Eğer vaktin varsa."

Haley bir an öylece baktı ve sonra omuzları yumuşadı, ifadesi eridi. "Sana kızgıyım."

"Daha da kızacaksın."

Kaşlarını kaldırıp beni inceledi. Ama sonra kenara çekildi ve başını sallayarak oturma odasına doğru ilerledi. "Cam'e gitmesini söyleyeyim mi?"

"En azından bir saatliğine, evet. Sonra beni hala seviyorsan, belki bize tatlı bir şeyler getirebilir. Gerçi Honey's'de az önce bir pint dondurma yedim. Ama bugün duygularımı yiyorum ve onlardan çok var."

Haley irkildi. "Aman Tanrım. Honey sana acil bir mı verdi?" "Verdi."

" zaman kötü, değil mi?"

"Evet, öyle, Hal."

"O zaman içeri gel," dedi. "Yara bantlarını çıkarma zamanı."

Kapıyı arkamdan kapattım ve ayakkabılarımı çıkarıp ayakkabı dolabına yerleştirdim. Doğruca onun rahat koltuğuna yöneldim ve dizlerimi göğsüme çekerek yere çöktüm.

Bu berbat olacaktı. Göğsümde yine bir fil vardı ve kulaklarım çınılıyordu. Honey ile daha önce konuştuğum için zaten bitkin düşmüştüm ama bu konuşma için ihtiyacım olan gücü bana o vermişti.

Tek yapabildiğim ona gerçeği ve beni affetmesini ummaktı.

Karşıma otururken gözleri endişeyle parlıyordu. "Emma," dedi usulca. "Neler oluyor? Neler oluyor?"

Düzenli bir nefes boğazımdaki acıyı azaltmadı. En başından başladım. Ona babamın ölümünden, Josh'tan, Hunter'la nasıl rol yaptığımızdan bahsettim. Hatta ona partiden ve ertesi gün Hunter'la nasıl yattığımızdan bile bahsettim.

"*Bu konuda* daha sonra daha fazla ayrıntı istiyorum," dedi. "Ama devam edin."

Ben de öyle yaptım. Sözümü kesmedi, sadece dinledi, Honey'den aldığı bir yetenek.

Sesim kısılana kadar konuştum, konuştum, konuştum ve ona asla bilmesine izin vermediğim her şeyi anlattım. Ailem hakkında, paniğim hakkında. Ona Josh'la olan evliliğimden ve o on dört ayın benim için nasıl en kötüsü olduğundan bahsettim. Kesinlikle en kötüsü.

"Ve sonra seninle tanıştım, bana inanan biriyle. Bana güvenen ve beni seven. Ben de senin peşinden bu küçük Teksas kasabasına geldim ve burada bana güvenen ve beni seven başka insanlarla tanıştım." Sözlerim boğazımı yaktı. "Ve sonra senin güvenini kurdum. Hunter'dan hepinize yalan söylemesini istedim. Josh'tan intikam almak için ondan nişanlımı gibi davranmasını istedim ve her şey kontrolden çıktı."

Kendi şeytanlarımla yüzleşemediğim için bencilce davrandım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, Haley. Bütün bunları senden saklamamalıydım."

Burnunu çekti ve başını salladı. "Neden yaptın?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim," diye ağladım. "Seni kaybetmek istemedim. Zaten bir kez kız kardeşimi kaybettim ve bunu bir kez daha yapamam. Yapamam işte."

"Emma. Tam bir aptalsın." Haley gözlerini sildi ve sonra ellerimi tutarak yaklaştı. "Neden tüm bunlar yüzünden seni sevmekten vazgeçeceğimi düşündün ki?"

"Çünkü yalan söyledim. Çünkü senden bir şeyler sakladım. Çünkü bana karşı her zaman dürüst olmana rağmen seni geçmişim hakkında karanlıkta bıraktım."

Haley bileğindeki tokayı kullanarak saçını geriye attı ve başını bana doğru salladı. "Evet ve çok kızgınım. Bana yaslanmadığın için kızgınım. Seni tanıdığımdan beri hep yanımda oldun. Benim için ülkenin öbür ucuna taşındın, Emma. Ve senin için orada olabileceğim tek seferde, bana izin vermedin."

"Çok fazlaymış gibi hissettim. Çok fazla hissettim. Seni korkutup kaçırmak istemedim."

Daha fazla gözyaşı sildi ve başını salladı, bir kahkaha yükseldi. "Peşimde bir seri katil vardı ve bu seni korkutmadı mı?"

Tekrar ağlamaya başladığımda görüşüm bulanıklaştı ve kırık bir ses çıkardım. "Bir seri katil beni sevdiğim birini hayal kırıklığına uğratma fikrinden daha az korkutuyor."

Haley yanaklarımı avuçladı ve beni nazikçe salladı. "Sürtük, senin terapiye ihtiyacın var."

"Biraz getireceğim," diye söz verdim. "Haley, tüm bunları senden sakladığım için özür dilerim. Bu sadece bizi ayırmakla kalmadı, aynı zamanda yaşadıkların karşısında senin yanında olamadım."

Hafifçe başını salladı. "Seni seviyorum," dedi. "Ve seni affediyorum. Ben hâlâ senin en iyi arkadaşınım. Ya benimle gelirsin ya da ölürsün. Ölüm bizi ayırana kadar, hatırladın mı?"

"Teşekkür ." Ona sarıldım, omzunda ağladım. Ben gerçekten büzülene kadar bir süre öyle oturduk. Honey'ye ve şimdi de Haley'ye itiraf etmekten vücudumda su kalmamıştı.

"Özür dilerim Emma," diye mırıldandı. "Baban için üzgünüm."

"Ben de öyle," diye iç geçirdim. "Honey ile konuşurken onun gerçekten gittiğini anladım. İlişkimizi asla düzeltemeyeceğiz. Zaten düzeltebileceğimizi de sanmıyorum ama artık şansımız yok."

"Olabilecekleri özlemenin geçerli olduğunu düşünüyorum," dedi. "Annelerimiz için de aynı şekilde hissettiğimizi biliyorum."

Yavaşça başımı salladım. Haley bu konuyu konuşabildiğim tek kişiydi çünkü beni anlıyordu. "Evet. Sanırım öldüğünde, sahip olduğu tüm sıcaklığı da yanında götürdü. Babam asla eskisi gibi olmadı. Ve sonra Evelyn öldüğünde... Ben sadece onları hatırlatan bir şeydim. Ve bir hayal kırıklığı."

"Kesinlikle bir hayal kırıklığı değilsin. Üniversitedeyken ne derdin hatırlıyor musun? Tavsiye almak istemeyeceğin birinden eleştiri alma. Küçümsemek istemem ama seni tanımıyorlardı. Ve bu onların kaybı çünkü sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Aptalca şeyler yaptığında bile."

Yumuşak bir gülümseme belirdi ve kanepeye yaslandım.

"Sanırım bir kızlar gecesine ihtiyacımız var," dedi Haley ve sonra kaşlarını çattı. "Tamam, bekle. Bana Hunter'dan bahset. Bunu neden yaptı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama Tanrım. Sanırım o pisliğe aşık oldum."

Arkasına yaslandı, gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedim. "Bu duyguyu taklit edemem. Ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Bana ilişkimizin bittiğini söyledi."

"O kısmı atlamışsın," dedi Haley.

Bazen bu tür bilgileri sırayla aktarmak beynim için zor oluyordu. Ona dün geceyi, RK'yi, bu sabahı ve sonra da onun söylediklerini anlattım.

Haley homurdandı. "Aman Tanrım. Tanrım, tam bir aptal. Seni istediği çok açık. Ve şimdi, son üç yıla bakınca, bu çok açık. Cam'i kandırdı."

"Bir ne?" Ben sordum.

"Bir Cam. Cam gibi davrandı. Tüm bu duygulara sahipti ve olgun davranmak yerine aptal gibi davranmaya geri döndü."

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım bunu kastetti. Yüzünü görmeliydiniz."

"Honey ne dedi?"

Gözlerimi ona diktim. "Ona da aptal dedi ve benden nefret etseydi bunu asla yapmayacağını söyledi."

"Senden nefret etmediği kesin, Emma. İşte bu yüzden hepimizin kafası çok karışık."

"Ne demek istiyorsun?"

Haley gergin bir kahkaha attı. "Pekâlâ, itiraf ediyorum. İkinizi festivalde birlikte çalışmaya ikna etmemizin tek nedeni birbirinizden hoşlanmanızı sağlamaktı."

"Oh." Ağzım açık kaldı. "Bunların hepsi bir oyundu!"

"Evet, sonra da bize *nişanlandığınızı* söylediniz! Yaşadığımız şoku hayal edin! İkinizi arkadaş yapmaya adanmış koca bir grup sohbetimiz var. Alice, Sarah ve ben komplo kuruyoruz."

Bir an birbirimize baktık ve sonra bir kahkaha patlattık.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Yine ağlayacağım ama susuz kaldığım için ağlayamıyorum."

Haley tekrar yüzünü sildi, o da ağlayana kadar güldü. Kapının açıldığını duyduk ama Cam oturma odasına girdiğinde bile histerik hareketlerimizi durduramadık.

Adamın yüzündeki büyük panik ikimizi de tekrar uçuruma sürükledi.

"Ağlıyor musun yoksa gülüyor musun anlayamıyorum," dedi, sesi doluydu.

"İkisi de," diye hırıldadım. "İkisi de."

"Cheesecake, şarap ve tavuk kanadı getirdim."

"Harika," diye güldü Haley. "Aman Tanrım. Bu kadarı da fazla. Cam, seni seviyorum ama bir kızlar gecesine ihtiyacımız var. Belki de gidip salak kardeşini kontrol etmelisin."

"O ne yaptı?" Cam hemen sordu. "Onu gömüyor muyum? Seni üzdü mü?"

Haley başını salladı. "Hayır. Söylemem. Sadece gidip onunla konuş. Ve belki de ona yumruk atma, içimden bir ses şu anda pek iyi durumda olmadığını söylüyor."

"Siktir," dedi Cam. Çantaları aceleyle mutfığa götürdü ve kanepenin arkasına gelip Haley'i çabucak öptü. "Tamam. Seni seviyorum, günüşiğim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım," dedi Haley.

Tekrar kıkırdama krizine girmeden önce kapıdan çıkmasını bekledik. Haley iç çekerek bana yaslandı ve burnunu çekti.

"*Pratik Sihir*'i izlemeliyiz," dedi Haley.

En sevdiğim filmdi. Hemen başımı salladım. "Evet." "Ve cheesecake ve tavuk kanadı ye."

"İkimize de yetecek kadar şarap içeceğim," dedim.

"Mükemmel," diye kıkırdadı. "Baskı yok, ama diğerlerini ne zaman temizleyeceksiniz?"

"Bu gece olmaz," dedim. "Ve Josh hâlâ şehirde. Bir de şu tuhaf mektuplar var..."

"Ne?"

Lanet olsun. Bunu söylemeyi unutmuşum. Çoğu zaman DEHB benim süper gücümdü, ancak böyle zamanlarda tüm düşüncelerim rüzgârda savruluyordu. "Tehdit mektupları almaya başladım. Birileri Citrus Cove'dan ayrılmamı istiyor."

"Ve bunu polise götürdünüz, değil mi?"

"Ben... götürmedim."

Haley başını salladı. "Hunter seni yapmadı mı?"

"Denedi," dedim. "Tartışmamıza ve birbirimizin duygularını incitmemize neden oldu. Çok fazla oldu, Hal. Aklımı kaybediyorum."

"Tamam. Yarın gereken işler var. Ve senin hâlâ Hunter'la konuşman ."

"Ne zaman emin değilim," diye iç geçirdim. "Yarın RK'yi alacak. Tanrım, köpeğine Roadkill adını veren bir adama karşı bir şeyler hissettiğime inanamıyorum. Ona ne söyleyebilirim ki? Onu yeterince strese soktum. Josh onu yoldan çıkarmaya çalıştı."

"Hmm. Bence eğer onu seviyorsan onunla konuşmalısın. Ya da onu sevdiğini düşünüyorsan."

Bunu düşündüm.

Onunla bir şans istedim.

Gerçek bir şans.

Bunu isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Denemeye istekli olup olmayacağından emin değildim. Ama olan onca şeye rağmen denemek istedim. Aramızdaki şeyin gerçek olup olmadığını bilmek istedim.

"Bu gece bir film izleyip rahatlamaya çalışalım," dedi Haley. "Bakalım yarın ne olacak."

Hâlâ yüzleşmek zorunda olduğum her şeye rağmen, artık bir yalanı yaşamak zorunda olmadığımı bilmek beni hafifletti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Gun3ec

CAM kapıyı bile çalmadan evime girdi. Kanepemden sıçrarken küfrettim ve sonra tekrar oturdum, öfkeyle baktım.

"Ne oluyor lan?" diye sordum. "Bir yere paldır küldür giremezsin. *Meşgul* olabilirdim."

"Sammy ve Colt'un kavgasına tanık olduktan sonra, sanırım her şeyi gördüm," dedi Cam. "Ayrıca kapın kilitli değildi. Kuralı biliyorsun." Kardeşimle alay ettim ama itiraz etmedim. Genel kural şuydu: Eğer kapımız açıksa, içeri buyur edilirdiniz. Eğer kilitliyse ya da acil bir durum varsa, yedek anahtarınızı kullanın. Ve eğer kilitliyse ve acil bir durum yoksa, kapıyı çalın.

Beni, sehpanın üzerindeki çikolatalı pastanın tamamını ve viski şişesini incelerken ellerini kalçalarına koydu. Ağzının köşesi çekildi. "Az önce Emma'yı evde gördüm."

Midem bulandı ve gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Ah?" Şaşırmış gibi davranma yeteneğimi bile toplayamadım. Eğilip viskiyi aldım ve boğazımı yakan uzun bir yudum aldım. "Bir köpeğim var."

"Yaptın mı?"

"Evet. Veterinerde. Emma'nın eski kocası beni yoldan çıkarmaya çalıştı ve ona çarptı."

"Ne?"

Yavaşça başımı salladım, hâlâ kızgındım. "Şu anda iyi bir arkadaş değilim, Cam."

"Şey, bu çok kötü. Emma ve Haley beni evden kovdular. Onlar için şarap, cheesecake ve tavuk kanadı bıraktım."

"Sen bir bebek değil misin?" Ben çizdim.

Cam homurdandı ve botlarını tekmeledi.

"Pekâlâ, yerleşin bakalım," diye mırıldandım.

"Kahretsin, kötü bir , ha? Haley sana fazla yüklenmememi söyledi." "Öyle mi dedi? Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, bunu bana söyleyecek kişinin sen olacağını umuyordum. Ben senin kardeşin olduğum için."

İçimi çektim ama kanepeye doğru kayarak ona yer açtım. Cam mutfağa gidip bir tabak ve çatal aldıktan sonra geri döndü ve yanıma oturdu.

"Pizza sipariş edeyim mi yoksa akşam yemeğinde pasta mı yiyeceksin?" "Eğer sipariş vermek istersen, hayır demem."

"Tamam." Telefonunu çıkardım ve bir sipariş verdim. "Oturup kara kara düşünecek miyiz? Yoksa bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Emma Haley ile ne yapıyordu?" Ben sordum.

"Bilmiyorum dostum. Gülüyorlar mıydı yoksa ağlıyorlar mıydı anlayamadım. İkisini de söylediler."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Gülsem mi, ağlasam mı yoksa yatağa girip uyusam mı bilemiyordum. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutsuz olmamıştım. Altıncı sınıfta Allison'dan ilk ayrılışımdan sonra bile, tüm dünyam olduğuna inandığım bir kızıdan. Şimdi, tüm dünyanız olan birine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek komikti.

"Her şeyi berbat ettik," dedim. "Herkese yalan söyledik. Her şey kontrolden çıktı ve şimdi büyük bir bok yığınının içindeyiz. Ve hepiniz kızacaksınız, Cam. Haklı olarak. Ama şu anda senin bana kızgın olmanla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Kızmayacağıma söz veremem ama seni sevmeye devam edeceğime söz verebilirim."

Yavaş ve sabit bir nefes aldım. Alkolün etkisiyle kendimi patlayacakmış gibi hissetmiyordum. "Bir sürü yalan söyledik ama bir şey doğru. O kadını seviyorum. Ama benden istediği kişi olamam. Ona layık değilim."

Cam yüzünü buruşturdu. "Bunu sana o mu söyledi?" "Hayır. gerek yoktu. Doğru olduğunu biliyorum." "Tamam."

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Citrus Cove'a geldiğinden beri onu seviyorum. Tanıştığımız ilk gece bana şok verdi. Ve sanırım içimde bir şeyleri kırmış olmalı, Cam."

"Yani bu gerçekten oldu mu?"

"Evet, oldu. Yaşadığım sürece bunu asla unutmayacağım."

Cam bir kahkahayı bastırdı ve ciddi olmaya çalışarak boğazını temizledi. "Neden ona çıkma teklif etmedin? Ya da normal biri gibi davranıp ona karşı nazik olsaydın."

"Ailemizle o kadar bütünleştiği için bir şeylerin peşinden gitmek istemedim."

"Yani bir pislik olmak daha mı

kolaydı?" "Evet," diye iç geçirdim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda çok aptalcaydı. Pişman oldum. Emma'nın benim için doğru kişi olmadığına kendimi ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Ama kendime onun hakkında kötü olduğunu söylediğim her şey, en çok sevdiğim şeylerden bazılarıydı. Ne kadar inatçı olduğunu seviyordum. Her odaya renk katmasını seviyordum. Çılgın topuklu ayakkabılarını, takılarını ve gerektiğinde beni hâlâ yere devirebilmesini seviyordum.

Ve

Tanrım.

Gülümsem

esi.

Emma'nın gülümsemesine bayıldım.

Onun en büyük korkusu benim için çok fazla olmasıydı.

Benimki ise onun için çok küçük olmamdı.

Cam burnunu çekerek, "Lisedeyken böyle davrandığım için beni dövdüğünü hatırlıyorum," dedi.

"Eminim öyledir." Kardeşime baktım ve ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

"Peki... İkiniz nişanlı mısınız, değil misiniz?"

Başımı yavaşça salladım, sonra en baştan başladım. Elbette seks kısımları hakkında belirsizdim. Ama geri kalan her şeyi anlattım. Josh, Emma'nın babasının ölümü, onun için yalan söylemeyi kabul etmesi. Ona babamın bana layık olmadığını söylediğini ve benim de bunu nasıl kabul ettiğimi anlattım.

Cam'in çenesi titredi. "Dur. Bekle," dedi. "Dur bakalım. Babamızı seviyorum Hunter. Onu seviyorum. Ama seninle olan bu saçmalığa bir son vermeli. Çok uzun sürdü. Hepimiz için çok şey yapıyorsun. Her zaman yaptın."

"O asla bu şekilde görmeyecek," dedim.

Cam zorlukla yutkundu. "Özür dilerim. Bunun yükünü hep sen çektiğin için üzgünüm. Çok fazla şey taşıyorsun ve bazen yeterince şey yaptığımı hissetmiyorum."

Şimdi kendimi suçlu hissediyordum ama devam etmeye karar verdim. Emma bana, onlara nasıl hissettiğimi söylemediğim için kardeşlerimi suçlayamayacağımı söyledi ve

Doğru.

"Kızgındım," dedim usulca. "Sen ve Sammy çiftlikte olmak istemediğiniz için zaman zaman kendimi kırgın hissettim. İkinizle de gurur duymadığımı söylemiyorum, gurur biliyorsun. Ama birkaç kez sanki tek umursayan benmişim gibi hissettim ve bunu kendime yüklediğimi fark ettim. Bu ikiniz için de adil değil. Ama bir şey söylemek yerine, ben sadece... Ben sadece benden bekleneni yaptım."

"Yapmak istediğin başka bir şey var mı?" Cam sordu. "Ben hep bunu istediğini düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Mesele de bu. Bunun benim için doğru olduğunu biliyorum. Çiftlikte çalışmayı seviyorum. Toprakla çalışmayı seviyorum. Senin ve Colt'un işi büyütme şeklinizle gurur duyuyorum. Sammy'nin kendi tutkuları üzerine inşa ettiğini bilmek de beni gururlandırıyor."

"Bazen yardım etmeyi teklif ettiğimizde ayak bağı oluyormuşuz gibi geliyor. Ama bu sizin için de adil değil." Öne doğru eğildi ve bir dilim kek keserek tabağına götürdü. "Ben babamla konuşacağım."

"Bunu yapmana gerek yok," dedim.

"Kesinlikle öyle," dedi Cam. "Sammy de öyle. Eğer seni dinlemeyecekse, o zaman belki hepimizi dinler. Ve bilgin olsun, sen Emma için yeterince iyisin. Tüm bunların kontrolden çıktığını biliyorum ama bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Tanrı biliyor ya, Haley için her şeyi yaparım. Citrus Cove'a ilk geldiğinde benden nişanlısı gibi davranmamı isteseydi, bunu hiç tereddüt etmeden yapardım."

Haftalardır yaşamadığım bir rahatlık hissinin geri geldiğini hissettim.

"Eski sevgili meselesini geçiştirdin," dedi Cam. "O piç hâlâ şehirde mi?"

"Umarım değildir," dedim. "Henüz onu bulmaya çalışmadım ama o orospu çocuğu tam önümde bir köpeğe çarptı. Neyse ki Anna ve Katie yardım etmek için geldiler."

"Emma da öyle."

"Evet. O aradı. Aradığım ilk kişi oydu." "Ve sonra ona işinin bittiğini söyledin."

Yüzümü buruşturdum. "Artık yalan söylemeyi kaldıramıyorum, Cam. Citrus Cove'u terk etmesini söyleyen mektuplar almış. Polise gitmesi gerekiyor ama gitmek istemiyor. Nedenini anlıyorum ama ben sadece bir tür belge izi olmasını istiyorum. *Bir şeyler.*"

"Bu yüzden mi dövüştünüz?"

"Evet," diye iç geçirdim. "Neden yardım etmeme izin vermediğini anlayamadım." "Ona ne yapmak istediğini sordunuz mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Cam pastasından bir ısırık alırken homurtusunu bastırdı. "Ona sordun mu? Yoksa süpermen gibi gelip kontrolü ele aldığın o şeyi mi yaptın?"

"Ah," diye mırıldandım.

"Babasını yeni kaybetti. Bu da gerçekten ailesiz olduğu anlamına geliyor Hunter. Eski kocası ortaya çıkıyor ve ürkütücü bir pislik gibi davranıyor, sonra da senden onun için herkese yalan söylemeni istiyor. İkimiz de biliyoruz ki bu Emma'ya da ağır gelecektir. O da seninle aynı acıyı taşıyor. Ve sonra sen ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalıştın."

Haklıydı. "Yardım etmeye çalışıyordum," dedim. "Ki bunu ona söyledim."

"Yardım etmeye çalışmak var, bir de devralmaya çalışmak var ve ben Seni tüm hayatım boyunca tanıdığım için bazen ikisini aynı anda yaptığını biliyorum ama Emma kendi başının çaresine bakmaya alışkın. Haley onun karşısında savunmasız kalacağı birkaç kişiden biri çünkü her zaman bağımsız olmaya çalışıyor."

Pastadan bir ısırık alırken kaşlarımı çattım. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Sevdiğim kadına nasıl yalakalık yapacağımı öğrendiğimde başladı."

Hafifçe kıkırdadım. "Beni istediğini sanmıyorum, Cam. Onu suçlamıyorum."

"Sen kendinin en büyük düşmanısın," diye iç geçirdi Cam. "Bence ona bir şans vermelisin."

Bir dene."

"Bana kızgın değil misin?"

Cam, "Bunun kesinlikle gerçek olmasına ve ikinizin bu konuda inatçı davranmanıza kızgıyım," dedi. "Ben de Haley'ye yirmi dolar kaptırdığım için kızgıyım."

Alay ettim. "Ne üzerine bahse

girdin?" "İlk hamleyi kimin

yapacağına."

"Bendim," dedim.

"Hayır. Önce senin onun erkek arkadaşı olduğunu

söyledi." "Bu sayılmaz."

"Kesinlikle öyle."

Her şeye rağmen güldüm ve başımı salladım. "Yani sence onunla konuşmalı mıyım?"

"Bence bunu yapmazsan dünyanın en aptal adamı olursun."

BÖLÜM OTUZ BİR

Gun3ec

PAZAR GÜNÜYDÜ ve Emma'yla henüz konuşmamıştım.

Ben bir korkaktım.

Ona mesaj atmak ya da onu aramak için telefonumu elime aldığım sayısız an olmuştu. RK hakkında sürekli güncellemeler isteyerek Anna'nın canını sıkıyordum ve Emma'ya her şeyi anlatmak istiyordum. Ona seçtiğim köpek yatağını göstermek istiyordum. Ona tasmayı ve künyeyi göstermek ve Donnie'nin en çok hangi mamayı sevdiğini sormak istiyordum.

Hayatımı onunla paylaşmak istedim.

Ama ne söylemem gerekiyordu? Her şeyi berbat etmiştim. Onun için iyi olmadığımndan o kadar emindim ki aramızdaki ilişkiyi bitirmiştim.

Bu bir hataydı. Diğer hatalarla iç içe geçmiş bir hata.

Her şeye rağmen hâlâ çalışıyordum. Anna hafta sonu boyunca RK'yi gözetim altında tutacaktı ve planımıza göre Pazartesi sabahı onu ben alacaktım.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Saat neredeyse 17.00'ydi ve üstüm başım çamur içindeydi, tamamen bitkin düşmüştüm ve hayal kırıklığının ötesindeydim.

Dün adamlardan biri aramıştı, o yüzden geride kalmıştık. Sonunda yetişmişim ama her kasım ağrıyordu. Kendimi bir evcil hayvan sahibi olmaya çalışıyordum. Onu her gün gezdirmeyi planlıyordum ve bacağı iyileştikten sonra üzüm bağında bana katılmasını istiyordum.

Üzüm sıralarının arasında yürüdüm ve diz çöküp yaprakları inceledim. Hepsini iyi görünüyordu. Normalde bu beni memnun ederdi.

Ama hiçbir şey doğru gelmiyordu. Hiçbir şey beni mutlu edemezdi.

Doğrudum ve omuzlarımı yuvarlayarak bir anlığına gerindim. Bir nefes verdim ve ellerimi kalçalarımaya koydum. Bugünlük işim bitmek üzereydi. Biraz uyumam, biraz su içmem ve son zamanlarda kesinlikle pasta yiyerek yaşadığım için biraz sebze yemem gerekiyordu.

Bir bağırış duydum ve kaşlarımı çatarak başımı çevirdim.

O ne yapıyor?

Emma kıpkırmızı bir elbise ve topuklu ayakkabılarla bana doğru yürüdü. Bana doğru ilerlerken uzun kahverengi saçları uçuşuyordu, yaklaşırken kaşları birbirine çarpılmıştı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum.

Topuklarından biri çamura battı ve öne doğru sarsıldı. Yüzüstü düşmeden önce onu yakalamak için hamle yaparak küfrettim. Onu sabitlerken ellerini omuzlarıma dayadı.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Onu serbest bıraktım ve başımı salladım. Şu anda bunu yapamazdım, hele ki o ruhumu biçmeye gelen kızıl bir tanrıça gibi görünürken.

"Sana Cuma günü söyledim-"

"Neden benden nefret ediyorsun?" Emma araya girdi.

"Ne?" Şaşırmıştım. Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum, kalbim çoktan hızlanmıştı.

"Benden neden nefret ediyorsun?" diye tekrar sordu. "Gerçekten mi? Saçma sapan şok tabancası olayından değil. O çok uzun zaman önceydi. Eğer benden nefret ediyorsan, neden bana yardım ettin? Neden seks yaptık? Bir sürü güzel, ateşli seks."

"Emma," dedim. "Bunu yapmayacağım. Bitirdiğimizi söylemiştik."

"Madem benden nefret ediyorsun, o zaman neden hangi dondurmayı sevdiğimi biliyorsun?"

Ya da ne içtiğimi? Ne tür şampuan ve saç kremi kullandığımı mı?"

"Emma," dedim tekrar, hayal kırıklığım giderek artıyordu. "Kes şunu." "Hayır," dedi.

Lanet olsun. Uzaklaşmak için arkamı döndüm ama uzanıp elimi tuttu ve beni geri çekti.

"Benden kaçamazsın," diye hırladı. "Cevap ver bana Hunter Harlow. Bana neden yardım ettin? RK yaralandığında neden aradığın ilk kişi bendim?"

Sanki yanmışım gibi elimi çekti. "Dur. İşimizin bittiği konusunda anlaşmıştık."

Tekrar uzaklaşmaya başladım ama sesi tüm bağa yayıldı.

"Madem benden nefret ediyorsun, neden nişanlım gibi davrandın?!" Hay sikeyim.

Kalbim küt küt atarken olduğum yerde donup kaldım. "Neden bütün bunları benim için yaptın?"

Gözlerimi kapattım, kanım kulaklarıma hücum ediyordu. , sözlerinin yumuşadığını hissettim.

"Beni yanında istemiyorsan neden bunu kabul ettin ki?" "Sen de benden nefret ediyorsun," dedim huysuzca. "Seks sadece gerçekten iyi bir seksti."

Yalan, yalan, yalan. "daha iyi." "Neden böylesi daha iyi?"

Çünkü sana kafayı takmış durumdayım. Çünkü bütün randevularını mahvettim. Çünkü sen farkında bile olmadan orgazm olmanı izledim ve bu korkunç bir şey.

"Emma," diye fısıldadım.

"Benden neden nefret ediyorsun? Söyle bana. Lütfen söyle. Pembeyi sevdiğim için mi? Gürültücü ve inatçı olduğum için mi? Buraya ait olmadığımı düşündüğün için mi? Küçük bir köpeğim olduğu için mi? Ya da-"

Etrafımda döndüm. Bunu daha fazla yapamazdım. Gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi ama benden kaçamıyordu.

Hay sikeyim. Bunu daha fazla yapamazdım. Yalan söylemeye devam edemezdim. Numara yapmaya devam edemezdim. Tüm dünyam önümdeki kadının etrafında dönmüyormuş gibi davranmaya devam edemezdim.

Bir bulanıklık içinde hareket ettim. Onu tutup omuzlarımın üzerine attığımda Emma ciyakladı. Onu üzüm sıralarından aşağıya, ahıra doğru taşıırken tekmeledi ve küfretti.

"Hunter! Beni yere bırak! Ne yapıyorsun lan sen?! Bana öylece el kaldıramazsın! Tanrım, yüzleşme elbiseme çamur bulaştırıyorsun!"

Tabii ki, Emma'nın yüzleşmeler için bir elbisesi vardı.

Çamura bulanmış elim kışına gitti ama kıpırdatmadım. Emma kahkahaya dönüşmeden önce bir hırıltı çıkardı.

"Tanrım, sen delisin," dedi. "Üzerime çamur bulaştırıyorsun."

"Öyleyim," dedim. Hissettiklerimin ciddiyetine rağmen sırtarak ona baktım. Bana başını salladı ama sonra kaderini kabullenmiş gibi rahatladı.

Ahıra girerken ona daha sıkı sarıldım. Bacaklarını belime doladım ve onu duvara doğru ittim, onu orada sabitlerken zor nefes alıyordum.

Kıpırdamadan durdu, gözleri büyüdü. Dışarıda güneş batıyor, ahır pembe ışık ve derin gölgelerle dolduruyordu.

"Senden nefret etmiyorum," diye fısıldadım öfkeyle. "Sana kafayı takmış durumdayım. Bana vurduğundan beri, gece gündüz seni düşünmekten kendimi alamıyorum. Uyanık olduğum her an, oradasın, bana musallat oluyorsun. Bütün o küçük randevuların? Neden yürümediklerini bilmek ister misin? Çünkü hepsinden kaçtım. Her birini. Her birini. Tek tek. Birini."

Dudakları soluksuzca aralandı. "Ne?"

"Evet, Emma," diye homurdandım. "Kyle'ı hatırlıyor musun? Ya da Jaxon'ı? Drake'i? Billy'yi? Alex'i? Robert'ı? Geri çekilmezlerse bir daha gün yüzü görmeyeceklerinden emin olacağımı söylediğimde her birinin yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum."

Onu serbest bıraktım, topukların üzerinde sabit durduğundan emin olana kadar onu tuttum. Ellerimi kaldırdım ve ona alan açmak için bir adım geri çekildim.

Emma başını bana doğru salladı. "Bunu *neden* yaptın?" diye sordu. "Lanetli olduğumu düşünüyordum. Teksas'ta beni isteyecek tek bir erkek bile olmadığını. Bende bir sorun olduğunu."

"Sende yanlış olan tek şey *benim*. Seninle tanıştığımndan beri bir mağara adamı gibi davrandım. Vahşi, aptal, akli dengesi yerinde olmayan bir mağara adamı. Aylarca sana dokunmayı düşündüm. Seni öpmeyi. Seni *sikmeyi*." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Ve sonra bana sahte bir ilişki mi teklif ediyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve kollarını kavuşturdu. "Bu... bu planlanmış bir şey değildi. Ve sen de buna uymak zorunda değildin. Her şeyi daha da kötüleştirdin."

"Bunu biliyorum. Ama bana şok verdiğin andan beri seni isterken nasıl hayır diyebilirdim ki? O sabah senin yanında uyanmak beni uçuruma sürükledi. Ellerimi senden uzak tutamadım. Seni yıllardır çok istiyordum ve sonunda sana sahip oldum. Ama ben senin için iyi değilim. Senin için yeterince iyi değilim."

Emma bana ters ters baktı. "Bunu sana kim söyledi Hunter? Benim için yeterince iyi olmadığını sana kim söyledi? Çünkü ben asla söylemedim. Bunu asla söylemedim. Ve kimin *benim* için yeterince iyi olduğu konusunda uzman olan *benim*, başkası değil."

"Ama yine de senin için iyi değilim," dedim. "Yaptığım onca şeyden sonra mı?"

Gözleri çılgınca benimkileri aradı. "Gerçekten tüm o randevuları mahvettin mi?"

"Her birini. Ayrıca güvenlik sisteminizde mastürbasyon yapmanızı izlerken sikimi okşadım." Tüm bunları içinden atmak hem iyi hem de berbat hissettirdi.

"Aman Tanrım."

Kalbim güm güm atıyordu. Omuzlarımdaki yükün kalktığını hissedebiliyordum, gerçek sonunda ortaya çıkmıştı. Bunca zaman sonra, kendimi suçlu hissettiğim tüm o küçük şeylerden sonra Emma sonunda benimle ilgili gerçeği öğrenmişti. "Yani evet. İşte gerçek. İşte gerçek. Senden nefret etmiyorum Emma, senden asla nefret edemem. Ama benden nefret etmek için her hakka sahipsin."

Uzaklaşmak için dönmeye başladım ama parmakları gömleğimi sıktı. "Sakin benden uzaklaşmaya cüret etme Hunter Harlow." Beni etrafında döndürdü ve başını geriye atarak bana baktı. "Benden kaçmana izin vermeyeceğim."

"Emma," diye itiraz ettim. "Benden nefret etmelisin."

"Sana kızgıyım," diye . "Beni *çileden* çıkardın. Bunca zaman benden nefret ettiğini düşündüm. Bir ailem olduğunu ve başkalarına güvenebileceğimi hissetmek için savaştım ama beni hiç sevmediğine inanmak duygularımı hep incitti. Öyle değilmiş gibi davransam da acıttı. Geçmişteki tüm ilişkilerim hep dağınıklıkla sonuçlandı. Çıktığım erkekler hep çok fazla iş yaptığını düşündüler. Senin de aynı şeye inandığını sanıyordum."

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır. Emma, özür dilerim. Davranışlarım için özür dilerim. Seni incittiğim için özür dilerim. Çok fazla iş yapmıyorsun ve hak ettiğin prens olacak birini hak ediyorsun. Ama ben prens değilim."

"Ben bir prens istemiyorum," dedi. "Sadece bana bakan ve her şeyimi gören birini istiyorum. Sadece beni seven birini istiyorum Hunter. Dağınık bir aşk istiyorum, aptalca bir aşk. Birlikte aptal olmak istiyorum. Birlikte yaşlanmak istiyorum. Ne olursa olsun yanımda o kişinin olacağını bilerek uyanmak istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," diye fısıldadım. "Her şeyden çok."

Sertçe yutkundu ve gözleri yaşlarla parlayarak başka tarafa baktı. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

Burnumu çektim ve gözlerimi sildim. "Evet."

"Beni kameradan izlediğini hayal ettim. Beni azdıran da bu oldu." Bakışları keskinleşti. "Ve sadece o da değil - Josh'u kovduğunda? Hiç kimseyi bu kadar çok becermek istememiştim. Hiç."

"Emma." Başımı salladım. "Başka bir şey bilmek ister misin?" "Evet."

"Sana ihtiyacım var Hunter. *Seni* istiyorum. Ne kadar sıçıp batırdığını bilsem bile, aylardır biriyle yatmamamın sebebinin sen olduğunu bilsem bile -ki bu berbat bir şey bu arada- istediğim sensin."

Ağzım açık kaldı. Kelimeler aradım ama o uzanıp eliyle ağzımı kapattı ve başını salladı.

"Bitirmeme izin verin. Son birkaç haftayı bu ilişkinin gerçek olmasını dileyerek geçirdim. Gerçekten senin nişanlın olmayı diledim. Her şeyden çok. Peki geçen hafta seni görememek? Seni özledim."

"Beni özledin," diye tekrarladım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kanımın akışını duyabiliyordum. "Yaptıklarımın hiçbirisi iyi değil."

"Hayır, öyle değil. Kesinlikle sınırlar ve iletişim üzerinde çalışmamız gerekiyor. İnatçı olmaktan vazgeçmeliyiz. Birbirimizden için söylediğimiz incitici şeylerden vazgeçmeliyiz." Uzun bir nefes verdi. "Honey'e söyledim. Haley'e söyledim. Onlara gerçeği söyledim ve sonunda aramızdaki buzları erittim. Alice'e, Sarah'ya ve diğer herkese hâlâ söylemem gerekiyor ama ben... İkisi de bana pek çok şeyi fark ettirdi. Bunlardan biri de seni bu işe bulaştırdığım için bencilce davrandığımdı."

Başımı salladım. "Ben atladım, Emma."

"Evet, ama seni de kendime çektim. Ve bunu, tanıma şansına sahip olduğum en iyi insanlardan biriyle kendimi korkunç bir durumun içine attığımın farkında olmadan yaptım."

Kalbim küt atmaya başladı. "Tek yaptığım her şeyi berbat etmekmiş gibi hissediyorum." "Ben de öyle."

Birbirimize baktık, bir süre sessizlik hakim oldu. "Birbirimizi affetmemizi istiyorum. Ben bunu yapabilirim. Sen yapabilir misin?"

"Evet," dedim. "Yapabilirim."

"Ve bana kamera olayını anlatmalıydın. Neden uzun zaman önce benden hoşlandığını söylemedin?"

"Dinler miydin?" Fısıldadım. Gözyaşlarımı durduramadım ve da çalışmadım. "Benim bir pislik olduğumu düşündüğünden emin oldum. Korkunç olduğuma inanmanı sağladım. Ve işe yaradı."

Yanağımdan aşağı yuvarlanmadan önce bir damla gözyaşını parmaklarıyla uzaklaştırdı. "Keşke her şeye yeniden başlayabilseydik."

"Ben de istiyorum, Emma. Gerçekten istiyorum."

Daha yakına eğildi. Bir an için gözlerimi kapattım, göğsümde savaşıyor duygularımı kontrol etmek için mücadele ettim.

Eğildim ve alnımı onunkine bastırdım. Sertçe yutkundı. "Bence bir şansı hak ediyoruz."

Yavaşça başımı salladım. "Bu şans istiyorum, Emma.

Gerçekten istiyorum." "Deneyebilir miyiz? Kendimize bir şans verebilir miyiz?"

"Evet," diye fısıldadım. "Tanrım, evet." "O zaman öp beni, seni aptal."

Ağzımı onunkine yapıştırdım ve onu kaldırarak duvara yasladım. Sakladığım tüm sırlar duman oldu, onu sevme şansını bana verdiği anda parlayan güneş tarafından dağıtıldı.

Parmaklarını gömleğimin içinde düğümledi ve beni nefesim kesilene kadar öptü. Nefes nefese geri çekildim ve bakışlarını inceledim.

"Kamyon," diye homurdandı. "O büyük kamyonu kullanma zamanı." "Evet, hanımefendi. O büyük kamyonu kullanma zamanı."

BÖLÜM OTUZ İKİ

emmD

"Üzerimize yürüeyebilecek biri var mı?" diye sordum. "Pazar günü mü? Hayır."

Hunter görevi olan bir adamdı. Kamyonetinin kapısını çekerek açtı ve beni arka koltuğa yatırmadan önce dudaklarımız arasında bir nefes almaya bile izin vermedi.

Şu anda ona duyduğum ihtiyaç içime pompalanıyordu. Bir iniltiyle tırnaklarımı göğsünde gezdirerek ona doğru eğildim.

"Siktir," diye sızlandı.

Bundan hoşlandığını biliyordum. Ben de hoşlanıyordum. Kontrolü ele almasından ama yine de iz bırakmak gibi sahiplenici şeyler yapmama izin vermesinden hoşlanıyordum. Bu beni birçok yönden tatmin ediyordu.

"Lanet olsun bu kamyonete," diye homurdandı. "Şu anda sana yapmak istediğim onca şey için yeterince büyük değil."

İkimiz onu üstüme çıkarmak için mücadele ederken kahkahalara boğuldum. O kadar uzun boylu olmasına rağmen uzun bacaklarını kapıdan içeri sokmak zor oldu, kamyonet o kadar büyük olsa bile. Arkaya uzandı ve kapıyı çarparak kapattı.

", " diye zaferle ilan etti. "Zar zor," diye güldüm.

Bana baktı ve sertçe yutkundum, gülümsemem çiğ şehvete dönüştü. Bu yeni başlangıç için ikimiz de cehenneme gidip gelmişiz gibi hissediyordum ama buna değmişti.

Onu istedim. Ona *ihtiyacım vardı. Onu seviyordum.*

"Seni özledim," diye fısıldadım. "Gerçekten çok özledim."

"Ben de yaptım. Hiçbir fikrin yok." Boğazı düğümlendi. "Söyleyecek daha çok şey varmış gibi hissediyorum ama-"

"Seni hemen şimdi istiyorum," diye araya girdim. "Diğer her şeyi çözmek için ihtiyacımız olan tüm zamana sahibiz. Ama günlerdir sana dokunmanın hayalini kuruyorum. Kendimi..."

"Sensiz deliriyordum," diye fısıldadı. "Hayatımda sen olmadan nefes alamıyorum, Emma. Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var."

Parmaklarıyla yanağımı okşadı, nazik dokunuşu içimi yaktı. "Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen sik beni." Doğrudum ve kemerini kavradım. hızla çözdü. Bileğimi tuttu ve başını salladı.

"Elbiseni çıkar," homurdanarak pantolonunu çıkarmaya .

Aynı ateşle doluyduk. Elbisemin kenarından tutup yukarı kaldırdım, o kotunu indirirken ben de külotumu çıkardım. Kıyafetlerinin kirli olması ya da güneş ışığı ve ter gibi kokması umurumda değildi, beni becermesine ihtiyacım vardı.

Boxerını indirdiğinde bir dizimi kucağına attım, siki serbest kaldı. Ucundan ön sperm damlıyordu, damarlar şaft boyunca şişkinleşiyordu.

"Siktir," diye homurdandı.

"Lütfen bana acele *etmeyeceğim* havasında olduğunu söyleme," diye sızlandım. "Çünkü sabırlı olabileceğimi sanmıyorum."

Elimi amıma doğru kaydırđım ve ne kadar ıslak olduğumu hissettim. Elimini tuttu ve iki parmağıını dudaklarına götürerek emdi.

Ağızım açık kaldı. "*Hunter*."

Uzun bir inilti çıkardı. "Tadın çok güzel. Ve lanet olsun hayır. Hayır, acele etme havasında değilim. Sana *şimdi* ihtiyacım var."

Kalçalarını kavradı ve sikinin başını bana doğru bastırarak yukarı doğru itti.

Yere çökerken omuzlarını kavradım. İçimi doldurması, sikinin beni yayması hissini asla atlatamayacaktım. Kolları belime dolandı, hareket etmeye başladığımızda beni tuttu, dudaklarımız ateşli bir çaresizlikle çarpıştı.

"Siktir," diye inledim.

Beceriksizceydi. Birbirimiz için, yeniden bağlanmak için çaresizdik. Birbirimizi iliklerimize kadar hissettiğimiz ilk sefer gibiydi.

Dudakları boynumu sıyırdı, ben titrerken meme uçlarım sertleşti. Boynumun öpülmesine bayılıyordum. Sert ve hızlı bir şekilde iterken inledim, kamyon hareketlerimizle birlikte sallanıyordu. Sakalları tenime karşı sertti, ihtiyacı olanı alırken beni sıkıca kavramıştı. Dişlerimi alt dudağına batırdım ve homurdandı, parmakları saçlarıma gömülene kadar sırtımda kayıyor, kalçalarımı sallamaya devam ederken sertçe çekiyordu.

Nefesini içine çekip beni inletecek kadar sert bir şekilde itene kadar dudağını daha sert ısırdım. "*Hunter*," diye mırıldandım.

"Çok iyi hissediyorsun. Seni çok özledim. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Dokunuşunu, öpüşünü, zevk alma şeklini. Gülüşünü ve fırtınanın ortasında beni ayakta tutan istikrarını özlemiştim.

Ona daha sıkı sarıldığımda başım geriye düştü. Elbisemin askılarını aşağı çekti, göğüslerimi serbest bırakırken dudakları göğsümde gezindi. Meme uçlarımdan birini emerken inledim. Her pompalamada amım zonkluyordu.

"Çok yaklaştım," diye homurdandı. "Çok iyi hissediyorsun, kıvılcımlar."

Sparks. Bu şimdiye kadar sevdiğim, duyduğum ve bana doğru gelen tek lakaptı.

Hunter bana böyle hissettiren tek kişiydi.

Orgazmım içimde yuvarlanırken bir kez daha sallandım, amım uzun bir iniltiyle onun sikinin etrafında kenetlendi. Hunter'ın nefesi kesildi, boşalırken beni yerinde tuttu ve içimi doldurdu.

Nefes nefese kaldı, altımda gevşedi. Başını göğsüme bastırdı, kulağı kalbimin üzerindeydi.

"Bu..." diye devam etti. "Bu çok hızlıydı."

Yavaş bir kıkırdama beni terk etti. "İyi haberlerim var. Akşamım temiz." "Ah, anlıyorum. Başından beri sana aşık olduğumu biliyordun o zaman?"

Koltuğa yaslanıp gamzeleriyle bana bakarken sııttım.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Asla. Senden asla nefret edemem. Kafamı kıcımdan çıkarmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Ben de ona aynı şeyi söylemek için ağzımı açtım ama sonra çakılların üzerinde yuvarlanan tekerleklerin sesini duydum. Bir gıcırtyla hemen üstünden kalktım, pantolonunu tekrar yukarı çekerken bir dizi küfür savurdu.

"Tanrı aşkına," diye tısladı. "Bu lanet aile. Ailemi öldüreceğim."

Hunter hızla kamyonetten inip kapıyı kapatırken elbisemi çabucak düzelttim, yanaklarım alev alev yanıyordu. Koltuğun üzerinden bakıp annesinin arabasından inişini izlerken gözlerim büyüdü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım kendi kendime.

Hunter'la az önce yaptıklarımızdan sonra Lynn'i görmeye hazır olmamın imkânı yoktu. Tekrar koltuğa çöktüm ve Hunter'la kamyonetin arkasında hızlı bir sevişme yaşamamışız gibi davranmak zorunda kalmamak için hangi evrensel güç varsa ona dua ettim.

Lütfen buraya gelme. Ben burada değilim. Ben-

Kapı açıldı ve Hunter kafasını içeri sokunca ciyakladım. "Yarın akşam yemeğe çağırıyoruz ve bundan kaçış yok ama o gitti."

", " diye tısladım. "Bu beni çok korkuttu." "Sen de ben de."

Ağzının köşesi yavaşça yukarı doğru kıvrılırken birbirimize baktık.

Sırıttım ve gülümsememi gizledim. Aşağılanmışım. "Aman Tanrım. Söyleyebilir mi?"

"Anne Harlow ne yazık ki dün doğmadı." Kollarını kapının pervazına dayayarak başını salladı. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Sen mi? Artık resmiyet kazandığımıza göre."

Kaşlarını kaldırdı. "Bence bunu kutlamalıyız. Seni gerçek bir randevuya götürmek istiyorum."

"Bu gece mi?" Sesim titreyerek sordum. "Hunter, çamura bulandım ve seninle doluyum, bilirsin işte."

"Biliyorum. Bir saat içinde hazır olabilir misin?"

"Kahretsin hayır, bir saat içinde hazır olamam," diye güldüm. "İki saat mi? Geç olacak."

"Bir yer biliyorum," dedi. "Güzel bir yer. Batı Austin'de ve sahibisiyle arkadaşım."

"Tabii ki öylesin," diye iç geçirdim.

"İki saat sonra görüşürüz o zaman. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır, buraya arabayla geldim," dedim. Koltuktan kalkmaya başlamıştım bile. Ben kamyonundan inerken o geri çekildi, kalçaları birbirine kenetlenmişti.

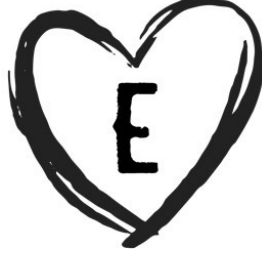
"Acelen var," diye alay etti.

"Bir randevuya hazırlanmak için iki saat mi?" Tısladım. "Sonra görüşürüz. Erken gelme."

Ben çakılların üzerinde paytak paytak arabama doğru yürürken kıkırdadı. Arabaya binip uzaklaşırken bile gülüşünü duyabiliyordum.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

emmD

İKİ SAAT SONRA duş almayı, makyajımı ve saçımı yapmayı ve kendimi tanrıça gibi hissettiren elbisemi giymeyi başarmıştım. Siyah bir elbise seçmişim - mükemmel bir siyah elbiseyle asla yanlış yapamazsınız - dantel korse büstiyeri ve sağ bacağımda yırtmaçlı orta uzunlukta bir eteği vardı. Topuklu ayakkabılar giymiştim, uzun geriye doğru toplanmıştı, kulaklarımdan elmaslar sarkıyordu.

Hunter'ın kapıyı çalması evin içinde çınladı. Donnie'nin mama ve su kaplarını iki kez kontrol ettim, onun için bir avuç ödül maması seçtim, onları oturma odasının zeminine serptim ve sonra kapıyı açtım.

Midemde kelekler patladı.

Hunter gerçekten iyi temizlenmiş. Siyah düğmeli bir bluz, siyah pantolon ve bot giymişti. O kadar güzel kokuyordu ki ağzım sulanmaya başladı. Bana bakarken usulca ısıklık çaldı, gözleri bir parça muziplikle parlıyordu.

"Çok güzelsin, Emma. Kırmızı elbisenin favorim olduğunu düşünmüştüm ama belki de yanılmışımdır."

"Teşekkür ederim." Uzanıp yanaklarından tuttum ve onu öpmek için aşağı çektim. Dudaklarına kırmızı bulaşınca homurdandım ve hemen sildim. "Ope. Bu gece öpüşmek yok sanırım."

"Öpücüklerini bir onur nişanı olarak takacağım."

Kıkırdadım ve kendimi aptal gibi bakarken buldum.

Bu doğru hissettirdi. Hayatım boyunca ilk kez, birlikte olmak istediğim biriyle tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissettim.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım."

Çantamı aldım, verandaya çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Arkamı döndüğümde bir polis aracının yavaşça yanımdan geçtiğini fark ettim. Hunter onlara el salladı ve sonra başparmaklarını ceplerine soktu.

Cevabı zaten biliyordum ama yine de sordum. "Bunu onlara sen mi yaptırdın?" Ben sordum.

"Evet," dedi. "Kesinlikle ."

Buna kızdığımı söyleyemem. Onları birkaç gün önce fark etmiştim ve en azından birilerinin mahalleden geçtiğini bildiğim için kendimi biraz daha güvende hissediyordum. Mektuplar ya da fotoğraflar konusunda ne yapacağımdan hâlâ emin değildim ama bu yarın için bir sorun olacaktı. Hunter'ın birilerine gösterme konusunda haklı olduğunu biliyordum ama bu gece sadece bize odaklanmak istiyordum.

Deli gibi aşık olduğum bir adamla ilk randevuma çıkıyordum. Ya da en azından aşık oluyordum.

"Peki. Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Bu bir sürpriz." Elini uzattı ve ben de benimkini avucunun içine kaydırdım. Parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve göz kırpmadan önce hafifçe öptü.

Tanrım, göz kırparak yanmak mümkün müydü? Öyle hissettirdiği kesin. Onu merdivenlerden kamyonetine kadar takip ettim ve benim için kapıyı açtı. Hızlı bir hareketle beni ön koltuğa oturttu ve sürücü tarafına geçmeden önce kapıyı kapattı.

Buna alışabileceğimi fark ettim. İnatçılığımızın yolumuza çıkmasına izin vermeseydik, bunun en başından beri nasıl biz olabileceğimizi düşünerek kendimi bağladım. Kendime onun kaba, iflah olmaz, sevimsiz, tam bir pislik olduğunu söyleyerek o kadar çok zaman geçirmiştim ki. Evet, bazı yönleri öyleydi ama ben onun bu yönünü seviyordum. Ayrıca koruyucu ve nazik olmasını ve başkalarına yardım etmek için elinden geleni yapmaya her zaman istekli olmasını da seviyordum.

Birinin bana bu şekilde yardım etmeye çalışmasına alışık değildim. Yıllardır her şeyi kendi başıma yapıyordum. Faturalarımı ödemek, para biriktirmek ve istediğim her şeyi satın almak için çalıştım. Rastgele hobiler buldum ve en iyi olana kadar onlara balıklama atladım ve sonra genellikle başka bir şeye geçtim.

Belki de ona açılmamın bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de buydu.

Ve şimdi anlıyorum ki yardım teklif ettiğinde, bunun nedeni kendi başıma halledemeyeceğimi düşünmesi değildi.

Onunlayken sorunlarımı unutmak kolaydı. Josh'ı, babamı ve söylediğimiz yalanları unutmak kolaydı.

"Muhtemelen Honey ve Haley'ye içki borcumuz var," dedim. "İkisi de bu yüzden seninle yüzleşmeye karar verdim."

Hunter yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Onlara bir şeyler alacağımdan emin olabilirsiniz."

Honey ne dedi?"

"Ona benden nefret ettiğini düşündüğümü söylediğimde, bana benden nefret etmene imkan olmadığını, çünkü o zaman bana hiç yardım etmeyeceğini söyledi."

"Mm. Her zaman çok anlayışlı. Honey'i seviyorum. Bazen beni korkutsa da. Onu hiçbir şey geçemez. Çocukluğumdan beri geçemedim."

Sırıttım. "O en iyisi. O benim hiç sahip olmadığım büyükannem."

"Bu konuda çok iyi. Haley tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"Kızgındı," dedim. "Haklı olarak. Bektan bir arkadaş oldum. Ama özür diledim. Her şeyi konuştuk ve beni affetti."

"Sevindim," dedi. "Ondan bir şeyler saklamak konusunda endişeliydim. Sarah ve Alice'ten de. Hepinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum."

Başımı salladım. "Hâlâ onlara söylemen gerekiyor." "Cam'e söyledim."

"Ne söylemek zorunda kaldı?"

"Yalvarmamamın aptallık olacağını söyledi. Ve o haklıydı. Bunu , ama sadece..."

"Korkuyor musun? Seni korkutuyor muyum Hunter Harlow?"

Yavaşça sırtıttı. "İlk tanıştığımızda beni şoklamıştın."

"Eminim öyledir." Pencereden dışarı bakarken gülümsedim, o Austin'e doğru giderken Citrus Cove geçiyordu. "Burada büyümek nasıl bir şeydi? Babanla olanları saymazsak. Burası çok küçük bir kasaba, tüm hayatımı burada geçirmeyi hayal bile edemiyorum. Sanırım artık yaşayabilirim."

"Beğendin mi?" Diye sordu.

"İstiyorum," dedim. "Kalmayı planlıyorum. Benden kurtulamazsınız."

"Güzel," dedi. "Citrus Cove'da büyümeye gelince, önyargılıyım ama burayı seviyorum. Babamdan ve çiftlikten çok şikayet ettiğimi biliyorum ama yaptığım işi seviyorum. Mevsimleri ve havayı seviyorum, doğayla iç içe olmayı seviyorum. Ve bunun ötesinde, küçük bir kasabada yaşamayı seviyorum. Komşularımı tanımayı, hayatlarının nasıl gittiğini görmeyi seviyorum. Onların mutluluğu benim mutluluğum, ya da tam tersi. Bunu büyük bir şehirde bulamazsınız. Uzun zamandır

tatiller, sadece ev hasreti çekerek sona erer. Citrus Cove her zaman benim evim olacak."

Buranın benim de evim olmasını istedim. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok öyle hissediyordum. Başlangıçta buraya gelmemin tek nedeni Haley'e yakın olmaktı. Ama daha sonra, sonunda kendi seçtiğim ailem diğer insanlarla tanıştım. Ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

"Sanırım burada büyümek belki de beklediğiniz gibiydi. Okuldayken, ben..."

"Eminim her kız seni öpmek istiyordur." Ona alaycı bir hava öpücüğü verdim. "Sen de o çocuklardan biri miydin? Bay Popüler?"

"Sanırım öyleydim. Herkes öyle olduğumu söylüyor. Ayrıca biri zorbalığa uğradığında araya giren biri ydım. Bu tür şeylerden hep nefret etmişimdir. Cam'in duygularını ifade etmek yerine Haley'den hoşlandığı için ona kötü davrandığı zamanı hatırlıyorum. Sanırım armut dibine düşermiş, değil mi?"

Onunla yaptığım konuşmayı hatırlayarak gülmeye başladım. "Haley senin Cam'i çektiğini söyledi."

"Tanrım," diye iç geçirdi Hunter, başını sallayarak. "Kesinlikle yaptım. Özür dilerim."

"Biliyorum," dedim, uzanıp kalçasına dokundum. "İlerliyoruz."

"Öyleyiz." Sesi kalınlaştı. "Bana dokunursan dikkatim dağılır."

Sıcaklık omurgamdan yukarı süzüldü. Ona daha fazla dokunmak istiyordum ama aynı zamanda randevumuza sağ salım varmak istiyordum. Elimi çektim ve koltuğuma yerleşerek ona odaklandım.

"Cam hakkındaki her şeyi onunla tanışmadan önce duymuştum. Haley ile tanıştığımızda ara sıra onun hakkında konuşurduk. Şimdi birbirlerini ne kadar sevdiklerini ve her şeyin ne kadar değiştiğini bilmek çok komik, özellikle de onun hakkında konuştuklarını duyduktan sonra. Bence onlar her zaman birlikte olmak için yaratılmışlardı."

"Ben de," dedi. "Colt Sarah'yı her zaman sevdi. Her zaman. Ama nasıl gittiğini biliyorsun. Sammy'ye gelince, üçünün aşık olması benim için sürpriz oldu ama gerçekten birlikte çalışıyorlar, değil mi?"

"Öyle," diye kabul

ettim. "Bir de biz

varız." Ve sonra biz

vardık.

"Sanırım bir şansımız var," dedim.

"Ben de."

"Yine de sana söylemeliyim ki, eğer sonsuza dek birlikte olursak, dekorasyondan sorumlu kişi ben olacağım. Yine de sanırım tüm bitkilerini benim evime getirebilirsin."

"Tüm bitkilerden memnuniyetle ben sorumlu olacağım," dedi. "Arka verendamı soyduğunuzu fark ettim."

"Bunu sizi soymak olarak görmedim, daha çok bitkilerinizi kesin ölümden kurtarmak olarak gördüm."

Kıkırdadım. "O kadar da kötü değildi. Hâlâ hayattaydılar."

"Pamuk ipliğine bağlıydılar. Ben bitkilerden sorumlu olacağım, sen de bana patronluk taslarsın. Evinize bayıldım. Tüm renkler, pembe ve maviler ve kendi evime yapmayı asla düşünmeyeceğim şeyler. Kulübeme her , kendimi yavan hissediyorum."

"Süslememe izin vermelisin," dedim. "Austin'deki ikinci el mağazalarına girmeyi seviyorum, bu beni mutlu ediyor. Ev dekorasyonu beni mutlu ediyor."

"Alışveriş yapmayı sevdiğini bilmiyordum. Annemin çiftliğin arkasındaki saklama kabına bakmalısın. Yıllardır orada öylece duran her türlü ıvır zıvırla dolu."

"Bakalım onlarla akşam yemeğimiz nasıl geçecek," dedim.

Kıkırdadı. "Her şey yoluna girecek. Nişanlılık meselesi yüzünden azar işiteceğimizi hissediyorum... Ama o seni seviyor, Emma. Sanırım kızdıkları kişi ben olacağım."

Kaşlarımı çattım. Birinin bu durum yüzünden Hunter'a kızması fikri hoşuma gitmiyordu. Onu bu işe sürükleyen bendim.

"Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Hiçbiri için seni azarlamamalılar. Ayrıca, kendi kararlarımı verebileceğim çok açık. Ve seni seçiyorum."

"Sen ailenin bir parçasısın, Emma. Herkes seni seviyor ve sana değer veriyor. Tarihsel olarak acele kararlar vermem, bu yüzden seninle nişanlandığımızı bir Facebook paylaşımı yüzünden öğrenmiş olmalarının biraz kafa karışıklığı yarattığına eminim. Bu konuda bana biraz zaman tanıdı ama sanırım zamanım doldu."

"Onlara gerçeği söyleyeceğiz. Ve onlara artık çıktığımızı söyleyebiliriz."

"Onlara hâlâ nişanlım olduğunu da söyleyebiliriz."

Homurdandım. "Hunter, yüzük olmadan nişanlanmayacağım konusunda herkes haklı. Yüksek standartlarım var, biliyorsun."

"Oh, biliyorum. Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Gun3ec

STEAKHOUSE, tüm Hill Country'nin muhteşem manzarasını sunan bir tepenin en tepesine kurulmuştu. Yukarıdaki engin gökyüzünde yıldızlar parıltıyor, tanıdığım en güzel kadınla güzel bir gece geçiriyordum.

Emma kamyondan atladi ve onu kendime doğru çektim, kiraz kırmızısı dudaklarına bir öpücük kondurdum. Ona karşı koyamadım. Bana karşı inledi ve bir an için kamyonu geri dönüp onu doğruca evime, yatağıma götürmeyi düşündüm.

Rüya gibi bir gülümsemeye geri çekildi ve başparmağını gezdirerek rujunu sildi. "Bütün gece kırmızı dudakların olacak."

"Mutlulukla."

Sonunda onunla birlikte olma şansını yakalamışken, bunu berbat etmeyecektim.

Aramızda birkaç kez aşktan bahsedilmişti. İkimiz de gerçek bir itirafın etrafında dans ediyorduk ama ben zaten gerçeği biliyordum. Bana şok verdiği andan beri bu kadına aşıktım.

Geleceği düşündüğümde, Emma'ydı.

En başından beri, hep o olmuştu. Bunu artık biliyordum. Ve çözmemiz gereken bir sürü şey ve çözmemiz gereken bir sürü sorun olsa da, bunu yan yana yapabileceğimizi biliyordum. Onu meşe kapılara doğru yönlendirirken Emma kolunu benimkine doladı.

Restoran Pazar akşamı için oldukça kalabalıktı ama bir masa bulacağımızdan hiç şüphem yoktu.

El yapımı bir masanın arkasında duran ev sahibesini fark ettim. Yerel bir sanatçı sık sık böyle şeyler yapmak için görevlendirilirdi. Olivia Stevens'in çalışmalarını nerede görsem tanırım.

Bir süre hayranlıkla inceledim ve gülümseyerek hostese baktım.

"Rezervasyonunuz var mı?" diye sordu.

"Ben Tom'un bir arkadaşıyım," dedim. "Bize söyledi."

Ev sahibesinin kaşları çatıldı ve bizi geri çevirmek için ağzını açtı, ama sonra Tom'u fark ettim. Gür bıyıklı, gümüş saçlı, iyi şarap ve elma şarabına düşkün, yaşlı bir beyefendi. Her zaman kovboy şapkası takardı, gömleğinin ön cebinde her zaman bir purosunu olurdu ve Teksas'ı ayakta tutan çiftçi parası vardı.

Colt her yıl üzümlerimizden yedek bir parti yapıyordu ve ben de Tom'a tatillerde biftek karşılığında birkaç şişe gizlice vermeye başlamıştım. Çok iyi bir takastı.

Ne diyebilirdim ki? Ben basit bir adamdım.

Burası tüm Teksas'taki en iyi bifteğe sahipti.

"Vay, vay, vay," diye seslendi Tom doğruca bize doğru gelirken. "Zamanı gelmişti, Harlow. Senin güzel bayan kim?"

"Nişanım, Emma Madden," dedim. Gözleri hemen onun eline kaydı ve zihinsel olarak lanet ettim. Lanet yüzük varlığımın baş belasıydı.

Artık Haley gerçeği bildiğine göre, mükemmel olanı seçmeme yardım etmesi için onunla konuşmam gerekiyordu.

"Bir yüzük geliyor," dedim.

"Güzel. Bir an için endişelendim. Belle, bu ikisini balkona çıkar ve icaplarına bak."

"Evet, efendim."

Tom bize dişlek bir sırıtış attı. "Bu kış iyi şaraplar bekliyorum, Harlow."

"En iyisini senin için sakladığımı biliyorsun."

Kahkahası tonozlu tavanlara kadar yankılanan bir gümbürtüydü. "Hepinize iyi eğlenceler."

Yoluna devam edip diğer insanları selamlarken gülümsedim. Emma bana doğru eğilerek, "Teksaslı bir Noel Baba gibi," diye fısıldadı.

"Herkesi tanıyorsun. Bu çılgınlık."

Dışarıdaki garsonlardan birini takip ederken başının üstünü öptüm.

Balkon en iyi manzaraya sahipti. Sohbet eden insanların yumuşak bir uğultusu ve masaların üzerinde altın bir parıltı saçan mumlar vardı. Ben çektim

Emma'nın sandalyesi onun için dışarıda, tatlı ela gözlerindeki heyecan dansının tadını çıkarıyor.

Bir garson yanımıza gelirken ben de karşısına oturdum. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel," dedik ikimiz de.

"Mükemmel. Başlamak için su?"

"Evet," dedim. "Ben de bir cin martini alayım."

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Sen martini adamı mısın?!"

"Öyleyim," dedim. "Ara sıra."

Emma kıs kıs gülmekten kendini alamadı. "Ben de bir cin martini alayım. Suyumun yanına limon dilimleri de alabilir miyim?"

Garson kız gülümsedi. "Tabii ki. Ben başlayayım. Zeytin?"

İkimiz de başımızı sallayıp gidişini izledik. Emma öne eğildi ve çenesini avuçlarına dayadı. "Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Gülümsedim ve öne doğru eğildim. "Hmm. Bir bakalım. Dört yaşındayken bir ağaçtan ve kolumu kırdım."

"Ah," diye kıkırdadı.

"Senin sıran."

Garson bize martinilerimizi ve biraz su ile birlikte küçük bir kase limon dilimi getirdiğinde arkama yaslandım. Emma hemen bir dilim kaptı ve suyuna biraz limon sıkı.

"Sekiz yaşındayken bir güzellik yarışmasını kazandım," dedi Emma. "Yarışmalardan biri de kostüm ve dansı. Bir kovboy kız olarak katıldım ama tamamen pembe giymiştim."

Dudaklarımı bir sırtış ayırdı. "Siktir, bu çok tatlı. Ve uygun."

"Beş ila on yaşlarım arasında kovboy olmak istedim çünkü atım olsun istiyordum ama sonra atların ne kadar pis olduğunu öğrendim ve hemen fikrimi değiştirdim."

Güldüm ve martinimden bir yudum aldım. "O kadar da kötü

değil." "Kesinlikle öyle. Ayrıca ineklerden de biraz

korkuyorum." Kaşları havaya kalktı. "İnekler mi? Ama

inekler çok sevimli."

"Beni korkutuyorlar. O gece beni Citrus Cove'un dışında yolun kenarında bulmuştun ya? Birinin beni yiyeceğini sandım."

Güldüğümde yanaklarım acıdı. "Aman Tanrım. Emma, bir arkadaşım var-"

"Senin her zaman bir arkadaşın var," diye kıs kıs güldü.

"Doğru. Ama inek barınağı olan bir arkadaşım var. Onları kucaklayabilir, sevebilir, onlara spa günü verebilirsiniz. Gerçekten çok şirin. Bir randevuya çıkmalıyız."

Orada."

"Bir randevu için ineklerle kucaklaşmak ister misin?"

"Size ineklerin insan yiyen vahşi canavarlar olmadığını göstermek istiyorum."

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Tamam, . İneklere sarılabılıriz ama bu daha çok dördüncü buluşma için."

"Hı hı. Ailemle akşam yemeği ikinci bir randevu sayılır mı?" Burnunu kırıştırdı. "Bunun nasıl gideceğinden biraz korkuyorum."

"İyi olacaksın," dedim. "Kendim için aynı şeyi söyleyemem. Beni kurtların önüne atmaya hazırlar."

"İyi olacaklar," dedi. "Sanırım bunu daha önce de sordum ama gerçekten herkesi nereden tanıyorsun?"

"Küçük kasaba hayatı, bebeğim," dedim. "Ve ayrıca elimden geldiğince yardım ediyorum. Çok çalışmadığım zamanlarda sosyal biriyim ve dışarı çıkmayı severim. Yıllar içinde insanlarla tanıştım ya da liseden tanıdığım insanlar harika şeyler yapmaya devam etti. Ayrıca ben bir Harlow'um. Toplumun bir parçasıyız, anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi. "Biraz kıskandım. Benim ailem hiç böyle değildi. İsmimiz ve paramızla tanınırdık ama insanlara anlamlı bir şekilde yardım ettiğimiz için değil. Annem öldükten sonra, sanırım sahip olduğu topluluk duygusunu da beraberinde götürdü."

"Üzgünüm, Emma. Bu kadar büyük bir kayıp yaşamayı hayal bile edemiyorum."

"Sorun değil. Ben... Tamam, bu ilk buluşma için berbat bir konuşma ama sonunda babamın ölümü için ağladım."

"İyi," dedim usulca. "Endişelenmişim."

"Tepkimin muhtemelen tuhaf olduğunu biliyorum, sadece o ve ben yakın değildik."

"Biliyorum," dedim. "Şey, ben bilmiyorum. Ama anlıyorum. Kederin garip şekillerde işlediğini biliyorum. Bazen bir anda gelir ve seni vurur, bazen de yavaş yavaş damlar."

Başını salladı. "Aynen öyle."

Garson kız tekrar yanımıza geldi ve Emma küfretti. "Biraz daha zamana ihtiyacınız var mı?" Ne istediğimi zaten biliyordum.

"O ne alırsa ben de onu alacağım," dedi Emma. "Eğer ne istediğini biliyorsan." "Biliyorum ama beğenir misin bilmiyorum. Ben biftek alacağım."

"Biftek severim."

"Büyük bir biftek."

"Yemek yiyebilirim," dedi. "İnanın bana, koca bir bifteği mideye indirebilirim."

Buna inandım. Siparişimizi verdim ve arkama yaslanıp tepelere baktım.

"RK için heyecanlı mısın?" Emma sordu.

"Heyecanlı ve gergin," dedim. "Onu yarın alacağım. Hâlâ malzeme alışverişi yapmam gerekiyor."

"İstersen ben de seninle gelirim," dedi. "Bu hoşuma gider. Donnie diğer köpekleri seviyor mu?"

"Çoğunlukla öyle. Gerçi RK'yi seversem biraz kıskanabilir ama arkadaş olacaklarına eminim. Bir köpek için hazır olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle öyle," dedim. "Bir süredir bir evcil hayvan istiyordum. Ve RK'nın yaşadıklarından sonra onu bırakmayacağım. Ayrıca, birlikte film izleyebileceğim bir dostum olması da güzel olacak."

Gülümsedi. "En sevdiğin film hangisi?"

Bu konuda biraz utangaç hissettim. "*Pratik Büyü*," dedim. Gözleri parladı. "Yok artık."

"Öyle," dedim. "Bayıldım. Ailelerini ve büyüyü seviyorum. Mükemmel bir şey." "Benim de," dedi Emma heyecanla.

"Gerçekten mi?!"

"Evet!"

Bayıldım."

"İzlemeliyiz," dedim.

"Başka bir randevu." O sırttı ve ben de sırttım. Tanrım, gülümsemesi tüm odayı aydınlatıyordu.

Sonunda onu her zaman böyle gülümsetme şansına sahip olacaktım.

Nefesim göğsümde sıkıştı. Sonunda onu tanıyacaktım. Onu sevecektim.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sen bana böyle baktığında, buradaki tek kişi benmişim gibi hissediyorum."

"Öylesin," diye fısıldadım. "Sana böyle baktığımda, önemli olan tek kişi sensin, Emma."

Eli masanın üzerinden kaydı ve ben de onu tutup nazikçe sıktım. Onunla bunu yapabileceğime hiç inanmamıştım ama artık yapabileceğimi biliyordum.

Onun aradığım kişi olduğunu biliyordum, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde. Bir kaos ve duygu kasırgası bizi bir araya getirmişti ama birlikteydik.

"Daha fazla ilk buluşma sorusu düşünmeye çalışıyorum," dedi. "İşleri biraz tersinden yaptık, değil mi?"

"Yaptık," dedim. "Yine de bizim için işe yarıyor gibi." "Bizim için mükemmel çalışıyor."

Garson kız yemeklerimizle döndü ve ben heyecanla arkama yaslandım, iki büyük bifteğin ekmek, salata, patates ve sevdiğim o lezzetli sosla birlikte önümüze konmasını izledim.

"Başka bir şey var mı?" "Hayır," dedim.

"Biz iyiyiz," diye kabul etti Emma.

"Mükemmel. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Ben kesinlikle yapmadım. Bir biftek ve hayallerimin kadını vardı. O

gider gitmez Emma bir mırıltı çıkardı. "Seksle ilgili sorularım var."

Gözlerim büyüdü. "Pekâlâ. Ne tür seks soruları?"

"Hmm. Bana bilmediğim bir şey söyle," dedi sinsi bir gülümsemeye.

Bir parça biftek keserken kaşlarımı kaldırdım. "Yapmak istediğim şey hakkında mı? Ya da denemek? Ya da sana yapmak istediklerim? Sanki istediğin bir şey varmış gibi hissediyorum ama önce bana bir şey söyletmeye çalışıyorsun."

"Belki."

"Söyle bana, kıvılcımlar," diye kıkırdadım.

Bıçağına ve çatalına uzandı ve kendininkini düzgün kareler halinde kesmeye başladı. Tam ilk ısırığımı almak üzereyken bana baktı. "Seni becermek istiyorum."

Neyse ki henüz çiğnemiyordum, yoksa boğulabilirdim. Yine de nefesim kesildi ve öksürerek çatalımı yere bıraktım. "*Emma*."

Bir ısırık alırken sırtıttı. "Sadece söylüyorum. Ayrıca, lanet olsun, bu gerçekten güzel bir biftek."

"En iyi biftek bu." Yüzümü yelpazeledim, takma penis taktığını düşününce sikim pantolonumun içinde sarsıldı. "Şu anda yemek hakkında düşünemem."

"Eğer seni becermeme izin verirsen, ben de... Şimdi bana ne denemek istediğini söyle." "Tanrım," diye homurdandım. "Bir erkeğin önce yemesine izin verebilir misin?"

Sırtıttı. "Sadece bir düşünce."

"Mmhm." Suyumu aldım ve göz temasını kesmeden bardağın yarısını içtikten sonra bir ısırık aldım. Çok lezzetliydi.

Emma kaşlarını bana doğru oynattı. "Kendini toparladın mı?" Gözlerimi kısmıştım. "Daha sonra seni becermek için çok fazla şımarıklık yapacağım."

Gözleri parladı. "İşte orada. Seni sersemlettiğimi sanıyordum."

"Hiç şansın yok, kıvılcımlar." Boğazımı temizledim. "Pimleme hakkında konuşabiliriz. İlgileniyorum."

"Bu sana hükmedebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Elbette. Devam et, bana ne yapacağımı söyle," dedim rahatça. Bu işin nasıl gideceğini zaten biliyordum.

Gözleri büyüdü ve arkasına yaslandı. "Belki de sana ne yapacağını söylemek istemiyordumdur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama patron olmak istemiyor musun?"

Yanakları pembeleşti ve dudak büktü. "Tamam, belki de itaatkâr olmayı seviyorumdur."

"Biliyor musun? Beni becerebilirsin ve yine de itaatkâr olabilirsin." Öne doğru eğildim ve parmağımı ona doğru uzattım. Daha da yaklaştı. "Her doğru itişinde iyi kız olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca klitorisine oturan vibratörlü bir strapon da alabiliriz."

"Oh," diye fısıldadı. Yanakları kıpkırmızıydı. "Bu fikir gerçekten hoşuma gitti."

"Ben de."

Koltuğunda kıpırdandı. "Eh, şimdi tamamen sıcak ve rahatsız oldum." "Kulübe hoş geldin."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

emmd

YEMEKTEN SONRA, ikimizin de düşünebildiği tek şey sevişmekti. İlk randevumuzun tam olarak böyle biteceğini düşünmemiştim, ama ihtiyacımız olan her şeyi almak için eve giderken bir yetişkin mağazasına uğrayacak kadar hevesliydik. Şimdi yatak odamdaydık, heyecan ve korkunun karışımıyla mal çantasına bakıyorduk.

Hunter ellerini kalçalarına koydu. "Duş alacağım ve... hazırlanacağım."

"Bunu nasıl takacağımı bulacağım," dedim. "Sonra burada buluşuruz."

"Ve bunu deneyeceğiz."

Başımı salladım, şimdi biraz gergin hissediyordum. Ama sonra Hunter beni kendine doğru çekti. Onun ereksiyonunu üzerimde hissederek nefesimi içime çektim. "Siktir," diye fısıldadım. "Çok sertleşmişsin."

"Öyleyim," diye mırıldandı beni öperken. Dudaklarımı ayırdım, beni daha derine çekerken dillerimiz buluştu. İnledi ve geri çekildi. "Eğer ikimiz de bundan hoşlanmazsak, yapabileceğimiz binlerce başka şey var. Yani baskı yok."

Başımı salladım. "Biliyorum. Benimle denediğin için teşekkür ederim."

Beni tekrar öptü. "Daha önce bazı deneyler yapmıştım, sanırım hoşuma gidecek."

"Sanırım benim de hoşuma gidecek."

"Ben misyoner istiyorum, böylece beni becerirken gözlerimin içine bakabilirsin."

Hay sikeyim. Sadece bu bile beni tahrik etti. Alnımdan öperken sırttı ve çantalardan birini yanına alarak duşa yöneldi.

Cebimdeki telefonum çaldı ve hemen çıkardım, Donnie'nin Honey'den bir fotoğrafını gördüm. Gülümsedim ve kalp attım. Onu bu gece için saklamıştı ve gayet memnun görünüyordu.

Şimdi, işimize dönelim.

Elbisemi çıkardım, topuklularımı tekmeledim, sütyenimi açtım ve sonra giydiğim dantel tangayı çıkardım. Kıyafetlerimi toplayıp bir köşeye taşıdım, ayakkabılarımı da üstüne attım.

Oyuncak çantamız yatağımın üzerinde duruyordu. Çantayı açtım ve aldığımız siyah koşum takımını çıkardım. Bulabildiğimiz en büyük kayganlaştırıcı şişesini de almıştık, kesinlikle çok kullanmamız gerekeceğini biliyorduk.

Sinirler yine gerildi. Bunu gerçekten yapacaktık. Bu çok uzun zamandır sahip olduğum bir cinsel fanteziydi, erotik bir rüyanın içinde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Koşum takımını aldım ve çözdüm. Birkaç dakika sürdü ama takmayı başardım. Sonra kutudan parlak pembe silikon dildoyu çıkardım.

Çünkü tabii ki Hunter'a çakacaksam, bu pembe bir dildo ile olacaktı.

Temizlemek için şifonyerimin çekmecesinden seks oyuncacı mendillerimden birini aldım ve mendili çöpe attım. Sonra dildoyu koşum takımındaki delikten geçirmeye çalıştım, her şeyi sabitledim ve merak duygusuyla aşağıya baktım.

Güç doğrudan kafama gitti. Ve amıma.

Daha önce hiç strapon takmamıştım ama çok hoşuma gitmişti. Kalçalarımı oynattım, yumuşak bir kıkırdamayla ileri geri salladım.

Bu inanılmazdı.

Hunter'ın bunu benimle denemek istediğine inanamıyordum. İkimizin de hoşuna gidecek bir şey olmasını umuyordum. Ama onun da dediği gibi, eğer olmazsa, bu da gayet normaldi. Yeni şeyler denemek ve işe yaramazsa ileride her zaman başka bir şey deneyebileceğimizi bilmek güzeldi.

Duşun kapandığını duydum. Kalçalarımı havaya kaldırdım, dildo sallanırken tekrar kıkırdadım.

Vibratör. Vibratörü unutamazdım. Takma penis takarken üzerime oturabilecek küçük bir tane vardı. Çekmecemi açtım ve

onu bulana kadar etrafta dolandım. Hunter'a memnuniyetle hediye edebileceğim bir kumandayla birlikte geldi.

Düğmeye bastım ve parmaklarımda titreşmeye başladı, ben de kapattım.

Bu çok ateşli olacaktı.

Koşum takımını yeniden ayarladım ve mermi vibratörünü klitorisime yerleştirdim. Uzaktan kumandayı tuttum ve Hunter'ın ayak seslerini duyunca döndüm. Belinde bir havluyla odaya girdi, göğsü su damlalarıyla doluydu.

Bana bakarken gözleri karardı. "Kahretsin, bebeğim. Günahtan bile daha seksisin."

"Kendimi güçlü hissediyorum," dedim kalçalarımı sallayarak.

Kıkırdadı ve sonra bir adımda yanıma geldi. Yüzümü avuçladı ve havlunun yere düşmesine izin verdi. "Çok güçlüsün," dedi. "Bunu denemeye hazır mısın? Tamamen temizlendim."

"Evet," diye fısıldadım. "Evet. Öyle misin?" "Evet."

Sertçe yutkundum, aniden tekrar gerildim. Kendimi beceriksiz gibi hissediyordum ama bu *Hunter*'dı, kendime hatırlattım. O benim...

O benim nişanlımdı.

Belki resmi olarak değil, ama gecenin geri kalanında aklımın bununla kalmasına izin verirdim.

"Sana bir hediyem var," dedim.

"Öyle mi?"

Ona vibratörün kumandasını verdim. Alırken gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Güveniniz ve orgazmlarınız için."

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim," diye kıkırdadım.

Hunter beni usulca öptü ve yavaşça yatağa doğru götürdü. Dizlerim şilteye çarptı ve geriye düştüm, o üzerimde sürünürken öpüşmelerimiz ısındı.

"Üstte olmam gerektiğini sanıyordum," diye kıkırdadım ve göğsünü hafifçe ittim.

Kollarını bana doladı ve yuvarlanarak beni kalçalarının üstüne oturttu. Kayışına baktık, pembe yapay penis sert karnına karşı parlaktı. Vibratörümün uzaktan kumandasını bir elinde tutuyordu, başparmağı düğmenin etrafında dönüyordu.

Bu bekleyiş beni öldürecekti.

"Pekâlâ, kıvılcımlar," dedi. "Bakalım ne yapabileceğiz."

Üzerinden kaydım ve bacaklarını ayırırken kayganlaştırıcı şişesini aldım. Aletini incelerken dudaklarımı yaladım. Sert ve hazırdu ve...

Kendimi durduramadan eğildim ve başını dudaklarıma göturdüm.

"Siktir," diye homurdandı.

Onu yavaşça emerek daha derine göturdüm. Başımı aşağı yukarı sallarken gözleri bana yapışmıştı. Ön sperminin tadı dilime oturdu. Daha fazlası için açtım.

Ellerimi horozunun tabanına sardım, ucunu emerken onu yavaşça . Taşaklarını avuçladım, onu memnun etmeye devam ederken hafifçe yuvarladım. Aleti boğazımın arkasına çarpıyor, alabildiğim kadarını almaya çalışıyordum. Onu tamamen derinlemesine boğazlayamayacağım kadar büyüktü ama yine de denedim, etrafında inledim.

"Siktir, bebeğim. Bu işte gerçekten iyisin. Emmeye devam et."

Nefes nefese verdiği komut doğrudan amıma gitti. Bu beni tahrik etti ve sadece bu hareketler yüzünden bile ıslanmışım. Sikini çekerken dudaklarımı araladım ve dilimi alt taraftan taşaklarına doğru sürükledim. Onlardan birini nazıkçe ağzıma aldım ve inlemesinin tadını çıkardım.

Taşaklarını emmeye devam ederken sikini okşamaya devam ettim ve kalçalarını geriye yatırarak kıkına erişmemi sağladı. Dilimi aşağıya indirmeden önce ona baktım ve bakışlarıyla tanıştım.

"Evet," diye nefesi kesildi. "*Siktir*."

Dilimin ucu yavaşça deliğinin etrafında dolaştı. Dikkatli bir şekilde başladım ve sonra ağzını kapattıkça daha fazla güç kullanarak zorlamaya başladım. Hunter'ın iniltileri yatak odasında süzülürken, ben onun sikini okşuyor ve dilimle kıkını beceriyordum, tüm vücudum ihtiyaçtan zonkluyordu.

Sert bir tamirci ve çiftçi olan Hunter'ın bana karşı bu kadar savunmasız olmaya istekli olduğunu bilmenin çok seksi bir yanı vardı. Ateşli ve seksiydi ve çok tahrik ediciydi.

Hunter, kontrolü ele almamak için açıkça kendisiyle savaşıarak kemerli. Aleti zonklarken sinirli bir nefes verdi. Dilimi daha derine ittim ve deliğinin bana yol verdiğini hissettim.

"Aferin kızıma. Tanrım, bunu çok iyi yapıyorsun. Devam et, bebeğim."

Övgüleri doğrudan amıma yöneldi. Geri çekildim, dilimi parmaklarımla değiştirdim, onun etrafında döndüm.

"Kayganlaştırıcı,"

diye nefes nefese

kaldı.

"Evet,

efendim."

Arkama yaslandım ve şişeyi kaptım, kapağını açtım. Yapay penisimin üzerine bol miktarda kayganlaştırıcı döktüm ve aşağı yukarı okşadım. Sonra daha fazlasını ekledim ve deliğini daire içine aldım, yavaşça bir parmağımı içine ittim.

"Rahatlamalısın," dedim usulca.

Bir kıkırdama çıkardı ve kasları biraz gevşedi. Kayganlaştırıcının bir kısmını içine itip iki parmağımı kullanarak onu nazıkçe gerdiğimde keskin bir nefes aldı.

"Bu nasıl bir his?" diye sordum.

"Gerçekten çok iyi," diye homurdandı. "İşini çok iyi yapıyorsun. İstersen daha derine inebilirsin."

Daha derine indim, yavaşça içeri ve dışarı ittim, sonra yavaşça prostatının üzerine sürdüm.

Hunter hemen homurdandı. "Siktir!"

"Çok mu fazla?" Hemen sordum.

"Hayır. Siktir. Emma, yapmaya devam edersen boşalacağım."

"Gelmek istiyor musun?"

"Evet. Beni boşalt."

Ben prostatına masaj yapmaya başlayınca bir inilti arasında kayboldu. Aleti kendiliğinden sarsıldı ve birkaç saniye içinde ucundan döller fışkırarak uzunluğundan aşağıya damladı. Sikine dokunmadan bile boşalmasını sağladığımı fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı.

Öne doğru eğildim, yaptığı pisliği yaladım. Döllerini yoğun ve tuzluydu. Dudaklarımı yaladım ve arkama yaslandım, dildonun ucu göt deliğine dayanacak şekilde kendimi yeniden ayarladım.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet, bebeğim." Gözleri parladı ve bir *klik* sesi duydum.

Klitorisime yaslanmış vibratör kükreyerek canlanınca nefesim kesildi. Her şeyi unutmuştum. Haykırdım, başım bir an için geriye düştü. Beynimin tekrar çalışmasına izin verecek kadar yoğunluğu azalttı.

"Siktir." Kendimi zar zor . "Becer *beni*," dedi.

İlerlerken ellerimi kalçalarının arkasına dayadım. "Yavaş," diye homurdandı.

Başımı salladım, o yavaşça dildoyu alırken nefesim kesildi. Titreşimler ıslak amcığımı çarpıyor, zevk içimde yuvarlanıyordu. Ona daha fazlasını vermek için öne doğru eğilirken titredim.

"Aferin kızıma. Devam et. Güzel ve yavaş."

Sesi gergindi. Gözleri yumuşak bir iniltiyle dalgalandı ve sonra tekrar bir *tıkırtı* duydum.

Titreşimlerin şiddeti arttıkça haykırdım. Kendimi kontrol etmek için savaşılarak kalçalarımı salladım. Yapay penis benimle birlikte geri çekildi ve sonra ellerimi vücudumda göğüslerime doğru gezdirerek yavaşça ileri doğru ittim.

"Aferin kızıma. Beni becerirken kendinle oyna, bebeğim."

Tüm vücudum çok hassastı. İçine çıkmaya, göğüslerimin etrafında dönmeye ve meme uçlarımı sıkmaya başladığımda inledim. Her itişte elektriksel bir zevk titreyordu, Hunter'ı sıkıştırmanın ve vibratörün birleşimi beni sınıra sürüklüyordu.

Gelmeye çok ama çok yaklaşmıştım.

Ellerimi göğsüne koydum ve onu daha sert siktim. Ben onu defalarca sikerken Hunter'ın ağzı bir iniltiyle açıldı.

"Aman Tanrım," diye bağırdım.

Boşaldıktan sonra siki yumuşamıştı ama yine sertleşmişti. Vibratörü bir kademe daha yükseltti, kumandayı bırakıp kendini okşamaya başlamadan önce benden bir çığlık kopardı. İnlerken gözleri kapandı, bedenlerimiz birbirine karıştı.

"Boşalacağım," diye bağırdım.

"Benim için gel," diye mırıldandı.

Orgazmım üzerime yıkılmadan önce ona birkaç kez daha sokuldum. Dondum kaldım, bedenim gerilirken boğazıma bir çığlık düğümlendi, zevk patladı. Birkaç mutlu an için her şey mükemmeldi. Her şey çok güzel bir şekilde mükemmeldi.

Nefesim kesilirken içime çektim. Hunter'a bakarken nefes nefese kaldım ve yüzündeki aç ifadeyi içime çektim.

"Bu çok güzeldi," dedi.

Kalçalarımı oynattım ve o da başını salladı, hâlâ kendini okşuyordu. Uzaktan kumandayı kapıp vibratörü kapatırken kalbim güm güm atıyordu, böylece tekrar tamamen dağılmayacaktım. Kalçalarımı hareket ettirdim, kendi çığlığı odada yankılanana ve tekrar boşalana kadar uzun, derin vuruşlarla onu becerdim.

Benim için geldi. Benim için ve sadece benim için. Daha fazla döl tenini kapladı, altımda erirken kasları gevşedi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Gözlerim doldu ve öne doğru eğilip onu sertçe öptüm. "Ben de seni seviyorum Hunter."

"Seni çok seviyorum. Seni çok ama seviyorum. Seni olduğun gibi seviyorum."
Gözyaşlarımı parmaklarıyla silerken onu bir öpücüğe daha sürükledim.
Seni olduğun gibi seviyorum.
Hayatım boyunca birinin bana bunu söylemesini beklemiştim.

BÖLÜM OTUZ ALTI

emmD

Gün ışığı yatak odama süzülürken beni yavaşça uyandırdı. Rüyalarım yavaşça buharlaşıırken gözlerim dalgalandı ve yumuşak bir mırıltı çıkardım, sıcak ve rahat.

Hunter'ın kolu bana sarılmıştı, nefesi yumuşaktı. Kendi kendime gülümsedim ve ayak parmaklarımı oynattım, güne başlamaya hazırdım ama aynı zamanda onun yanında kalmak istiyordum.

Kolları yavaşça bana dolandı ve yumuşak bir inilti çıkardı. "Hazır değilim."

. "Hâlâ uyuduğumu sanıyordum." "Her gün sabah 6 gibi uyanıyorum."

Yavaşça yuvarlandım ve ona bakmak için başımı geriye doğru çevirdim. Gözleri hâlâ kapalıydı ama gülümsüyordu. Bana bakmak için yavaşça bir gözünü açtı.

"Kıçın nasıl?" diye sordum.

Homurdanarak başını salladı ve beni kıkırdatan dramatik bir inilti daha çıkardı. Sırt üstü yuvarlandı ve ben de onun üstüne çıktım, kalçalarına oturdum ve göğsüne yaslandım.

"Biraz ağrıyor," diye homurdandı. "İdare edilebilir. Buna değer." "Güzel," dedim. "Dün geceyi sonsuza dek düşüneceğim."

"Ben de." Parmaklarını saçlarıma doladı ve başımın arkasına masaj yapmaya başladı. Bir inilti çıkardım ve gözlerimi kapatarak ona doğru gevşedim.

"Mm. Eğer bunu yapmaya devam edersen..." Aletinin bana karşı sertleştiğini hissettiğimde sonunu getirdim.

"Ne olacak?" diye fısıldadı, ses tonu benimle alay ediyordu.

"Siktir." Başıma masaj yapmaya devam ederken zar zor düşünebiliyordum. "Benim için çok güzel sesler çıkarıyorsun, kıvılcımlar."

"*Mmph.*"

"RK'yi almaya gitmeden önce biraz zamanım var," dedi usulca.

Kalçalarımı geriye ittim, sikini amımla buluşturdum. İkimiz de çıplak uyumuştuk ve her dokunuş beni tahrik ediyordu. Parmakları başıma masaj yapmaktan saçlarımı kavramaya geçti ve beni çekiştirdiğinde nefesim kesildi.

"Sikimin üstüne çık," diye homurdandı. "Evet, efendim," diye homurdandım.

Aramıza uzandım ve sikinin başını içimde hareket ettirdim. Geri çekilip ilk birkaç santimi aldıktan sonra biraz daha geriye yaslandığımda birlikte iç geçirdik. Ben kalçalarımı oynatmaya, sikini aşağı yukarı sürtmeye başladığımda Hunter ağzımı öpücüklere boğdu.

Onu daha derinden öperken dudaklarımız arasında boğuk bir küfür kayboldu, zevk tüm bedenimi elektriklendirdi. Onu daha fazla içime çekerken inledim, her hareketle her santimini alana kadar her vuruş daha derine iniyordu.

Ben ona binerken bir eli saçlarımda, diğeri kalçalarımda düğümlenmişti.

"Aferin kızıma," diye homurdandı. "Kahretsin, beni çok iyi karşılıyorsun."

"Öyleyim." Öforik şehvetle karışık bir gurur hissettim. Sikini aldığım için beni övmesi hoşuma gidiyordu. Bana hükmetmeye devam ederken kontrolü biraz ele almama izin vermesini seviyordum.

Kalçaları bu kez bir hamlede benimle buluştu ve nefes nefese kaldım, öne doğru eğildim. Göğsümü ağzına aldı, pompalarken meme ucumu emdi. Başımı uzun bir iniltiyle geriye attım, kalçalarım daha hızlı hareket ediyordu.

"Çok yaklaştım," diye mırıldandım.

Tek yapabildiği homurdanmaktı. Beni daha sert sikerken iki eliyle kalçalarımı tuttu ve beni uçurumun kenarına sürükledi. Çığlığı yatak odasında yankılandı, ben boşalırken güneş ışığı üzerimize damlıyordu. Zevk dalgaları arasında beni sikmeye devam etti, her kasım gerildi.

"Siktir," diye homurdandı.

İçime boşaldığını hissettim, kalçaları sarsılıyordu. Ona doğru yığılırken nefes nefese kaldım, kolları beni sarıyordu. Yatağa uzanmadan önce beni nazıkçe öptü.

"Günaydın," diye kıkırdadı.

Göğsüne doğru sııttım. "Günaydın."

Mükemmel bir sabahtı. Yumuşak bir iç çekmeden önce birkaç dakika böyle yattık.

"Veterinere gitmem gerek," dedi.

"Donnie'yi almam gerekiyor ama sonra RK ile tanışmak için uğrayabiliriz," dedim. "Güzel. Onun için aldığım her şeyi sana göstermek istiyorum. onaylayın."

"Her şeyin mükemmel olduğuna eminim."

Başımın üstünü öptü ve sonra yavaşça birbirimizden ayrıldık. "Hadi dış alalım," dedi.

"Sadece beni çıplak ve ıslak görmek istiyorsun."

"Belli ki."

Banyoya doğru ilerlerken kışıma bir şaplak attı. Sıcak suyu açtım ve içeri tıklandık, beni tekrar öperken kolları beni fayans duvara sıkıştırdı.

Göğsünü okşadım. "Dikkatimizi dağıtmaya devam edersen geç kalacaksın."

Hunter iç çekti. "Tamam, . Çocuklarımızı alırız ve buna daha sonra devam ederiz."

Donnie ve RK'nin çocuklarımız olacağı düşüncesiyle homurdandım. Kendimizi temizlemekle meşgul olmadan önce beni bir kez daha öptü.

Yarım saat içinde ben bir fincan kahve yapıyordum ve Hunter da kapıdan çıkmak üzereydi. Saçlarım bir havluyla sarılıydı ve ben çıplaktım, o ise tamamen giyinikti ve kalmakla gitmek arasında açıkça ikilemde kalmıştı.

"Sonra görüşürüz," dedim.

Kulağıma doğru mırıldanmak için eğildi. "Seni seviyorum." Sırıttım. "Ben de seni seviyorum."

Bir öpücük daha ve sonra ön kapıdan çıkışını izledim.

İlk kez, uzun zamandır özlemini çektiğim memnuniyet örtüsünü hissettim.

Kahvemi üst kata taşıdım ve yatağıma uzandım. Hunter'ın iri bedeninin battaniyede açtığı çukura baktım ve gülümsedim.

Bir arama geldiğinde telefonum şifonyerin üzerinde tıkırdadı. Kahvemden bir yudum aldım ve yatağın bir kısmından sarkarak telefonu açtım. "Alo?"

"Bayan Madden? Bu Nathan, babanızın avukatı."

"Oh." Gözlerim büyüdü ve hemen kahvemi bıraktım. "Merhaba. Sana e-posta göndermeyi düşünüyordum."

"Size ulaşmak istiyordum, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Çok şey oluyor. Bayan Madden, size ulaşmaya çalışıyorum."

Birkaç sebep var ama en acil olanı eski kocanız Joshua Martin'le ilgili. Michael Madden'ın ölümünün arkasında onun olduğundan şüpheleniliyor." "Ne?"

Fısıldadım. Dünya etrafımda dondu. Kalbim küt küt atıyordu. sertçe yutkundum. "Ben... Tamam. Bana daha fazlasını anlatabilir misin?"

"Evet. Bir cinayet soruşturması başlatıldı ve Joshua Martin'in şüpheli kişi olduğu düşünülüyor. Babanızın ölümünün arkasında o olabilir."

İrkildim. Neler oluyordu böyle? "Onu Josh'un öldürdüğünü mü düşünüyorlar?" "Evet. Öyle düşünüyorlar. Ondan haber aldın mı ya da onu gördün mü?" Nathan sordu. "Evet," dedim hemen. "O burada, Citrus Cove'da. Ortaya çıktı

Yaklaşık üç hafta önce babamın öldüğünü söyledi. Beni onunla yeniden evlenmeye ve şirketi ona satmaya ikna etmeye çalıştı. Açıkçası ona hayır dedim. Ayrıca nişanlımın evine zorla girdi ve onu yoldan çıkarmaya çalıştı."

Banyodan bir bornoz almak için ayağa kalktım ve onu omuzlarıma geçirdim.

"Bayan Madden, bu konuda polise gittiniz mi?"

"Yapmadım. Yapmalıydım ama stresli birkaç hafta geçirdim. Onlara şimdi ulaşabilirim," dedim. Lanet olsun. Neden bu kadar aptalca davranmıştım? Bunu yapmalıydım. Aşağıya, ön kapıma doğru koşup hemen kilidi çevirirken gözlerim yaşardı.

Hunter'a mesaj atmam gerekiyordu. Sadece RK'yi almaya gideceğini biliyordum ama şimdi gergindim.

Nathan boğazını temizledikten sonra devam etti. "Mümkünse bu konuşmadan hemen sonra lütfen onlara ulaşın. Müfettişle irtibata geçip Josh'un Citrus Cove'da görüldüğünü bildireceğim. Sizi içeride kalmanız ve ondan uzak durmanız konusunda şiddetle uyarıyorum. Eğer size yaklaşırsa, temas kurmayın ve polisi arayın."

"Bunu yapabilirim," dedim. Şok ve öfke birleşerek ezici bir toniğe dönüştü. "Babam öldüğünde neden kimse beni aramadı?"

"Üvey annenin yapması gerekiyordu. Öyle değil mi? Bize Kaliforniya'ya gelmeyi reddettiğini söyledi."

"Bu doğru değil," dedim hemen. "Hem de hiç doğru değil. Beni kimse aramadı. Josh buraya gelene kadar onun ölümünden haberim yoktu."

"Bu endişe verici." Nathan alçak sesle mırıldandı. "Tüm mülk ve şirket size miras kaldı. Vasisi olarak size ulaşmamın bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Mahkeme belgelerini dosyaladım, ancak soruşturma ile birlikte ilgilenmem gereken daha fazla konu oldu. Bir görüşme ayarlayacağım.

Bu hafta Austin'e uçuyoruz, böylece yüz yüze görüşebilir ve her şeyi ayarlayabiliriz."

"Üvey annem bir şey aldı mı?" Ben sordum.

Nathan bir iç çekti. "Baban ona yaşaması için küçük bir miktar bıraktı. Daha fazlasını alacağı izlenimine kapılmıştı. Mutlu değildi."

"Sen..." Sustum. Bu düşünülemezdi ama yine de soracaktım. "Sence babamı öldürmek için Josh'la birlikte çalışmış olabilir mi?" "Emin değilim," dedi. "En iyisine inanmak isterim ama bu da bir olasılık." "Nasıl öldü? Bana söylemedi."

Telefonda kısa bir süre konuştuk.

Birkaç gün önce, ama uzun zamandır ondan ilk kez haber alıyordum."

"Ofisinde haplar ve bir mektupla birlikte bulundu. Aşırı doz almış gibi görünüyordu, ancak daha fazla araştırmadan sonra, onu öldüren ilacın ona reçete edilmediği ortaya çıktı. Joshua'ya reçete edilmiş."

Başımı salladım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Telefonun hoparlörünü açtım ve giyinmeye başladım. "Babam böyle bir şey yapacak bir tip değildi," dedim acı acı. "Ne zaman hastalansa ya da yaralansa, onu doktora götürmek bile bir savaştı. Yıllardır konuşmadığımızı biliyorum ama bu onun yapacağı bir şey değil."

"Katılıyorum." Nathan'ın arka planda bir şeyler yazdığını duyabiliyordum. "Az önce asistanımdan uçuş rezervasyonumu yapmasını istedim. Mümkün olan en kısa sürede orada olacağım. Bu arada polisle temasa geçip güvenli bir yere gitmenin akıllıca olacağını düşünüyorum."

"Bunu yapacağım," dedim. "Birlikte kalabileceğim insanlar var." Hunter beni güvende tutacaktı.

"Sizinle irtibata geçeceğim."

"Teşekkürler," dedim.

Telefon görüşmesi sona erdi ve nefeslerim hızlanırken ellerimi başımın üzerine koydum.

Orospu çocuğu. Berbat biri olduğunu hep biliyordum, ama bu? Şoka girmiştin. Bu onun için bile iğrenç bir şeydi. Bilgiyi işlemeye çalışırken gözlerimi sıkıca kapattım.

Hunter.

Telefonumu aldım ve onu aradım. Sesli mesaja geçene kadar çaldı da çaldı.

"Hey," dedim sesim titreyerek. "Lütfen beni hemen ara."

Avukat az önce Josh hakkında aradı. Babamı onun öldürdüğünü düşünüyorlar."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Gun3ec

Otoyolda hızla ilerlerken radyoya eşlik ettim.

Seni seviyorum demiştik.

Ve beni yakalamıştı. Bağırsaklarımı ve kalbimi yeniden düzenlemişti.

Hayatımı yaşamak için bundan daha iyi bir yol düşünemezdim. Şarkı söylerken sııttım, nimetlerimi saydım. RK'yı alıp eve götüreceğim için heyecanlıyım. Zihnimde onun için aldığım her şeyin listesini gözden geçirdim.

Harika olacaktı. Köpeği aldım, kızı aldım, şimdi sadece yüzüğü almam gerekiyordu.

Bakışlarım dikiz aynasına kaydı ve sesim kesildi. Tanıdık kırmızı bir araba hemen arkamdan geliyordu. Biraz hızlandım ama onlar geri çekildi.

Sadece paranoyaklaşıyordum. Radyonun sesini daha da açtım ve mutlu bir şekilde iç çektim.

Anna'nın ofisine yaklaşırken saate baktım. Kırık bacaklı bir köpeğin bakımıyla ilgili her şeyin üzerinden geçmeleri gerekiyordu. O gençti ve sanırım hepimiz çabucak uyum sağlayacağından emindik.

Ayağımı gazdan çektiğimde ileride, yolun kenarında beni durdurmaya çalışan bir kadın gördüm. Arabası çimlerin üzerine park edilmişti ve kaputu açıktı.

Arabayı sürmeye devam etmek istiyordum ama kimseyi bırakamazdım. İç çekerek saate baktım. RK birkaç dakika dayanabilirdi.

Yavaşladım ve direksiyonu yoldan çıkardım. Kaşlarımı çattım.

Gümüş rengi bir Lexus'tu. Plakasına baktım. Numaralar aynıydı.

Ama o Josh değildi. Belli. Belki de kiralık araba artık başkasındaydı.

"Hmm." Kamyoneti durdurdum ve dışarı çıktım. "Neler oluyor?"

"Sanırım akümde sorun var ama emin değilim," diye aradı. "Bir bakabilir misin?"

"Elbette," dedim.

Anahtarlarımı çıkarıp cebime koydum ve telefonumu ön panelde bıraktım. Daha önce gördüğüm kırmızı araba yanımdan geçti. Ona bir bakış attım ve Lexus'un yanına giderek kadına acımasız bir gülümseme verdim.

"Durduğun için teşekkürler," dedi.

"Elbette," dedim.

Kısa siyah saçları vardı, uzun boylu ve söğüt gibiydi. Muhtemelen otuzlu yaşlarının üstündeydi. Yabancıydı, muhtemelen Austin'den gelmişti. Arabanın içine baktım ama camlar bir şey görmek için fazla renkliydi.

"Bu arabayı sen mi kiraladın?"

diye sordum. "Evet," dedi tereddütle.

"Hmm." Ön kaputun açıldığı yere doğru gittim. Eğilip her şeye baktım. Kapılardan birinin açılıp kapandığını duydum.

Biraz daha yakından baktım ve kaşlarımı çattım.

Bu arabada hiçbir sorun yoktu. Soğuk, keskin çelik sırtıma bastırdı ve ben hareketsiz kaldım. Lanet olsun.

Hay sikeyim.

"Bana yumruk atmamalıydın." "Josh."

Tanrım, tam bir aptaldım. Bıçak derimi parçalayacak kadar sert bastırdı, acı içime işledi. Kalbim küt küt atıyordu. Eğer beni oradan bıçaklasaydı, ölürdüm. Böbreğim tam oradaydı ve Tanrı bilir daha neler vardı.

"Onu bırakmalıydın," diye hırladı Josh. "Asla yoluna çıkmaya çalışmamalıydın."

"Sana yumruk atmaktan çok daha kötüsünü yapmalıydım," diye homurdandım.

Kadın bizimle yüzleşirken ellerimi kaldırdım. Güneş gözlüklerini yukarı kaldırarak bana bir bakış attı.

"Kimsin sen?" diye sordum.

" kim?" diye sordu acı acı. "Josh'un metresi mi?"

Dudakları tiksintiyle büküldü. "Emma'nın üvey annesi."

"Ah," dedim. Noktalar birleşmeye başladı. "Dur tahmin edeyim, ikiniz de şirketi istiyorsunuz. Yoksa para mıydı?"

"Yoldan çekilmemiz gerek," dedi Josh. "Biri bizi görmeden önce."

O bunu söylerken, daha önce gördüğüm kırmızı araba yanımdan geçti. Ellerimi havaya kaldırmaya başladım ama bıçak daha derine saplandı.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Josh. "Bunun için zaten bir kez öldürdüm, yine yaparım."

Sikeyim.

Önümdeki kadın ona gözlerini devirdi. "Tüm bu küçük durum düzgün bir şekilde halledilebilirdi ama sen her şeyi mahvettin. Onu arabaya bindir," dedi Josh'a. Dikkati tekrar bana odaklandı. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan ölürsün. İstedığımızı elde etmek için sana bir süreliğine ihtiyacımız var. Anlıyor musun?"

"Açık ve net," dedim acı bir şekilde.

Josh kolumdan tuttu ve beni arka kapıya doğru itti. Etrafıma bakındım, bir çıkış yolu arıyordum. Dikkatli olmam gerekiyordu. Kapıyı açtı ve beni içeri itti. Diğer tarafa kadar ilerledim ve diğer kapıya uzandım ama kolumda keskin bir acı hissettim.

"Siktir," diye bağırdım. Josh'ın kolumu kestiği yere baktım. "Sana hiçbir şey denememeni söylemiştik," dedi.

Acı içime işledi ve bir nefes çekerek avucumla yarayı kapattım. Kan kabardı, aşağı damladı ve elimi ıslattı. Yılın üvey annesi ön koltuğa oturup motoru çalıştırırken ona ters ters baktım.

"Yani Michael Madden'ı sen mi öldürdün?" Ben sordum. "Birlikte, sanırım?" Josh'un elindeki bıçağa baktım.

"Silahım var," dedi arkasını dönerek. Silahı salladı ve sonra doğrudan bana doğrulttu. Paniğe kapıldığım için tüm vücudum buza dönüştü. "Başka bir şey denersen onu kullanırım."

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Angela Madden."

Sakin kalmak için elimden geleni yaparak hafifçe başımı salladım. Kartlarımı doğru oynarsam, bu işten kolayca sıyrılabilirdim, bu ikisi hapse girerdi ve Emma güvende kalırdı.

"Peki planın nedir?" diye sordum.

"Kapa çeneni," diye tısladı Josh.

Ona düz bir bakış attım. "İngilizce'de senden ne kadar nefret ettiğimi anlatmaya yetecek kadar kelime yok."

Akbaba mavisi gözleri karardı. "Sende ne buluyor bilmiyorum." "Birçok şey. Üvey annede ne görüyorsun, ha? Dolgun bir maaş çeki mi? Ne için? Emma'yı para için sevdiğimi söyleyip duran biri için bu biraz ironik bir durum."

"Susturun şunu," diye hırladı Angela.

Bir rulo koli bandını geri fırlattı. Josh onu yakaladı ve bir parçasını koparıp ağzıma yapıştırdı. O bunu yaparken silahı üzerimde tuttu ve ellerime vurdu.

"Bilekler bitişik."

İstedikini yaptım ve onları birbirine bağlamak için bant kullandı. Dört kat. Muhtemelen kırabilirdim ama çok acırdı.

Angela koltuğunda geri döndü. Yola çıktı ve gaza bastı. Sessizleştım, izliyor ve düşünüyordum. Bu bölgeyi avucumun içi gibi biliyordum. Austin'e doğru gidiyorduk ama bu hoşuma gitmiyordu.

Birkaç dakika sonra yavaşlamaya başladı.

Bu iyi bir şey. Küçük bir motelin otoparkına girdi.

Kahretsin, yanılmışım. İki yıldızlı, boktan bir yerde saklanmışlar.

"Para o kadar sıkışık mı?" Mırıldandım ama ağzımdaki bant yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

Angela bir park yerine çekti. Bu kadar aptal mıydılar? Pazartesi günü güpegündüzdü.

Josh hemen kapıyı açtı ve dışarı çıktı, Angela da onu takip etti. Onun yanıma gelmesini izledim. Kapıyı benim için açtı ve ben de ikisine de ters ters bakarak dışarı çıktım.

Bu olmak zorundaydı. Bir an önce harekete geçmeliydim.

Josh arkamdan, Angela da önümden yürüyerek beni zemin kattaki bir kapıya götürdüler. Yeşil boyalıydı, numarası 009'du. Bir anahtar çıkardı ve silahı bir kenara koydu.

Odaya girer girmez şansımı denedim. Vuruşumu yaptım ve Angela'yı öne doğru savurmayı başardım, sonra da ellerimi birleştirerek Josh'a yumruk atmak için döndüm. Bıçak karnıma saplanıp beni tereyağı gibi keserken nefesim kesildi.

Josh beni geri itti ve bıçak serbest kaldı. Yere düştüm, acının etkisiyle görüşüm bulanıklaştı. Karnımı tuttum, kan ellerimi ıslatıyordu.

"Kahretsin Josh," diye alay etti Angela. "Ona canlı ihtiyacımız vardı. Ona lanet olası belgeleri imzalatmak için onu kullanacaktık."

Acı daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Kendime baktım, şoka girmiştim. Bıçak tam göbek altına girmişti.

Kahretsin, ben böyle gidemem.

Bilincimi korumak için savaşırken görüşüm bulanıklaştı. Acı çok büyüktü.

Bu o olamaz.

Emma'ya onu sevdiğimi söylediğim günün ertesinde değil. Yeniden başlamak için çok mücadele ettikten sonra değil.

Bu doğru değildi. olmaması gerekiyordu.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

emmD

ONU KIRK BEŞ KEZ ARADIM.

Cevap vermedi.

Aklımı kaçıırıyordum.

Hunter telefonu açmıyordu.

Polisi, Cam'i ve Sammy'yi çoktan aramıştım. İnsanları topluyorlardı ama Hunter acil bir durumda kontrolü ele alacak kişi olmadığı için herkes biraz kaybolmuştu.

Bud'a haber verilmişti ve tüm Citrus Cove kasabası onu aramak için her yeri didik didik ediyordu.

Onlar üzerlerine düşeni yapıyorlardı ve ben kendimi çaresiz hissediyordum.

Ön verandamda bir ileri bir geri volta atıyor, zar zor nefes alabiliyordum. Haley'nin Corvette'i ilk oldu. Tekerlekleri gıcırdayarak durdu ve dışarı fırlayıp bana doğru koştu.

"Telefonu açmıyor," dedim çabucak. Panik başlamıştı, korku beni ele geçiriyordu. "Cevap vermiyor. Açmıyor-"

"Beni dinle," dedi sertçe. Gözlerini kocaman açarak yüzümü tuttu. "Derin bir nefes almanı istiyorum, Emma."

"Ne biliyorsun?" Bakışlarına bakarak fısıldadım.

Bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Onu çok uzun zamandır tanıyordum, bir şeyler olduğu açıktı.

"Hunter'ın kamyonu veterinerin ofisinin hemen yanında yol kenarında bulundu ama o yoktu, tamam mı? Hunter güçlüdür. Nasıl savaşağını bilir. Eğer biri onu kaçırdıysa, iyi olacaktır."

Tüm dünyam paramparça olmuştu. Göğsümde bir hıçkırık gevşedi ve başımı salladım ama Haley beni sıkıca kucakladı. "Onu bulacağız. Hunter'dan bahsediyoruz, tamam mı?"

"Onu seviyorum. Haley, onu o kadar çok seviyorum ki. Sevdiğim başka birini daha kaybedemem. Kaybedemem. Ona daha yeni kavuştum. Onu daha yeni hayatıma aldım, onu kaybedemem."

"Yapmayacaksın," diye fısıldadı, beni daha sıkı sıkarak. "Her şey yoluna girecek. Ben yanıdayım. Alice her an burada olabilir. Hepimiz güvenlik moduna geçiyoruz, tamam mı?"

Zar zor nefes alabiliyordum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, ağlama isteğimle savaşırken boğazım düğümleniyordu. Onu bulmam gerekiyordu. *Bir şeyler* yapmam gerekiyordu.

"Burada öylece kalamam," dedim.

Haley, "Bana avukatın ne dediğini söyle," diye sordu.

Başımı salladım ve Cam'e söylediğim her şeyi tekrarlardım. Haley dinledi ve sonra başını salladı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı. "Tamam. Bunu atlatacağız. Biz de böyle şeyler yaşadık, Emma."

"Yapamam," diye mırıldandım. "Onu kaybedersem, ben sadece..."

"Emma," diye homurdandı Haley. "Kendine gel. Kendini toparlamana ihtiyacım var. O eve döndüğünde dağılabiliriz."

Düzenli bir nefes aldım. O haklıydı. Birinin bana bunu söylemesine ihtiyacım vardı ve şimdi içime bir dinginlik yerleşti.

Tekerlek seslerini duyunca başımı kaldırdım.

Alice'in arabası Haley'inkinin arkasına yanaştı ve o da arabadan indi. "Bir şey duyduunuz mu?" diye bağırdı bize doğru koşarken.

Verandada bize katıldığında başımı salladım ve gözlerimi sildim. Beni kucakladı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Herkes harekete geçiyor. Sarah, Sammy'nin tanıdıkları herkesle telefonda konuştuğunu ve Colt'un çoktan aramaya çıktığını söyledi."

Haley, "Cam, Bud'la birlikte çalışıyor," dedi. "Onu bulacağız." Endişem onu bulmamız ve çok geç kalmamızdı.

"Bu bir kabus," diye fısıldadım. "Bunların hepsi benim hatam." "Bu senin hatan değil," diye ısrar etti Alice.

"Hayır, öyle. Polise mektuplardan bahsetmeliydim. Hakkında-" "Ne mektupları?" Alice sordu.

Haley ve ben yüzümüzü buruşturduk. "Çok şey ," dedi Haley. "Emma ve Hunter birkaç sır sakladılar."

" gerekenleri," dedim. "Ve bunu benim yüzümden yaptık."

Derin bir nefes aldım, mide bulantımı uzak tutmaya çalışıyordum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Ona olan biten her şeyin mümkün olan en özet halini anlattım.

"Aman Tanrım, Emma," dedi Alice. Dehşete kapıldığı belliydi. "Ne oluyor lan? Neden bize söylemedin?"

"Josh'un katil zanlısı olduğunu bilmiyordum," dedim. "Ve avukatım üvey annemin de bu işe karıştığından endişeleniyor. Bu hayal edebileceğim her şeyden çok daha kötü."

Alice dudaklarını bastırdı. "Sana sonra bağıracağım." "Anlaşılır bir şekilde," dedim.

Sertçe yutkundum ve kırmızı bir araba gıcırdayarak durduğunda kaşlarımı çattım. "Kim o?" Haley sordu.

Bir kadının inişini izledik ve onu tanıdığımı fark ettim. Daha önce bana ters ters bakarken gördüğüm kadındı. Yaklaşırken ellerini birbirine kenetlemişti.

"Emma? Ben... Konuşabilir miyiz?"

"Şimdi iyi bir zaman değil," diye tersledim. "Kimsin sen?" "Mektuplar gönderiyordum..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Öfkelen dim.

"Ne oluyor lan?" Haley fısıldadı.

İçimde bir öfke kabardı ve ön merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüm. "Bunları gönderen sen miydin? Fotoğrafları? Beni takip eden sen miydin?"

"Evet, ama-ama açıklayabilirim-"

Ona doğru hamle yaptığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Tek bir yumuşak hareketle onu yere düşürdüm ve avucumun ucuyla burnuna vurdum. Burnu kırıldı, çığlık atarken kan fişkırıyordu.

"Bekle! Biliyorum-"

Alice bana bağırdı, beni çekmeye çalıştı ama bu . Lanet sapığı altımda kısırdım ve nefesi kesildi, beni itmeye çalıştı.

"*Nereye gittiklerini biliyorum!*"

Haley ve Alice beni geri çekmeyi başardılar, hepimizin kışları ağır bir gümbürtüyle yere çarptı.

Kadın hıçkırıklara boğuldu ve yüzünü tutarak yavaşça doğruldu. "Onu kimin aldığını gördüm. Bir adam ve bir kadındı. Onu motele götürdüler."

Citrus Cove'un dışında. Ben sadece..."

"Onu takip ediyordun," diye . "Hunter'ı mı takip ediyordun?!"

"Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama seni terk etmesi için onu ikna etmeye çalışmak istedim-"

"Beni terk etmeyecek!" Bağırđım. "Bütün bunları neden yaptın?!"

"Emma," dedi Alice sakince. "Nereye gittiklerini bildiğini söyledi. Diğer meselelere daha sonra odaklanabiliriz."

Haklıydı. Kendimi nefes almaya zorladım ve öfkemi dizginlemeye çalıştım. Her şey çok hızlı gelişıyordu, duygularım karmakarışık olmuştu.

"Kadın neye benziyordu?" diye sordum. "Koyu renk saçları vardı ve genç görünüyordu-"

"Adam Ken bebeğine benziyor muydu?"

Isırarak . "Evet."

Orospu çocuğu.

Josh ve üvey annem. Başka kimse olamazdı. "Doğruyu mu söylüyorsun?" Ayağa kalkarak sordum.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. Ellerini kaldırdı, yüzünden kan fışkırıyordu.

"Özür dilerim. O mektupları ya da fotoğrafları hiç göndermemeliydim. Ben-"

"Kapa çeneni," diye hırladım. "Haley ve Alice burada olduğu için şanslısın. Hangi motel?"

"Southern Inn." Nerede olduğunu biliyordum.

Ve Hunter'a ulaşmak için bir dakika daha beklemeyecektim.

Haley hemen, "Bud'ı arayacağım," dedi. "Onu yakalayacağız. Onu bulacağız."

"Sarah'yı arayacağım," dedi Alice, çoktan telefonunu çıkarmıştı. "Her yoluna girecek."

Bu benim için yeterince iyi değildi.

Arkamı döndüm ve eve doğru koşmaya başladım. İçeri girerken Haley'nin çağrısını duymazdan geldim, eve izinsiz giren biri olursa diye köşede sakladığım beyzbol sopasını aldım ve dışarı çıktım. Haley'nin anahtarları çimlerin üzerinde parlıyordu. Onları aldım ve Corvette'ine doğru koştum.

"Emma!" Haley bağırđı.

"Arabayı alıyorum," bağırđım. "Onun peşinden gidiyorum!"

"Lanet olsun, Emma!" Alice bağırđı.

Bekleyemezdım. Josh ve üvey annemin kendilerini savunmayı bilmediklerini biliyordum ama Hunter'ın üzerine atarlarsa gerçekten tehlikeye girecekti.

Ve eğer babamı öldürdülerse, tekrar öldürebilirlerdi. Onu kaybedemezdım.

Sopayı yolcu koltuğuna fırlattım, ön tarafa geçtim, motoru çalıştırdım ve ikisi de beni durduramadan geri geri gittim. Araba ileri doğru savrulurken lastikler gıcırdadı ve ben de gaza basarak yola devam ettim.

Küçük bir kasabada yaşamak, yollarda hız yapmanın kolay olduğu anlamına geliyordu ve ben de bundan sonuna kadar yararlandım. Ana caddede altmışla gidiyor, bana korna çalan diğer arabaların etrafından dolanıyor ve kırmızı ışıktaki olabildiğince güvenli bir şekilde geçiyordum. Otoyola çıktım ve daha da hızlanarak doğruca motele gittim.

Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol.

Devam etmemi sağlayan mantra buydu. Sadece onun iyi olmasına ihtiyacım vardı.

Motelin tabelası uzakta parılıyordu. Park yerine girdim ve yavaşladım.

Lexus.

"Becer beni," diye fısıldadım.

Kalbim küt küt atarken yanına park ettim. Uzanıp sopamı aldım ve dışarı çıkıp odaları inceledim. Lexus dışında park yeri çoğunlukla boştu.

Kapılardan birinin arkasından boğuk bir çığlık yankılandı. Sirenler uzakta yankılanıyordu ama buraya yeterince hızlı gelemezlerdi.

Cebimdeki telefonum çaldı ama duymazdan geldim. Muhtemelen Haley, Alice ya da başka biriydi ama odaklanmam gerekiyordu. Kaldırıma çıktım ve yavaşça kapıya yaklaştım. Eğildim ve kulağımı kapıya dayadım.

Üvey annemin sesini nerede olsa tanırım.

Angela Madden.

Josh'un sesi onun tiz çığlığını takip etti, kelimeleri anlaşılmazdı.

Bir adım geri attım. Son birkaç yıldır aldığım tüm dövüş sanatları eğitimi, şimdi bana her zamankinden daha fazla yardımcı olmak için buradaydı.

Eğer adamım tehlikedeyse, beni ondan uzak tutacak hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Gun3ec

Görmeyi beklediğim EN SON ŞEY, Emma Madden'ın bir beyzbol sopasıyla kapıyı kırması, avazı çıktığı kadar bağırması, öfkesinin bir neon tabeladan daha parlak olmasıydı.

Kapı açılırken tahta parçalandı. Josh ve Angela şok ve şaşkınlık içinde döndüler.

Zar zor görebiliyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Karnımı tutuyordum, acı dayanılmazdı.

Ama o çok açıktı.

Ve bu beni dehşete düşürdü çünkü sevdiğim kişinin tehlikede olduğu anlamına geliyordu. "Silahları var!" Tısladım.

Emma, Josh ve Angela'dan daha hızlıydı. Küçümsenmiş bir kadının öfkesiyle kendini Josh'a doğru fırlattığında doğrulmaya çalıştım. Sopayla dizine vurduğunda ağzım açık kaldı.

Kemikleri çatırdıyor, kadın onu yere düşürürken çığlıkları yükseliyordu.

Bir acı dalgası üzerime hücum etti. Nefeslerim hızlandı, tenim ter tabakasıyla kaplandı.

Angela çığlık attı ve silahını kaldırarak Emma'ya nişan aldı.

Hayır, hayır, hayır.

Kalan tüm gücümü kullanarak bacağımı tekmeledim ve dengesini bozdum.

Silah ateşlendi. Her şey durdu.

Kurşun Emma'nın yanından geçip kapı çerçevesine saplandı. Kulaklarım çınladı ama tekrar tekme attım ve bu sefer Angela'yı yere düşürdüm. Çığlık attı ama Emma hızlı hareket ederek silahı elinden aldı ve Angela'ya ancak güreşçi darbesi olarak tanımlayabileceğim bir şey yaptı.

Josh'un çığlıkları kulaklarımı deldi. Lanet olsun, doğru düzgün göremiyordum bile. Yere yığılırken hırıldadım, karnıma baskı uygularken kendi içime kıvrıldım.

Siren sesleri yükseldi, bağırışlar takip etti. Kalp atışlarıma odaklanarak gözlerimi kapattım. Yarama baskı uyguladım ve nefes almaya çalıştım. Artık tek yapabildiğim buydu.

"Bebeğim, bebeğim." Emma'nın elleri yanaklarımı kavradı, sözleri panik içindeydi. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Kahretsın. Çok geç kaldım, çok geç kaldım. Seni nereden bıçakladılar? Neren yaralı?"

"Mide," diye mırıldandım.

Elleri aşağı kayarak benimkilerin üzerine baskı uyguladı.

"Beni terk etmene izin yok. Bırakamazsın. Bana söz ver."

"Buna söz veremem, kıvılcım."

"*Lütfen.*"

Lütfen, lütfen, lütfen. Elimden geleni yapardım. Savaşmadan bırakmazdım. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz.

Beni sırt üstü yatırdı. Acı beni bir an için kendimden geçirdi, her şey azaldı ve sonra tekrar içeri doldu.

"*Seni seviyorum.*"

Onun mu söylediğinden yoksa benim mi emin değildim. Ama her iki şekilde de doğru olduğunu biliyordum.

Her şey birbirine karıştı. Hareket ettiğimi hissettim ve sevdiğim insanların bağırışlarının yabancılardan seslerine karıştığını duydum.

Her şey acıyor. Her şey

soğuk. Her şey karardı.

KIRKINCI BÖLÜM

emmD

CAM beni fiziksel olarak yerden kaldırmak zorunda kaldı. Beni kamyonete bindirip kapıyı çarparak Sammy'ye peşinden gelmesini söylerken hıçkırıklarıma engel olamadım. Ambulansın kalkışını, hastaneye doğru hızla ilerlerken yanıp sönen ışıklarını izlerken görüşüm bulanıklaştı.

Kamyona bindi ve ayağını gaza vurarak çalıştırdı. Sammy arkamızdayken ambulansı takip etti.

"Haley sana kıyafet getiriyor. Bunu başaracak. Başaracak, Em."

Kulaklarım hâlâ silah sesinden ve Josh'un çığlıklarından dolayı çınlıyordu. Üzerime şok çökerken kıyafetlerimde ve ellerimde kan kurumuştı. *Hunter'ın kanı*. Evelyn'i kaybettiğimden beri böyle bir soğukluk hissetmemiştim.

"Hepimiz hastaneye gideceğiz. Hepimiz onun için orada olacağız."

Hıçkırıklarım yumuşadıkça konuşmaya devam etti ama içimdeki çığlık dinmedi.

"Polisin sizinle konuşması gerekecek," dedi. "Ama-" "Lütfen dur," diye fısıldadım.

"Yapamam. Eğer konuşmayı kesersem kendimi kaybedeceğim, Emma." "Tamam," diye burnumu çektim.

"O zaman başka bir şeyden bahset." "Hunter'ın bir kediye kurtardığı zamanı anlatacağım."

Kırık bir kahkaha beni terk etti ve burnumu koluma sildim. "Tamam."

"O on üç yaşındaydı. Ben on yaşındaydım. Sammy yedi yaşındaydı ve çiftliğin etrafına gelmeye başlayan başıboş bir patiskaya gizlice yemek veriyordu. Bir sabah Sammy'nin kediye bulamadığı için ağladığını duyduk. Biz de

Her yere baktım ama Hunter onu buldu. Bir ağaca tırmanmış ve miyavlıyordu."

"Eminim onu kurtarmıştır."

"Kesinlikle öyle yaptı. Onu yakalayana kadar tırmandı, ceketinin içine koydu. Dizlerinin ve ellerinin derisini yüzdü. Sonra aşağıya inerken kedi onun her yerini tırmaladı. Tam bir kaos oldu ama kedi kurtardı."

Sessiz gözyaşları tekrar akmaya başladı. Onları silme bile girmedim. "Kulağa onun gibi geliyor."

"Oylama yaptık ve ona Prenses Acı adını verdik."

Bir kahkaha daha yükseldi. "Prenses Acı mı?"

"Evet. Bir buçuk ay sonra annemizin bize baktırdığı bir yavru kedisi oldu. Sonra hepsi için iyi yuvalar bulduk. Güzel bir yazdı."

"Prenses Pain'e ne oldu?"

"On yıl daha yaşadı. Çiftlikte uzun ve mutlu bir hayatı oldu." Elimden geldiğince gülümsedim.

Cam titrek bir nefes verdi. "Kardeşim bunu . O bir Harlow. O iyi olacak, Emma."

Çok fazla kan vardı. Onu halde gördüğümü asla unutamam.

Her şey zihnimde bir döngü halinde tekrarlandı.

Öylece çekip gitmek için aptalcaydı. Ama pişman değildim.

Angela ve Josh'un neden bir şey yaptığını bilmek istiyordum.

Para mı? Şirket mi?

"İnsanlar bazen kötü şeyler yaparlar," dedi Cam usulca.

Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim.

"Bunun bir sebebi ya da mantığı yok. Bazen insanlar aniden patlar. Çok üzgünüm, Emma. Baban için de çok üzgünüm."

"Bunu hayal bile edemiyorum," diye fısıldadım. "Bu kadar korkunç bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum."

"Gerçek ortaya çıkacaktır. İşleri halletmeye yardımcı olacak insanlarımız var. Şu anda Hunter'a odaklanmış durumdayız. Hiç yaralandın mı?"

"Hayır," dedim. Gömleğimle burnumu sildim. "Bir beyzbol sopam vardı. Kapıyı kırdım, Josh'ın dizini çıkardım. Angela'nın silahı vardı. Beni vuracaktı ama Hunter onu ayağından düşürmeyi başardı. Sonra onu yakaladım, bayılana kadar kafasına kilit vurdum. Sonra Hunter'a yardım etmeye çalıştım. Polis geldi ve..."

"Hastaneye varmak üzereyiz."

Acil servis tabelasını görene kadar daha da hızlandı. Otoparka döndü ve ilk boş yeri buldu. Elim çoktan kapı kolundaydı. Kamyon durur durmaz atladım ve binaya doğru yola çıktım, Cam de peşimdeydi.

Park yerinde Sarah ve Colt'u çocuklarla birlikte gördüm ve onlar beni görmeden hemen arkamı döndüm. Cam'e, "Çocukların beni böyle görmesini istemiyorum," dedim.

"Haley neredeyse geldi," dedi çabucak. "İçeri, gitmek ister misin? Sarah'yı gönderirim."

Başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim. Kapılar açıldı ve içeri daldım, doğruca tuvaletlere yöneldim.

O iyi olacak. İyileşecek.

Görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum. Çok solgundu ve ter içindeydi. Ve titriyordu. Çok fazla kan vardı.

Lavaboya gittim ve kenarına tutundum. Kendimi nefes almaya zorladım, kulaklarım hâlâ çınlıyordu.

"Emma, ben geldim."

Sarah'nın kollarını etrafımda hissettim ve arkamı dönerek yüzümü omzuna gömdüm. Yumuşak bir hıçkırık çıkardım ama o sadece beni tuttu ve sırtımı okşadı.

"Üstünü değiştirip temizlenmene yardım edeceğiz. Lynn, Bob ve Honey burada. Hunter ameliyata alındı bile. Kan kaybından dolayı şoka girdi ama atlatacak."

"Bütün bunlar benim suçummuş gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

"Öyle değil. Haley yaralandığında nasıl hissettiğimi hatırlıyor musun?" "Evet." Ona bakmak için arkama yaslandım.

Sarah yüzümü avuçladı ve gözyaşlarımı sildi. "Aynen böyle, tamam mı? sen yapmadın. Hunter'ı seviyorsun. Ona asla zarar vermezsin."

Başımı salladım, gözlerim yeniden doldu. "Kendimi toparlamam gerekiyor."

"Kendini toparlamana gerek yok," diye fısıldadı. "Hepimize yaslanmalısın. Biz seni bir arada tutacağız. Tıpkı sayısız kez hepimiz için yaptığın gibi."

Banyonun kapısı pat diye açıldı. Haley ve Alice koşarak içeri girdiler.

"Kaçtığım için özür dilerim," diye bağırđım.

Alice başını salladı. "Şu anda bunların hiçbirisi yok. Hunter'ı kurtardın."

Haley, "Ŗu kanı temizleyelim," dedi.

Üçü beni temizlemek için çalıştı ve ben onlara karşı koymadım. Bunu tek başıma yapacak gücüm yoktu. Haley saçlarımı topuz yapıp yüzümü ve boynumu nazıkçe silerken kendimi tutmaya odaklanmaya çalıştım.

Temiz kıyafetlerimi giydikten sonra, Alice diğerlerini bir torbaya koydu ve bağladı.

Ka

palı "Bunu Bud'a vereceğim," dedi Sarah. "İsteyebilirler."

. Haley ellerini yıkadı ve sonra başını salladı. "Pekala. Emma, hadi gidelim. bekleme odasına."

Hayatımın en uzun bekleyiŖi olacağını biliyordum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Gun3ec

GÖZLERİM yavaşça açıldı ve bir nefes sesi duydum. Babamı görmeden önce birkaç kez gözlerimi kıptım.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı. "Hiç bu kadar korkmamıştım oğlum." Bir bardak su aldı ve üzerime eğilerek bir yudum almama yardım etti.

"Hey babalık," diye mırıldandım.

Fincanı yere bırakırken yumuşak bir hıçkırık çıkardı. "Gidip Emma ve annemi getirsem iyi olacak. Neredeyse gece yarısı oldu. Birkaç gündür dışarıdaydın. Ama bunu söylemem gerekiyor."

Başımı salladım ve elimi onunkinin içine soktum. "Şu anda bunu yapmak zorunda değilsin." "Zorundayım. Hunter, çok özür dilerim. Seni dinlemediğim için özür dilerim. Seni dinlemediğim için üzgünüm.

Üzgünüm..."

"Hey," diye fısıldadım. "Seni seviyorum, babalık. Seni affediyorum. Ben de zor biriydim..."

Başını iki yana salladı. "Emma bize olan bitenle ilgili her şeyi anlattı. Babasını kaybettiğini ve aralarındaki ilişkiyi asla onaramayacağını düşündüğünü duyduğumda ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Büyük kavgamızı yaptığımızda pişman oldum ama nasıl özür dileyeceğimi bilemedim. Çiftlikten geri çekilme zamanımın geldiğini biliyorum ama bunu yapmak çok zor. Yine de üzerinde çalışıyorum, söz veriyorum. İnatçılığını benden almışsın, özür dilerim. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Ve seninle gurur duyuyorum Hunter. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim." Yastıklara doğru gevşedim ve sonra yüzümü buruşturdum. Tüm vücudum ezilmiş gibi hissediyordum. "O iyi mi?"

"Öyle. Doğru kişiyi bulmuşsun." Ona gülümsedim. "Biliyorum, baba."

"Gidip onları getireyim."

O giderken nefesimi verdim. Başarmıştım.

Emma'nın sesi kapı aralığından içeri girmeden önce yankılandı. Hemen eğildi ve yüzümü tutarak beni sertçe öptü. Ben de onu öptüm, içime çektim.

"Düşündüm de..." Yumuşak bir çığlık attı ve kalbim kırıldı.

"Yaşadığımız onca şeyden sonra seni gerçekten terk edeceğimi mi düşündün?" Fısıldadım.

"Olanlar için çok üzgünüm Hunter," dedi. "Herkes her şeyi anlattım. Polisle de konuştum ve-"

"Onları aldılar mı?" Ben sordum.

Başını salladı ve arkasına yaslanıp gözlerini sildi. "Onları aldılar. Gerçi mektupları gönderen onlar değildi. Louise adında bir kadındı."

Gözlerim büyüdü. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Ama şikayetçi olmadım çünkü seni bulmamıza yardım etti. Eğer sizi takip etmeseydi, sizi zamanında bulabilir miydik bilmiyorum."

Kırmızı araba. Yavaşça nefes verdim. "Bunu beklemiyordum. Özür dilerim. Louise bir süre önce kısa süreliğine gördüğüm biriydi ama böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Burnunu kırdım. Josh'ın dizini de çıkardım. Ve üvey annemin boğazını sıktım."

Homurdandım. "Ben başkalarını kurtaran kişi olmaya alışkınım, kıvılcımlar. Ama sen beni kurtardın. Kapıdan içeri girdiğinde neredeyse bayılıyordum ama hâlâ hatırlıyorum. Bir meleğe benziyordun."

"Beyzbol sopalı bir melek."

Sırıttım. "Görölmeye değer bir görüntü. Teşekkür ederim."

Emma'nın omuzları gevşedi ve derin, çok derin bir nefes alıp verdi. "Deliriyordum."

"Babam bir süreliğine dışarıda olduğumu söyledi."

"Kırk dokuz saat yirmi dakika."

Gülümsemem yumuşadı ve yüzüm buruştu. "I..."

Başını iki yana salladı. "Yaşıyorsun. Ve iyi olacaksın. Başaracağız Hunter Harlow. Sonsuza dek bu işin içindeyim."

"Ben de sonsuza kadar bu işin içindeyim."

Emma saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve sonra gülümsedi. "Gidip anneni getireyim. Yemin ederim Hunter. Son birkaç gündür yüzden fazla telefon aldık. Citrus Cove'daki herkes senin iyi olup olmadığını bilmek istiyor. Seni kontrol etmek için uğrayan o kadar çok insanla tanıştım ki. O kadar çok yiyecek getirdiler ki Honey ve Lynn bazı unlu mamulleri daha sonra saklamak için eski bir dondurucuyu fişe takmak zorunda kaldılar."

"Gerçekten mi?" Kıkırdadım. "Ustalarını kaybetmekten korkuyorlar."

Başını iki yana salladı. "*Seni* kaybetmekten korkuyorum. Ayrıca Lynn içeri girmeden önce bize beş dakika yalnız kalma izni vereceğini ve sonra herkesi içeri alacağını söyledi."

"Eminim seni yatağa sıkıştırabiliriz." "Senin yanından asla ayrılmayacağım."

"Dikkatli ol, kıvılcımlar. Neredeyse benden hoşlanıyormuşsun gibi geliyor." Yumuşak bir kahkaha onu terk etti. "*Seni seviyorum.*"

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Harlow meşe ağacına isimlerimizi kazıyacak mıyız?"

"Kesinlikle öyle," dedi. "Çocuklarımızın da isimlerini kazıyabilecekleri yer seçebiliriz."

Gözlerim büyüdü. "Kaç çocuk istiyorsun?" "Üç."

"Üç!"

"Bu çok mu fazla?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Ben dört düşünüyordum."

Sırıttı. "Göreceğiz bakalım. Hâlâ işleri tersinden yapıyoruz Hunter Harlow. Henüz resmi olarak nişanlı bile değiliz. Gerçi hastanenin nişanlı olduğumuzu düşünmesine izin verdim."

"Yüzüğü seçip sana evlenme teklif ettiğimde mükemmel olacak," diye söz verdim.

"Sana inanıyorum," dedi. "Pekâlâ, bebeğim. Ailemizin seni görmeye ihtiyacı var." "Bir öpücük daha," dedim.

Emma eğildi ve bana hayatımda aldığım en güzel öpücüğü verdi. Yaşayan en şanslı adamdım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

emmd

Bir Yıl Sonra

"RK! DONNIE! KIÇINIZI İÇERİ SOKUN!"

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve ikisinin avluda son sürat koşmalarını izledim. Keskin bir sağa saptılar ve doğruca bana doğru geldiler. Başımı sallayarak içeri kaçmaları için tam zamanında yoldan çekildim.

Saatime baktım ve lanet ettim.

Kır Çiçeği Festivali bugündü. Bir yıl önce yaşanan her şeye rağmen etkinlik o kadar iyi geçti ki hepimizden tekrar düzenlememiz istendi. Bir gelenek olma yolunda hızla ilerliyordu.

Hunter bu sabah Cam, Sammy ve Colt'la şehir merkezinde buluşmak üzere yola çıkmıştı. Ben Haley, Alice, Sarah ve çocuklarla buluşacaktım, sonra hepimiz kendi işlerimizi yapmak için ayrı yollara gidecektik.

Arka kapıyı kilitledim ve RK'nin güneş ışığında Donnie'nin yanında uzandığını görünce şaşırmadım, bir elmanın iki yarısı gibiydiler. RK'nin Donnie'nin en az altı katı büyüklüğünde olması önemli değildi, onlar en iyi arkadaşlardı.

Doğrulmadan önce her birini kaşımak için eğildim. "Pekâlâ. Daha sonra evde olacağız."

Çantamı askıdan aldım ve dışarı çıktım. Gökyüzü parlak maviydi, pamuk şekeri bulutlar uzakta süzülüyordu.

Son on iki ayda çok şey olmuştu. Madden Girişimcilik'i Martinez kardeşlere satmıştım. Liam ve Lucas Martinez gelecek vadeden, yürekli girişimcilerdi.

Şirket. Neredeyse daha büyük bir şirkete satacaktım ama babam bunu her zaman reddettiği için bu bana yanlış geldi. Elbette Hunter'ın bizi Liam ve Lucas'la tanıştıran bir bağlantısı vardı ve gerisi tarih oldu. Bu işin peşini bırakarak doğru kararı verdiğimi biliyordum.

Hem Angela hem de Josh hapse girdi. Michael Madden'a onu öldüren ilaçları verdiklerini itiraf etmişlerdi. Angela babamın her şeyi ona bırakacağına inanıyordu, bana değil. Josh da şirketi ona bırakacağına inanıyordu, bana değil. İkisi, istedikleri her şeyi elde edebilecekleri umuduyla babamı öldürmek için birlikte çalışmayı kabul etmişlerdi.

İkisi de yanılmıştı.

Ben de pek çok konuda yanılmıştım ve Sarah'nın terapistiyle (artık benim de terapistim, bu noktada tüm işlerimizi o yapıyordu) bağladığım düğümleri çözmek biraz zaman aldı.

Hunter yolun her adımında yanımdaydı. Acele etmemeye karar verdiğimiz için henüz evlenmemiştik. Sonsuza kadar bu işin içinde olduğumuzu biliyorduk.

Arabama bindiğimde telefonum çaldı. Yoldan geri geri çıkarken cevap düğmesine bastım. "Yoldayım," dedim hızlıca.

"Hey, Emma," dedi Haley. "Elbiseni giyiyorsun, değil mi?" "Evet," dedim kaşlarımı çatarak.

"Saçın nasıl görünüyor?" "İyi, tabii ki. Neden?"

"Sadece gazete için fotoğraflar. Ayrıca, buraya ne kadar çabuk gelebilirsiniz? Ana çadırda bir sorun var."

"Ne tür bir sorun?" Sesim titriyordu. Ters gidebilecek her şeyin ters *gitmeyeceğinden* tam anlamıyla emin olmuştum.

"Benimle orada buluş. Yakında görüşürüz." "Ama-"

Ben başka bir şey sormadan Haley telefonu kapattı. Sinirli bir şekilde içimi çektim ve hızlanarak Citrus Cove Cafe'ye doğru yol aldım. Festival alanına yakın olduğu için grubumuzun park ettiği yer orasıydı.

Birkaç dakika sonra Hunter'ın kamyonetinin yanına park ettim. Dışarı çıktım ve şaşkınlıkla etrafa bakındım.

Herkes hangi cehennemdeydi?

Ana caddenin bir kısmı barikatlarla kapatılmıştı. Ortada satıcılarla dolu bir çadır ve arkaya doğru bir sahne vardı. Oraya doğru ilerlerken hızımı artırdım.

Haley beni yakaladı, hamile bir güneş ışığıydı. Yaklaşık altı aylıktı, olabildiğince sağlıklıydı ve her zamankinden daha mutluydu.

" oluyor?" diye sordum.

Omuzlarımdan tutup bana şöyle bir baktı. "Kıpırdama, rimelin topaklanmış."

"Sürtük, oluyor?" Kirpiklerimi düzeltebilmesi için gözlerimi kapatarak tısladım.

"Sadece bana güven." Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Beni takip et."

Dönüp çadıra doğru ilerlerken midem bulandı. Arkasından gittim, sonra durakladım.

çadır kurulumu bu değildi. Ne haltlar ? Ama sonra gördüm.

Sahneye doğru uzanan yürüyüş yoluna gül yaprakları serpilmişti, pembenin farklı tonları. Bakışlarım Hunter'ın durduğu yere yöneldiğinde kalbim küt küt atmaya başladı. Güzel bir kot pantolon, ütülenmiş bir düğme ve güzel botlarını giymişti.

Arkasında, canlı renkler ve zengin yeşillerden oluşan bir duvar vardı. Sayısız kır çiçeği bir araya gelerek bir güzellik gobleni oluşturuyordu. Ortada, üzerinde "*Benimle evlenir misin?*" yazan neon pembe bir tabela vardı.

Gözlerim yaşardı ve nefesim kesildi. Yavaşça yürüyüş yolunda ilerledim ve her iki tarafa da baktım, tüm ailemizin burada olduğunu fark ettim.

"Hepiniz bu işin içindeydiniz," diye bağırdım.

Sevdiklerimizden gelen kibar kıkırdamalar çadırı doldurdu ama benim gözlerim *ondaydı*.

Hunter beni sahnenin ortasındaki basamakların dibinde karşıladı.

"Merhaba kıvılcımlar," diye fısıldadı.

"Merhaba gamzeli."

Sırıttı ve ellerimi tutarak dudaklarına götürdü. Zengin kahverengi gözlerine baktığımda kalbim küt küt atıyor, ona olan tüm sevgim kabarıyordu.

Sonra yavaşça tek dizinin üzerine çöktü.

"Bu çok gecikti ama bunu doğru yapmak istedim," dedi. "Sen iyi olan her şeyi hak ediyorsun, Emma. Hayal ettiğin her şeyi sana vermek istiyorum. Seni seviyorum. Bana şok verdiğin andan beri seni seviyorum. Her şeyi tersten yaptığımı biliyorum ve çok zamanımı aldığını da biliyorum ama..."

Cebinden yavaşça bir kutu çıkardı ve açtı. Nefesim kesildi. O ve ben hariç odadaki herkes ortadan kayboldu.

Yüzük mükemmeldi. Beyaz altın bir kordon üzerinde parıldayan markiz kesim bir pırlanta, yan tarafına baş harflerimiz kazınmıştı. Hayatım boyunca hayalini kurduğum her şeydi ve daha da önemlisi sevdiğim adamdan gelmişti.

"Benimle evlenir misin, Emma Madden?"

"Evet," diye bağırdım. "Evet, evet, evet. Evleneceğim. Seninle evleneceğim, Hunter Harlow."

Titrek bir nefes verdi, gözyaşları parlıyordu. "Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim."

Yüzüğü alıp parmağıma geçirirken güldüm. Alkışlar ve tezahüratlar odayı doldururken hemen kollarımı ona doladım, dudaklarımız aç bir öpücükle birbirini buldu. Kolları beni sararak ayağa kaldırdı ve ayaklarımı yerden kesti.

Alnımı onunkine bastırırken burnumu çektim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum,
Sparks." Sevdiğini
biliyordum.

Beni olduğum gibi sevdiğini biliyordum.

Bizimki Harlow meşe ağacı gibi güçlenen, kökleri uzayan ve iyileşen bir aştı. Hakkında hikayeler yazılan, bizi aptallaştıran türden bir aştı. Bizi ağlatan, bizi güldüren türdendi. Bizi değiştiren türdendi.

Sonsuza dek sürecektir türden bir aştı.

DALOOCH²⁴

thank you

Bu seriye olan tüm sevginiz için teşekkür ederim. Konfor alanımdan çıkıp yeni bir türe adım atmak korkutucuydu, ancak yaptığım en iyi şeylerden biri oldu. Bu karakterlerin hikayeleri, Teksas'ın küçük bir kasabasında ve hayal ettikleri kişi olacaklarına dair hiçbir fikri olmayan bir kız için dünyalara bedel. Hayatımdaki pek çok insan bana bir yazar olarak başarılı olamayacağımı, şu anda yaptığım şeyi yapacak kadar iyi olamayacağımı söyledi.

Yanıldıklarını söylemekten mutluluk duyuyorum :)

Umarım bir gün Harlow ailesinin sevgi ve kabulünün standart olduğu bir dünyada yaşarız. Onların dinamiklerini yazmak iyileştirici oldu. Büyürken bu tür bir desteğe sahip olmayan biri olarak, hayatımda bu rolleri yerine getiren arkadaşlarıma sonsuza dek minnettarım. Beni alçakgönüllü, ilham verici ve ne kadar kasvetli olursa olsun etrafımızdaki dünyaya her zaman aşık tutuyorsunuz.

Hepinizi seviyorum ve için çok heyecanlıyım. Teşekkür ederim,
Clio

also by clio evans

Çağdaş/Küçük Kasaba Romantizmi:

CITRUS COVE SERISI

Kırık Başlangıçlar (Citrus Cove 1)

Çalınmış Şanslar (Citrus Cove 2) Gizli

Kökler (Citrus Cove 3)

STANDALONES

Mükemmel Hediye (Noel Boynuzlu Novella) Mine:

Tersine Bir Yaş Aralığı Romantizmi

Canavar Romantizmi:

YARATIK KAFE SERISI

[Küçük Cehennem](#)

[Dilimi Küçük Nefret](#)

[Şoku Şımarıklık](#)

[Günah Yudumu Ateş](#)

[RuhlarıŞehvet Acı](#)

[Şarkısı Küçük Küçük](#)

[Küçük Küçük Küçük](#)

[Kader Kanatları](#)

[Parçası İhtiyaç Tadı](#)

[Düşme Riski](#)

[Küçük Kar Öpücüğü: Bir Yaratık Kafe Noel Antolojisi](#)

Küçük Kan Damlası

Küçük Taştan Kalp

Küçük Alev Kıvılcımı

WARTS & CLAWS A.Ş. SERİ

[Çok Nazik Saygılar](#)

[DeğilOlmayan Çok İyi](#)

[Dilekler](#)

[Şimdiden Teşekkürler,](#)

Saygılarımla

Pek Takdir Edilmedi

FREAKS OF NATURE DÜET

Güvercinler ve
Şeytanlar
Şeytanlar ve
Güvercinler

ÜÇ KADER MAFYA SERİSİ

Hırsızlar ve
Canavarlar Katiller
ve Canavarlar
Kraliçeler ve
Canavarlar Krallar ve
Canavarlar

GALAKTİK TAŞLAR SERİSİ

Kozmik Öpücük
Kozmik Ezme
Kozmik Isı

STANDALONES

Gece

about clio evans

Mitlerin, efsanelerin, BDSM'nin ve medyadaki queer neşenin aşığı olan Clio Evans, Citrus Cove Serisi, Creature Cafe Serisi, Warts & Claws Serisi ve daha fazlasının yazarıdır.

Austinli olan ancak şu anda Chicago'da yaşayan bu ikili, her zaman kahve içerken ya da kitapları için mükemmel sapıkça mutlu sonu düşünürken bulunabilir.

Yeni sürümler, güncellemeler ve daha fazlası için Instagram, Facebook, TikTok veya haber bültenlerinde onlara katılın!

www.clioevansauthor.com

